

Giới thiệu Phí Tình Yêu

Tựa truyện của tác giả Linh Yunki mang tên Phí Tình Yêu là tác phẩm truyện tình yêu độc đáo, có người hiểu là lộ phí, là giá tiền phải trả để có được tình yêu, họ cũng nói cái giá của nó quá đắt. Nhưng riêng tôi lại hiểu theo một nghĩa khác, cái gì đó thuộc về quá khứ hoài niệm, khiến ta nỗ lực cả thanh xuân chôn vùi vào nó rồi nhận được kết quả không như ý muốn.

Tự nhiên sẽ nghĩ tại sao bản thân ngày ấy lại đi hoang phí, đặt tình cảm vào một thứ không thuộc về mình, phí hoài tuổi trẻ, phí thời gian, phí tình cảm. Đến khi trưởng thành mới hối hận như nắng hạn gặp mưa rào, muốn bồi tung thanh xuân ngày xưa lên để làm gì cơ chứ, đã lạc đường rồi, tìm cách quay về vạch xuất phát chẳng phải rất khó khăn ư, thế thì cứ đi tiếp đi ... biết đâu phía trước là đích đến.

"Phí Tình Yêu [All Kim Nguru]" - cái gì đó chán chường nhạt nhẽo về truyện tình yêu được Phụng Kim Nguru nhìn bằng đôi mắt đen vô cảm khiến người khác khó hiểu cô đang muốn truyền tải thông điệp gì.

"Tôi chỉ muốn hỏi mình rằng tại sao thanh xuân năm ấy, người tôi chọn lại là anh?"

Nuối tiếc có không? Hối hận cũng có chứ? Thế sao lúc ấy lại chọn làm gì để bây giờ bảo tình yêu đó là phí hoài?

"Fool wants to die"

"Ồ ngốc thật, ngốc muốn chết."

Buông bỏ thôi, cái gì nỗ lực muốn có nhưng ngay từ đầu đã không phải của mình thì kết quả cũng chẳng ra gì cả.

Rating (Độ tuổi): Nếu đã học hết cấp II rồi thì bạn có thể đọc. Tình huống buộc nhân vật trưởng thành mà mấy bạn còn nhỏ đọc bảo tôi chưa nhắc nhở lại kêu làm đầu óc mấy bạn bị trong tối là không được đâu nhá. *P/s: Yunki tháng 5 này là được 20 tuổi rồi, khu... thừa sức đọc 14 + đã từ rất lâu hehe*

Length (Độ dài): Có thể là 55 chương. *Con số bí mật hìhì*

Author's Note hoặc A/N (Lời tác giả): Gửi tôi của 10 năm sau. Thanh xuân của cô đã từng như vậy nè Linh Yunki. Khi ấy 30 tuổi rồi, nếu còn viết truyện nữa thì làm phần 2 nhé bà cô già. Tôi là tôi yêu cô lắm ơ.

Tự yêu bản thân mình đã, không thì ai yêu mình chứ hìhì

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1.

Sân bay Nội Bài, ngày 23 tháng 04 năm 2016. Nắng chiều đỏ dài, xuyên thẳng qua từng lớp cửa kính trong suốt. Ngoài trời, gió lạnh mang chút oi bức đầu hè phả vào da thịt những du khách vừa bước xuống xe với đồng hành lý lênh kênh. Thời tiết cứ như vậy từng chút một chạy theo dòng người lúc thì thừa thớt khi lại đông nghẹt phía ngoài sân bay tới tận tám giờ tối, khi Hà Nội chìm trong màn đêm với những ánh đèn lấp lánh pha nhiều màu sắc.

Trên tầng ba, ngay sát cây cột thông tin (information) một cô gái người Việt Nam nhỏ bé đứng nép mình cùng chiếc vali màu đen trông hơi nhỏ kể bên cạnh mình, giữa dòng người đông nghẹt giao tiếp với nhau bằng nhiều thứ ngôn ngữ mà chủ yếu là tiếng Hàn, Nhật, Trung Quốc và tiếng Anh, ít ai chú ý tới cô gái Việt Nam ấy. Đôi mắt cô đen láy, ngơ ngác nhìn về phía cửa hàng thức ăn nhanh (Fast food) ngay sát tiệm cà phê nhỏ gần lối đi vào nhà vệ sinh phía tay phải, tay trái hành lang đều có. Lại ngược lên trước mặt, bậc thang cuốn dắt đôi vợ chồng người nước ngoài lên tầng trên nơi có vài tiệm ăn bày biện bàn ghế đắt tiền giúp du khách nhìn ra phía phi trường, nơi máy bay cất cánh, hạ cánh.

Điện thoại trong túi xách màu hồng rung lên từng hồi chuông nhạt nhẽo, dờ dẩn xấn nhẹ tay áo sơ mi trắng lên một lúc, Phụng Kim Nguru mới phát hiện ra đây là chuông điện thoại của mình, vội vã móc tay vào túi xách lôi ra cái cảm ứng nhỏ màu trắng. Quẹt tay vào màn hình rồi nhanh chóng đưa điện thoại lên cao, áp lên tai trái, gương mặt hơi giãn ra.

"Em nhìn thấy cái quầy có chữ C với D rồi. Dạ, vậy là giờ em vào làm thủ tục ký gửi hành lý ở quầy D trước ạ. Vâng, em có mang hộ chiếu đầy đủ rồi. Em biết rồi, em cảm ơn."

Thở phào một cái, tay trái cất điện thoại vào túi xách, tay phải tiện thể vuốt nhẹ đám tóc rối trước mặt ra sau lưng, Phụng Kim Nguru hài lòng, kéo vali theo dòng người tiến về phía hai cây cột to đứng hiện chữ C và D. Là lần đầu tiên ngồi máy bay sang nước ngoài, cảm giác không có người hướng dẫn

chỉ dạy khiến cô nàng mất khá nhiều thời gian để làm quen, tiếp đó đi qua nhiều cửa kiểm tra mới thở phào nhẹ nhõm khi biết mình đang ngồi ở phòng chờ và nửa tiếng nữa sẽ lên máy bay.

Máy bay của cô là chuyến đi quốc tế bắt đầu cất cánh lúc 11h30 phút tối, phải sang Hàn Quốc trước để đi cùng một người ở bên đó rồi tới ngày 27 tháng 04 này mới tiếp tục cùng người bạn đồng hành kia tới Mỹ, và Phụng Kim Ngu hoàn toàn không biết người bạn Hàn Quốc kia là ai, chỉ vì cô là du học sinh nhận học bổng của trường.

Đừng thắc mắc tại sao chẳng ai tới tiễn cô vào ngày này, bố mẹ Kim Ngu ly dị khi cô được 14 tuổi, và họ chỉ liên lạc với Kim Ngu vào ngày 05 tháng 05 hàng năm, duy nhất chỉ một lần bởi vì đây là ngày sinh nhật của cô nàng. Từ lúc bố mẹ ly dị thì Kim Ngu chưa từng gặp mặt họ, cô sống chung với người mẹ nuôi - mẹ đỡ đầu, hay chính là bạn thân hồi nhỏ của bố mẹ cô nhưng trước đây hai tháng, do gặp phải tai nạn lao động mà mẹ nuôi Kim Ngu cũng qua đời. Nếu bố mẹ là thanh mai trúc mã thì mẹ nuôi cô là nàng hàng xóm thân thiết nhất của hai người ấy, cũng chính vì thanh mai trúc mã thế nên khi ly dị tới cả con ruột cũng thấy chướng mắt mà vứt bỏ. Cả hai nhà nội - ngoại cũng mặc xác Phụng Kim Ngu, không quan tâm đến sự tồn tại của cô.

Có thể nói ngắn gọn, Phụng Kim Ngu năm nay 19 tuổi, nhận học bổng du học sang bên Mỹ bảy năm cùng với một người bạn Hàn Quốc không biết tên. Và tất cả những ký ức về mảnh đất hình chữ S mang tên Việt Nam, cô muốn giữ lấy nhất chỉ là hình ảnh về người mẹ nuôi sống cùng cô năm năm, còn lại những ký ức đau thương thì không muốn nghĩ tới chút nào.

"Xin lỗi quý khách, làm phiền quý khách tắt nguồn điện thoại di động hoặc để chế độ máy bay, chuyến bay sẽ cất cánh 15 phút nữa! Xin cảm ơn!"

"À vâng!"

Phụng Kim Ngu gạt nhẹ đầu, nhanh chóng cài đặt điện thoại về chế độ máy bay. Ngay khi cô tiếp viên hàng không vừa đi qua mình vài hàng ghế, Kim Ngu thở nhẹ, mặc vội chiếc áo khoác đen dự phòng khi lên máy bay sẽ lạnh, rồi đeo tai nghe, bật nhạc mức âm lượng vừa phải, khẽ nhắm nghiền hai hàng mi dài lại như muốn trốn tránh thứ gì đó lại như không muốn bị làm phiền.

Việt Nam à tạm biệt nhé, Phụng Kim Ngu cố lên!!!

~~> Sân bay quốc tế: Seoul/Incheon Hàn Quốc <~~

"Phụng Kim Ngu ???"

Kim Ngu ngỡ ngàng đọc tên mình hai vai run nhẹ vì cái lạnh của Hàn Quốc vào cuối tháng tư vẫn còn, cầm chặt vali trên tay, mắt nhìn xung quanh sân bay rộng lớn lúc ba giờ sáng đêm: Tìm người dẫn đường mà thấy hiệu trưởng trường căn dặn.

"Nếu em sang bên Hàn Quốc rồi, thì tìm biển tên của mình nhé. Phụng Kim Ngu look at me. Ok?"

"À, dễ vậy ạ ... em hiểu rồi."

Dễ vậy ạ, dễ thật. Từ lúc xuống máy bay, giữ cuống máy bay để tìm hành lý, tới khi mà mọi người cùng chuyến đi với cô dường như đã tản về hết rồi vẫn chẳng thấy cái quái gì liên quan đến tấm bảng: Phụng Kim Ngu look at me như thầy hiệu trưởng nói. Đừng đùa ác như vậy chứ, Kim Ngu là con gái Việt Nam, xin nhấn mạnh là không hiểu tiếng Hàn Quốc đâu nhà, tiếng Anh chưa thạo nên vẫn phải sử dụng phần mềm Google dịch và từ điển Anh - Việt đấy ạ.

"May I help you?"

"I'm looking for one person." - Như có phản xạ Phụng Kim Ngu lập tức trả lời, một cậu bạn người Hàn Quốc cao hơn cô một cái đầu ... và đặc biệt, cậu ta dùng Tiếng Anh. Lại còn cầm cái tờ giấy khổ A3 ghi bằng chữ Hàn Quốc lẫn một nửa tiếng Anh nữa chứ. Cái gì mà ??? I'M HERE nghĩa là tôi ở đây à?

"What the ... ?"

Miệng Phụng Kim Ngu mở tròn ngạc nhiên, chưa kịp thốt ra câu chữ thì nào đã thấy cậu bạn kia nhanh chóng cầm hành lý của cô, bước đi kèm theo một câu ngắn gọn: "Come on. Take this road." khiến cái dáng người nhỏ con của cô phải khổ sở bước mà như chạy bộ theo sau. Con người cậu ta thật khiến người khác tò mò mà lại.

"You are Korean?"

"Yep"

"Wait a moment ... Người hướng dẫn là: instructor ..."

"Hey ... Are you a student to receive a scholarship does not it? Fool wants to die"

Tạm dịch: Hey ... Bạn là sinh viên nhận học bổng phải không? Ngốc muốn chết

"Hả?"

Phượng Kim Ngu có thể nghe hiểu tiếng Anh, nhưng không phải nghe hiểu thì dễ dàng giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ ấy được. Có thể hiểu người kia đang nói gì, nhưng không thể phản bác một cách rõ ràng rành mạch bởi cái đầu với IQ vốn vẹn 120 còn đang lục trong hơn mười bảy nghìn từ tiếng Anh trong cái quyển từ điển điều mình muốn diễn đạt, cái từ chết tiệt cần dùng vào thời điểm này nó trôi dạt ở khu nào, não phải hay não trái? Vậy đây, như cậu bạn kia nói. Phượng Kim Ngu - Fool wants to die T_____T

Thế là theo sau cậu bạn đó, lên Taxi và về nhà cậu ta bởi thầy hiệu trưởng từng nói cậu bạn đi chung với Kim Ngu sẽ đi cùng cô chuyển bay ngày 27 tháng 04 tới. Nhưng bị chửi là ngốc khiến tâm trạng từ lúc ra khỏi sân bay Incheon đến khi lên Taxi rồi chẳng hiểu mình xuống khi nào của Phượng Kim Ngu trở nên u ám kinh khủng. Không thể phủ nhận, cậu bạn kia có nét kiêu ngạo và khinh người quá mức. Không giỏi Tiếng Anh sẽ bị chửi là đồ ngốc đấy, nhờ cậu ta mà Kim Ngu thoát khỏi ám ảnh: bản thân bị say xe suốt hơn một tiếng ngồi trên Taxi. Vâng, cảm ơn lắm ạ!!!!

Thế nhưng ... thế nhưng mà cậu ta thì nói Kim Ngu ngốc ớ? Xin lỗi nhé, cậu ta biết cô người Việt Nam lại đi sử dụng chữ Hàn Quốc tìm người. Thầy hiệu trưởng trường Kim Ngu chắc hẳn đã dặn cậu ta dùng cái chữ LOOK - AT - ME rồi mà lại đi sáng tạo dùng I'M HERE. Hừ, ngốc như nhau á!

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Chương 2.

Taxi dừng lại trước một căn nhà không quá nhỏ, cũng chẳng phải lớn nhưng có thể tóm lược bằng vài từ như: khá khang trang đấy. Một căn nhà nằm gần khu trung tâm thương mại sầm uất Cheong Dam Dong.

"This is my house."

"Yep"

"Come in!"- Lường lự một chút, nhìn cô gái Việt Nam nhỏ nhắn kia có vẻ hơi khó chịu với mình, khóe miệng anh chàng mang ngoại hình Hàn Quốc hơi cong lên một đường. Đồ trẻ con!

"Hey, I can speak Vietnamese. Such stupid face mean? Tôi là ... Trịnh Song Từ. Ok? Còn cô tên gì hả cô nhóc du học sinh Việt Nam?"

"Hả?"- Kim Ngu ngẩn người ra một lúc, mẹ ơi cô không phải nghe nhầm, cậu ta vừa nói tiếng Việt, phát âm cũng không lơ lơ như mấy anh Tây-Balo Kim Ngu thường gặp khi còn ở Hà Nội. Là tiếng - mẹ - ờ mà Phượng Kim Ngu nhớ da diết nhất lúc này.

"Kim Ngu ... cái tờ giấy mà đăng ấy cầm ở sân bay ghi tên tôi bằng tiếng Hàn còn gì, Phượng Kim Ngu tên của tôi."

"À"

Song Từ nhếch môi cười nhạt. Xem ra Phượng Kim Ngu cũng không ngốc đến độ cậu có thể trêu đùa. Đúng là có tới đón cô nàng ấy ở sân bay cùng cái biển: Phượng Kim Ngu look at me! Nhưng cậu lại thích trêu đùa cô bạn Việt Nam kia một chút, dù sao cũng phải đi cùng chuyển bay sang Mỹ, lại còn học chung khóa học với cô nàng trong bảy năm tới. Viết cái tên Phượng Kim Ngu bằng tiếng Hàn, còn tùy tiện chỉnh sửa "Look at me" thành "I'm here" để chọc tức con người kia, đã vậy nhìn bộ dạng cô nàng kéo cái vali đen đi loay quanh sân bay ngó nghiêng mà không dám hỏi nhân viên ở sân bay dễ thương tới mức cậu đứng từ trên cao nhìn xuống chỉ muốn cười lớn. Vốn tiếng Anh của cô nàng nữa, phải gọi sao nhỉ? Phát âm cũng được mà chậm chạp quá, chắc là lơ đãng không thích trả lời người đối diện lại cũng có chút gì đó của việc nghĩ câu trả lời cho đúng ngữ pháp.

"Chúng ta sẽ sống cùng nhau tới ngày 27 tháng 04 này sao?"- Đôi mắt đen sâu thẳm khẽ chớp nhẹ dưới hàng mi cong, hai chân mày Kim Ngu khẽ nhăn lại, anh chàng Hàn Quốc biết tiếng Việt Nam, nhưng mà có câu thì hiểu được câu không hiểu được à? Lại phải vận dụng tiếng Anh nữa ư?

"We will live together?"

"Ờ ... vào nhà đi."

Song Từ kéo giúp Kim Ngu chiếc vali đến tận phòng cô. Dặn dò vài điều rồi bỏ hai tay vào túi quần ung dung bước ra ngoài. Đôi mắt đen láy của cô nhóc Việt Nam - Phượng Kim Ngu khi này nhìn cậu lúc hai người đứng ngoài cửa nhà khiến cậu có cảm giác bị lún sâu vào bên trong nó. Có ma lực ư? Không phải ... đôi mắt ấy giống một người mà Trịnh Song Từ cậu lúc trước rất yêu thương.

"Mắt của em gái tôi đâu? Các người đem nó đi đâu rồi, mau trả lại cho con bé, trả lại cho Song Nhã mau."

"Xin lỗi cậu, Song Nhã, cô ấy đã đồng ý hiến tặng mắt của mình cho cô gái cùng bị tai nạn với cô ấy. Chúng tôi cũng được sự đồng ý của bệnh nhân nên mới tiến hành phẫu thuật, chúng tôi rất tiếc."

"Nói dối, Song Nhã ... cái cô ả được em tôi hiến tặng mắt đâu, tôi phải tìm cô ta đòi lại mắt cho Song Nhã ..."

"Cậu Trịnh Song Từ, cô ấy vừa được chuyển về bệnh viện Bạch Mai rồi, mong cậu bình tĩnh."

"Bình tĩnh? Hah ... bình tĩnh hả? Các người bảo tôi bình tĩnh thế nào ...??"

Tám năm trước Trịnh Song Từ vào đúng ngày sinh nhật của mình, tự tay cầm lọ tro cốt của đứa em gái ruột đặt sau di ảnh tại nhà tang lễ, người mà cậu ta thương yêu nhất về nơi an nghỉ cuối cùng.

Năm ấy Song Từ mới lên lớp sáu, cùng bố mẹ và em gái đi du lịch lại chọn Việt Nam là điểm đến của kỳ nghỉ sáu tuần trước khi bước vào cuộc chiến học thêm hè ở trường, khi ấy, Vịnh Hạ Long là nơi thích hợp nhất để tránh cái nắng gay gắt mùa hè vậy nên gia đình nhỏ bốn người lập tức chuẩn bị mọi thứ để đến Hạ Long, trên đường từ sân bay đến khách sạn đã đặt trước ở Hạ Long không may bố và em gái Trịnh Song Nhã của cậu gặp tai nạn. Bố cậu hiện tại đang sống thực vật với người chăm sóc là mẹ cậu, hai người bọn họ định cư bên Australia từ đó. Thình thoảng mẹ Song Từ vẫn thường về nước thăm cậu. Còn em gái cậu - Trịnh Song Nhã lúc đưa đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu thì bác sĩ cho hay con bé trước lúc mất ý thức đã tình nguyện hiến đôi mắt của mình cho cô gái cùng phòng cấp cứu.

Phượng Kim Ngu có đôi mắt thật giống Song Nhã, khiến bản thân Song Từ cảm thấy ngọt ngào khó chịu nếu đứng trước mặt cô nàng. Cậu học tiếng Việt để mỗi lần tới Việt Nam sẽ tìm cô gái có đôi mắt được em gái cậu hiến tặng. Nghe bác sĩ nói cô gái kia chắc tầm tuổi cậu, hơn tám năm rồi, vụ tai nạn khiến mảnh thủy tinh ở xe đâm vào mắt cô ấy, phải trực tiếp phẫu thuật rồi chuyển cô ấy về bệnh viện có tiếng của Việt Nam - Bạch Mai Hà Nội.

Thực ra Song Từ không thích Việt Nam, bởi nơi ấy có quá nhiều thứ khiến cậu đau lòng. Đến Việt Nam, học tiếng Việt, quay lại Vịnh Hạ Long tất cả chỉ là vô bổ nguy hiểm, cậu đã từng nghĩ rất lâu về việc gặp lại cô gái Việt Nam được Song Nhã hiến tặng mắt ... nếu có một ngày gặp lại cô ấy chắc rằng cậu sẽ nhắc cô ấy giữ gìn đôi mắt của Song Nhã cẩn thận. Và sẽ chẳng quay trở lại Việt Nam lần nào nữa ... một cái cớ để trốn tránh quá khứ kia, cái cớ buồn cười.

"Cậu ta thật kỳ lạ ..."

Kim Ngu cảm gỏi mì trên tay, loay hoay tìm cho mình vị trí căn bếp của ngôi nhà này. Dù sao thì cậu ta cho cô chỗ ở đã là quá tốt rồi, chỉ phải ở lại đây ba ngày nên không cần cậu ta lo đồ ăn cho cô thì cô cũng có đủ mấy gói mì dự trữ trong một tuần. Lương thực của tụi du học sinh khi chuyển đến một đất nước xa lạ chưa kịp thích ứng chính là mì gói. Vừa tiện lợi lại không lo bị ăn mắng vì tội ... đụng vào đồ đạc của người khác. Thật sự cũng khá tốt với Kim Ngu cho tới hiện tại, bởi vì chưa gặp gì chực chực ư?

"Ồ ... tôi dùng cái xoong nhỏ này để nấu mì nhá?"

"Ờ"

Song Từ hơi hốt trả lời khi thấy Phượng Kim Ngu ngơ ngẩn tìm nhà bếp. Cậu chưa đói, cũng chẳng có tâm trạng đùa đùa cô, lại càng không thích đối diện với đôi mắt màu đen láy trong suốt tựa ... một viên ngọc trai đen của cô chút nào. Song Từ sau lần chấn động tâm lý nặng bởi sự ra đi của em gái mình tám năm trước đã có một khoảng thời gian khó khăn vô cùng với căn bệnh hai tính cách. Giây trước có thể trước mặt bạn là một cậu con trai kèm nụ cười tỏa sáng tên Trịnh Song Từ nhưng chớp mắt lại chứng diện gương mặt vô cảm của một thằng con trai tồi tệ thích dùng lời lẽ cay độc.

Kim Ngu nấu xong mì, ôm một tô nhỏ ra ghế sofa nơi Song Từ đang nhàn nhã ăn pizza của riêng cậu ta, cô ngồi xuống ghế bên cạnh được để trống. Màn hình chiếc ti vi cầm ứng bằng tay đang chiếu phần ba bộ phim Kyle XY bằng tiếng Anh chứ không có phụ đề dịch ra tiếng Hàn hay ước ao một chút là: Vietsub

"Trịnh Song Từ ... họ Trịnh trong tiếng Hàn là Jung hả?"- Kim Ngu húp mì soàn soạt, không kiêng nể ánh mắt kỳ thị của cậu bạn ngồi cạnh ban phát cho nàng.

"Thế họ Phượng của tôi thì là gì?"

"Bang ... là bang chủ cái bang"

"Cậu ta đúng là thằng đáng ghét nhất mình từng gặp, bọn con gái thích trai Hàn bớt ảo tưởng đi, loại người giống Trịnh Song Từ ... không nên đối xử tốt đẹp hay tỏ ra thân thiết với cậu ta quá lắm gì. Thật phí hơi khi nói chuyện với cậu ta, nắng mưa thất thường, khó hiểu!!!! Người gì đâu mà khó hiểu."

Kim Ngu thăm nguyên rửa, lập tức húp sạch chỗ nước mì rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, một cái liếc mắt cũng chẳng thèm nhìn Song Từ. Loại người thích đùa như cậu ta tốt nhất nên tuyệt chủng từ lâu rồi mới phải.

P/s: Cmt dưới bài viết, không đọc chùa nhà máy bạn :3

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 3.

"I'm invisible, reason?" - Tôi vô hình, lý do ư? Khi mọi người không nhìn thấy tôi, bạn là người đầu tiên nhìn thấy và ở bên cạnh tôi, yêu bạn, thích bạn, không phải là tình cảm mù quáng nên tôi không hối hận khi dành cả thanh xuân của mình đặt riêng nơi bạn. Bạn thấy tôi phí tình cảm ư? Tôi có quyền quyết định Trái tim tôi hướng về ai.

And ... I really love you!

Ngày 24 tháng 04 năm 2016. Sân bay quốc tế John F. Kennedy 06:00 AM

Chúng ta đang ở Mỹ? Yep, nói chính xác một chút là sắp di chuyển camera đến Manhattan?

"Thiên Yết Moscovitz, hey ... mày xuống máy bay khi nào thế, sao không kêu tao ra đón hả?"

"Được 30 phút trước rồi. Về thôi."

Cậu con trai có mái tóc màu cỏ úa, vổ vai thẳng bạn mình, hai người bước ra khỏi sân bay tiến về phía chiếc Lexus IS250C mui trần màu trắng đậu sẵn gần lối ra.

"Sur Từ Leo, mày lại đổi xe à?"

"Yep"

Vừa trả lời Thiên Yết, cậu con trai tóc bạch kim trong bộ đồ đơn giản là áo phông màu cà phê sữa và quần Jeans rách ngắn tới đầu gối phối hợp cùng đôi giày thể thao năng động màu xanh lá như thói quen không thích dùng tay mở cửa xe mà nhảy vọt cả người vào trong. Một động tác khá linh hoạt, và như đúng kế hoạch cậu ta đã ngồi yên vị trước vô lăng.

Bên ngoài xe, Thiên Yết Moscovitz cũng vừa vắn quăng đồng hành lý du lịch nặng gần 50kg vào ghế sau. Cậu vồ nhẹ đám tóc hơi vương mồ hôi của mình, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế ngay cạnh Sur Từ.

Thiên Yết tháo hờ hai khuy áo đầu tiên của cái sơ mi trắng cậu đang mặc, cậu nhắm mắt, tận hưởng mùi vị không khí trong lành đã lâu không được cảm nhận. Chiếc Lexus IS250C khởi động, khỏe miệng Thiên Yết cong nhẹ lên một đường như thực như hư.

"Này, con gái Việt Nam đẹp không? Tao thấy mấy đứa trường mình suốt ngày chạy sang trường Albert Einstein để có cơ hội tán tỉnh mấy con bé người Việt Nam du học ở đó ớ."

"Trời ... từ khi nào tụi nó không thích mấy cô nàng mặc bikini lướt sóng ngoài biển thế?"

"Đôi gió chẳng? Ha ha, mà về nhà tao ở à?"

"Nếu chú muốn, anh đây sẵn sàng dâng hiến."

"Shit, thằng điên này."- Sur Từ cười lớn, tăng tốc độ đột ngột khiến chiếc Lexus lao nhanh trên đường lớn tựa con gió, chiếc Lexus chẳng mấy chốc hòa mình vào đường phố rộng lớn ở Manhattan rồi mất bóng.

Nhà Sur Từ là một căn biệt thự gỗ nhỏ, không nằm ở giữa trung tâm Manhattan mà tách biệt gần như hoàn toàn với Thế Giới. Cậu ta bằng tuổi với Thiên Yết Moscovitz, hai người đang học năm nhất đại học, lý do ra ở riêng là bởi vì ... tất cả những đứa trẻ từ nhỏ sống tại nước Mỹ này, 100% đều muốn thoát khỏi sự khống chế của bố mẹ, tất cả đều thích tự lập, không muốn đời sống riêng tư của mình bị quấy rầy, khác với Việt Nam ... đến khi trưởng thành lập gia đình rồi bố mẹ vẫn phải vất vả nuôi tụi nó. Chính vì vậy nên, Sur Từ và Thiên Yết sẽ có phản trường thành hơn so với hầu hết đám thanh thiếu niên cùng tuổi - quốc tịch Việt Nam.

Ở Việt Nam, khi con cái họ đủ 18 tuổi vẫn còn lo lắng, không muốn con va chạm với xã hội vì sợ con vấp ngã, bên Mỹ, bố mẹ có khi khuyến khích con mình ra ở riêng. Khoảng cách, chính là điều nói lên tất cả, nó khiến cho du học sinh Việt Nam cảm thấy muốn phá vỡ bức tường ngột ngạt quy củ truyền thống khi đối diện với một cậu bạn nước ngoài chẳng hạn?

Biệt thự Leo Shelton. 07:40 AM.

Sur Từ trong lúc đi cất chiếc Lexus vào gara dưới tầng hầm thì Thiên Yết đã nhanh chóng kéo đồng hành lý lên tới tầng hai - nơi mà anh chàng hay chọn làm phòng riêng của mình từ khi ra ngoài sống tự lập.

Điện thoại nhét trong vali vừa lúc Thiên Yết định mở ra lấy đồ sắp xếp vào tủ quần áo rung lên những hồi nhẹ. Không cần nhìn cậu cũng biết là ai gọi lúc này, khóe miệng khẽ nâng lên một chút rồi lại trở về như thường.

"Mrs. Amelia Moscovitz? Có chuyện gì thế?"

"Mẹ nhớ con trai, không được gọi à?"

"Ê, con vừa xuống máy bay. Đang ở nhà thằng Sur Từ Leo, khoảng 27 tháng 04 này sẽ nhập học vào D.E Schools (Daniel Einstein Schools). Đừng lo lắng. Khi nào ổn định việc học con sẽ về thăm nhà. Ok?"

"Yep, vậy cũng được. Yêu con, Mr. Moscovitz."

"Me too!"

*****

Seoul / Hàn Quốc. 19:40 PM. Ngày 24 tháng 04 năm 2016.

"Hey ... Song Từ, tôi muốn đi vệ sinh. Dậy đi, chỉ tới nhà vệ sinh."

Kim Nguu ôm bụng, lê lét ra ngoài phòng khách, chân đá đá vào ghế sofa với ý muốn đánh thức cái tên con trai Trịnh Song Từ đang ngủ gục trên ghế đây. Nhà vệ sinh, điều cô nàng cần nhất bây giờ là được giải quyết cái vấn đề sinh lý chết tiệt đang hành hạ cô. Phụng Kim Nguu từ lúc xuống sân bay tới giờ, nhét vào bụng có hai tô mì rồi trốn lên phòng đọc sách, soạn chút đồ xem bản thân có mang thiếu thứ gì hay không, cũng một ngày rồi chưa đi "tè" thế nên bây giờ mới gấp rút đánh thức con mèo lười đang ngủ gục trên sofa. Trời đất ạ, tên Song Từ kia còn ngủ trong lúc đang xem phim nữa, thật không biết tiết kiệm điện, mà chẳng hiểu anh chàng này có nghe hiểu tiếng Việt rõ ràng hay không. Thôi, dẹp lệ ... với Trịnh Song Từ thì phải dùng ngôn ngữ chung của Thế Giới là tiếng Anh mới đúng.

"Song Từ, Gemini, wake up. Come on, wake up .... Where is the bathroom? Please, get up."

"Hử ... bathroom?"

"Yes." - Look the time, nhìn xem mấy giờ rồi mà vẫn còn ngủ như heo vậy cơ chứ?

Dụi dụi mắt khi bị làm phiền, Trịnh Song Từ lười nhác nhìn cái cô nàng đang chưng bộ mặt cau có trước mặt giống như ... khi vừa bị nhét một đùm ớt vào miệng, nhăn nhó thế kia là sao? Cậu cũng biết là cô gọi nhưng lại thích xem phản ứng cuống lên của Phụng Kim Nguu trông ra sao, lúc đấy cái đầu còn bật ra hai từ: "How cute!" khi thấy cô nàng vừa ôm bụng, vừa đá chân vào thành ghế sofa mặt thì đỏ lên vì tức giận khi không làm cách nào để đánh thức cậu dậy. Thật là một khoảnh khắc hiếm hoi chẳng?

"Where is the bathroom?" - Thấy Song Từ vẫn còn vẻ mặt ngơ ngơ khó hiểu, Kim Nguu lập tức nhấn mạnh thêm một câu, hai chân mày cau chặt như đang cố kiềm chế cơn tức giận.

"Đi thẳng ra tới gần cầu thang thì rẽ trái. Ngay sát phòng chứa đồ là chỗ cô cần tìm ở."

"Cảm ơn."

Kim Nguu lập tức dùng tốc độ tối đa phóng đi theo địa chỉ hướng dẫn của Trịnh Song Từ. Trời ạ, nhà vệ sinh có cần loằng ngoằng như thế không, làm người khác có cảm giác muốn giết người tới nơi vì rắc rối.

Còn hai ngày nữa ở chung với cậu ta thôi, theo tình hình trinh thám thì còn phải dùng tới bốn gói mì và nhốt mình trên phòng hai ngày. Phụng Kim Nguu là kiểu người chuộng đơn giản, không thích làm quá vấn đề sinh hoạt cá nhân của mình lên trên khiến cho người khác phải khó chịu. Nhường nhịn được bao nhiêu thì sẽ nhường, tranh đấu với người khác tuy rằng lúc đầu cũng khá thú vị nhưng chẳng phải rất ngu ngốc ư? Tốt nhất là mặc kệ người ta tranh giành, Kim Nguu ghét ồn ào, náo nhiệt và hung hãn quá không phù hợp với kiểu người của cô. Chính vì thế cho nên cô nàng mới quyết tâm học để nhận học bổng ở D.E Schools. Vì nghe nói ở Mỹ mọi người rất tôn trọng quyền bình đẳng, nếu mua đồ ... ở Việt Nam là chen lấn (Kim Nguu toàn nhường người ta đi trước cuối cùng đến lượt mình thì hết) còn bên Mỹ không có chuyện chen lấn đâu, xếp hàng theo thứ tự. Ai đến trước được hưởng trước, thật sự khá công bằng, một nơi thích hợp cho con người vốn chậm chạp và Calm Down (Bình tĩnh) như Kim Nguu.

Song Từ ngồi ở phòng khách, nhìn theo cái bóng của Kim Nguu cho tới khi khuất dạng sau cánh cửa. Tự nhiên thấy bản thân quá vô trách nhiệm, nhận lời thầy hiệu trưởng rằng sẽ quan tâm cái cô nhóc kia cho đến khi cả hai lên máy bay sang Mỹ. Vậy mà cho con gái nhà người ta nhịn đói, ăn mì gói rồi ở trong phòng tự kỷ cả ngày. Cậu độc ác quá hử? Thôi được rồi, lâu lâu làm việc thiện, ngày mai đưa cô du học sinh Việt Nam "

Chương 4

Chương 4.

Biệt thự Leo Shelton. 14:20 PM.

"Hey. Mr Moscovitz ... cô gái này là ai thế này?"

"Ai cơ? Cái máy ảnh ấy chỉ có hình tao chụp ở Hà Nội thôi mà."

"Ồ ... không chụp Hồ Gươm mà chụp gái Hà Nội á?"

"Con gái Hà Nội nào ở đây? Ặc ..." - Thiên Yết đang mãi nghĩ lung tung, đưa tay cầm ly cafe lên gần miệng, uống một ngụm lớn rồi như nhớ ra điều gì cậu ta bèn lập tức phun sạch mọi thứ trong miệng ra. Lao về phía thằng bạn thân như muốn giết tên chết tiệt ấy tới nơi. Đáng tiếc Sur Từ có tính đùa dai, nhanh chóng nhảy qua sofa, tránh cú tấn công của bọ cạp khát máu đang lao về phía anh chàng.

"Ê ... Hà Nội của mày đẹp thật, khai ra đi, cô gái ấy là ai?"

Sur Từ nhướn chân mày, rất nhanh nhẹn tìm mấu chốt vấn đề theo một cách rất riêng của cậu ta, nhưng tại vì chơi thân với Thiên Yết Moscovitz từ nhỏ nên rất hiểu tính thằng bạn. Thiên Yết rất ghét chuyện nói ra bí mật của cậu ta với người khác, một kẻ nguy hiểm ngầm.

"Không nói tao xóa ảnh vậy."

"Tao không biết cô ấy. Ok?"

"Ê ... ề không biết á? Thế mày chụp làm gì?" - Sur Từ khó hiểu, tay quăng lên quăng xuống chiếc máy ảnh. Mặc dù không làm rơi cái tài sản bất ly bất dịch của Thiên Yết nhưng cũng làm cho cậu ta nóng mắt muốn giết người.

"Thì lúc ấy ở sân bay, thấy tò mò, tiện tay đang cầm máy ảnh rồi chụp luôn chứ sao mày."

"Trời ạ, nhưng mà là con gái Việt Nam thật hả? Trông nhỏ con quá nhỉ, người Châu Á xinh thật."

"Ừ."

Thiên Yết lấy lại máy ảnh, tiện lợi đập cho Sur Từ một cái đầy oán hận rồi bình tĩnh đi đến chỗ chiếc ghế tựa gần cửa sổ. Cậu ngồi phịch xuống, ngắm bức ảnh có cô nàng mặc sơ mi trắng, ngần ngừ đứng cạnh cây cột thông tin (Information) mà không hay biết mình bị ai đó chụp lên ... bức ảnh có cô đứng giữa dòng người, là chụp nghiêng góc nên trong khung hình ấy cô gái kia tựa một tia sáng, điểm nhấn bất ngờ mà chỉ những tay săn ảnh, có niềm đam mê với bộ môn này mới nhận ra sức hút của bức hình - là cô gái có đôi mắt đen láy, khuôn mặt như chứa chất một nỗi buồn phảng phất.

Nói sao nhỉ? Yes, là buổi gặp đầu tiên của Phụng Kim Ngu và Thiên Yết Moscovitz. Không phải tại Daniel Einstein Schools ở New York (Mỹ) mà là tại sân bay Nội Bài ngày 23 tháng 04 năm 2016.

Kim Ngu khi ấy mặc sơ mi trắng, đứng giữa dòng người - cô gái Việt Nam ấy vừa nhỏ bé lại trông có phần lạc lõng. Nhìn khắp sân bay cũng chẳng có ai thân thiết cả, chỉ biết giậm chân tại chỗ, không dịch chuyển nửa bước khỏi cây cột thông tin (Information).

Thiên Yết đứng gần chỗ sạc pin điện thoại miễn phí, chỗ cậu ấy đang đứng là quầy E, F ngay sát cửa ra vào tự động, lại cũng gần bậc thang cuốn nói xuống tầng một, tầng hai. Trong khoảnh khắc bất gặp ánh mắt của Phụng Kim Ngu giữa dòng người xa lạ, lúc ấy cậu ta còn nghe rõ tiếng trống ngực mình đang đập những hồi dồn dập. Từ trước tới giờ, cái cậu ta thấy nực cười nhất trên đời là ... niềm tin bất diệt của con người vào mấy từ "Duyên Phận" hay "Định Mệnh" thế mà lúc ấy cậu ta lại nghĩ tới cái thứ cậu ta luôn coi thường đó. Định mệnh ư? Hay duyên phận? Tại sao giữa dòng người, cô gái nhìn qua rất vô hình kia lại chỉ lọt vào tầm mắt của cậu chứ nhỉ?

"Price as at this moment, everything stopped moving ... you are an angel, right? Girl ..." - Thiên Yết đã nghĩ trong đầu câu nói này ngay khi cô quay mặt đi, và cậu lập tức lấy ra chiếc máy ảnh, lưu lại khoảnh khắc khiến trái tim dạo dục ấy, không muốn vì sao nhãng mà bỏ lỡ nó một khắc nào.

* Tạm dịch: Giá như tại thời điểm này, tất cả mọi thứ ngừng chuyển động ... em là thiên thần có phải không? Cô gái ... *

Có thể cô gái người Việt Nam là Phụng Kim Ngu cũng chẳng biết có người chụp lên mình. Chỉ vô tình thấy cậu con trai người nước ngoài là Thiên Yết, cũng mặc sơ mi trắng giống cô, đứng tựa người vào cây cột sạc pin miễn phí giống như một "Hoàng tử" nước Anh nào ấy đi lạc đến Việt Nam, bóng dáng cậu ta cao lớn vậy nhưng sao cô độc quá, hơi tò mò về cậu một chút rồi lập tức bất gặp ánh nhìn của cậu, không thể tỏ ra lúng túng ở thời khắc ấy nên cô bèn vội quay mặt đi. Đứng trên cao Kim Ngu à, cái giá của nó chắc cả đời Phụng Kim Ngu cũng không trả nổi. Tất cả chỉ là ngẫu nhiên, lưu vào bộ nhớ khoảnh khắc tươi đẹp về cậu con trai có mái tóc màu cỏ úa giống hệt nhân vật từ truyện bước ra, thế là đủ rồi, như bao người lướt qua trong cuộc đời, cô ấy rồi lại sẽ quên khoảnh khắc cả hai nhìn nhau một lúc lâu như thế thôi.

Máy bay của Kim Ngu và Thiên Yết cùng xuất phát tại Việt Nam vào lúc 23 giờ 30 phút. Tiếc là một người thì hạ cánh ở Hàn Quốc còn một người thì xuống sân bay John F. Kennedy ở Mỹ. Gặp gỡ thoáng qua như thế nhưng mà ... như Thiên Yết tin tưởng đi. Cái niềm tin mà bây giờ cậu ta cũng muốn thử đó, là duyên phận, liệu hai người bọn họ có gặp lại, rồi vô tình nhìn nhau giữa dòng người xa lạ một lần nữa không?

Hàn Quốc. Ngày 26 tháng 04 năm 2016, 09:30 AM.

"Where can I find a bus?"

"For what?"

"Ồ ... I want to go exploring Korean cuisine by bus."- Kim Ngu trả lời, sau khi đã nghĩ rằng mình tìm đúng từ để diễn đạt. Cô muốn đi khám phá ẩm thực Hàn Quốc ... bằng cách đi xe buýt, như thế sẽ tiết kiệm tiền chẳng phải sao? Ý tưởng quá sáng suốt và thông minh ấy chứ, tại vì ngày mai là đến Mỹ rồi, dù sao cũng mất công tới Hàn Quốc một lần, chẳng lẽ cứ để ngày cuối cùng ở đây trôi qua phí hoài hay sao.

Tuy rằng Trịnh Song Từ tính tình nể nang thất thường nhưng ít nhất hôm qua cậu ta cũng không để Kim Ngu ăn mì cả ngày. Lại nhắc tới chuyện ngày hôm qua - tức 25 tháng 04 năm 2016. (' ^ ') bỗng sáng sớm Song Từ sử dụng lại chiêu đánh thức giống hệt cái cách Kim Ngu từng gọi cậu ta dậy để giải quyết vấn đề sinh lý, khác là cậu ta gọi Kim Ngu dậy sớm để ... đi tập thể dục.

Kim Ngu là thánh lười, phải nói là cô rất rất ... rất chi lười vận động. Cả một ngày hôm trước ăn mì gói nên mới sớm Song Từ bắt đạp xe ra sông Hàn - linh thiêng nhà cậu ta chạy bộ, năng lượng bị giảm về âm vô cùng, đã đói còn chạy bộ cái quái gì chứ? Chạy một tiếng dưới cái lạnh hết như giữa mùa đông ở Hà Nội, Phụng Kim Ngu tức nổ đom đóm mắt, may mà sau đó ... chắc hành hạ cô chán quá nên Song Từ mới mời cô nằ đi ăn bù.

Ăn bù cái gì, chứ nghĩ càng tức, chính xác là để Kim Ngu ăn no rồi nói cô tự trả tiền. Tên này, có phải người tốt đâu, từ giờ quyết tâm đánh lợ cậu ta, thề với Bác Hồ, với Đảng cộng sản Việt Nam, Phụng Kim Ngu không ngu ngốc tin cái thằng hai mặt - thằng con trai Hàn Quốc Trịnh Song Từ một lần nào nữa đâu.

"Có tôi đi chung với cô không?"

"Xùy, không có đâu đừng mơ tưởng."

Chỉnh lại cái ba lô sau lưng, Kim Ngu mím môi, nuốt mồi thù ngàn năm xuống bao tử với tên con trai đang nhàn nhả ngồi nghịch điện thoại giữa phòng khách kia. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đừng nghĩ Kim Ngu dễ bắt nạt mà làm tới, kéo sau này có hối hận cũng đã muộn màng rồi ớ !!!!!

"Vậy tự tìm đường đi, không biết xe buýt nó ở chôn .... mô đâu."- Song Từ nhún vai, tắt điện thoại, ngã người ra sau ghế tựa sofa, giọng nói khiêu khích lại có phần trêu đùa.

"*Bày đặt dùng tiếng Việt, tiếng dân tộc nữa, ngứa cả mắt.*"- Kim Ngu thâm nguyên rủa cái bản mặt đáng ghét của Song Từ. Sang Mỹ ngày mai thì cô với cậu ta ân đoạn nghĩa tuyệt, coi như có gặp cũng là người lạ chưa từng quen.

"Vậy, thì tôi tự tìm xe buýt rồi tự tìm đường về nhà."

"Ồ ... Yet, someone told me you or led astray, are not you, huh?"

Tạm dịch: Vậy mà, có người nói với tôi bạn hay đi lạc đường, không phải là bạn hả?

Phụng Kim Ngu trong lòng đang nguyên rủa thầy hiệu trưởng trường cũ, cũng lảm bảm nhại lại mấy câu: "Mà lòng cay cay cay". Đúng là biết bắt điểm yếu người khác, Song từ, nên đi làm Luật sư, cái loại người miệng lưỡi có cân phun ra câu nào là lại khiến người đối diện như Kim Ngu không chối cãi được như thế không?

Vì thế, thay vì tiếp tục đứng cãi tay đôi với Trịnh Song Từ, Phụng Kim Ngu quyết định ... tạm thời ghét Hàn Quốc, tạm thời sống ký sinh, thêm nữa là tạm thời ngoan ngoãn quay về phòng đọc sách và hôm nay, sử dụng nốt hai gói mì từ Việt Nam lặn lội mang sang. Du học sinh như Kim Ngu là phần tử biết điều, chỉ cần tránh được phiền phức sẽ ra sức tránh, không nên chấp nhặt với tiểu nhân. OK?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

P/s: Nhà ăn, hay gọi là Canteen trong truyền thuyết của D.E Schools. Rất rộng nhè, cũng rất gọn mắt ... Chính vậy nên người ta mới thấy tại học sinh lập dị rất lạc lõng ở đây ớ^^

D.E Schools. 08:10 AM ngày 27 tháng 04 năm 2016.

"Hey, lập dị ... mày biến ra bàn khác ngồi được không? Tao chán ngấy khi thấy mặt mày ở lớp NK&TN này rồi đấy."

"Ồm, xin lỗi cậu!"

"No, bàn này không ngồi được đâu, nếu mày ngồi đây chắc bọn tao biến thành trò cười mất, ngài Ma Kết đáng mến à!"

"Ồm, xin lỗi, xin lỗi."

Năm nhất đại học, giờ NK&TN (viết tắt: Năng Khiếu và Tài Năng), Ma Kết Richter - cậu con trai có đôi mắt màu xám, mái tóc rối màu vàng nhạt ít khi được chải chuốt, cúi gằm mặt xuống, hai tay cầm chặt quai xách balô lặng lẽ đi về hướng cuối lớp học dưới ánh mắt chán ghét của lũ thiên tài từ năm nhất đến năm ba trong cái lớp NK&TN. Bọn họ, từ đàn anh lớp lớn tới nhỏ, rồi trai gái hay ngay cả những đứa thuộc giới tính thứ ba ở cái lớp học này ai cũng chẳng ưa gì đứa con lai hai dòng máu mang quốc tịch Mỹ - Ma Kết Richter. Gọi cậu ấy là một thằng lập dị chỉ bởi vì từ khi học tiểu học đến giờ, tất cả bọn họ đều thấy Ma Kết xuất hiện ở một bàn riêng biệt cuối Canteen, ngày ngày tháng tháng gấp sách từng sợi cà rốt ra khỏi phần ăn của mình. Cậu ấy không có bạn, niềm đam mê của cậu ấy là những cây bút chì gỗ đã bị gọt mòn ngắn bằng chiều dài ngón tay áp út của một đứa trẻ và những quyển sổ nhật ký kỳ lạ.

Cũng chẳng ai bận tâm tới cậu ấy nữa, bởi họ chỉ lờ Ma Kết ra trừu đùa khi họ chán nản, giống như một người lúc xuất hiện thì làm con rối trong tay người khác và khi không có mặt thì tựa kẻ vô hình.

Chẳng ai biết gì về Ma Kết ngoại trừ những thói quen lập dị của cậu ấy, nhưng thắc mắc dừng ở chỗ cô Bill Adam - người đảm nhiệm vai trò dạy học lớp NK&TN năm nào cũng chọn Ma Kết vào lớp thiên tài này. Lý do gì ư? Tất cả chỉ là suy đoán viễn vông rằng cậu ấy - Ma Kết Richter luôn dễ dàng đậu điểm A và A+ nên được chọn thẳng vào lớp tài năng.

Văn phòng cô hiệu trưởng Jessica Einstein.

"Rất xin lỗi các em, hiện tại khu ký túc xá đã quá tải, năm nay học sinh năm nhất trúng tuyển vào trường khá đông khiến cô không dễ gì kiểm soát được số lượng phòng trống. Nhưng đừng lo lắng, mấy đứa có thể ở chung cùng với con trai cô. Thằng bé khá hoà đồng, nó chắc chắn sẽ rất thoải mái khi có thêm nhiều bạn ở cùng căn biệt thự cổ quái của nó."

"Như vậy cũng được!"

"Thật tốt quá, vậy cô sẽ dắt các em tới chỗ ở mới. Ok?"

"Nhưng ... nhưng, em là con gái cô ạ. Sao có thể ở chung với con trai? Cô làm ơn kiểm tra lại khu ký túc xá nữ liệu còn phòng trống không một lần nữa đi."- Giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn này là từ Phụng Kim Ngu.

Cô nàng xuống máy bay cùng cậu bạn Hàn Quốc vào tầm năm giờ sáng hôm nay, sau hơn mười bốn tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, hiện tại thì cả cô và Song Từ, thêm vào đó hai cậu học sinh chuyển trường: Sur Từ và Thiên Yết, một cảnh tượng kinh dị sắp bắt đầu ư?

"Ày, ở cùng với bọn tôi thì sao chứ. Cậu thật rắc rối, bọn tôi đâu có ăn thịt hay làm hại cậu."- Sur Từ khoanh hai tay trước ngực, khó chịu trước bức xúc vô lý của cô bạn du học sinh kia. Sống ở ngoài khu ký túc xá chẳng phải thoải mái hơn à, sao cô nàng này lại có vẻ không cam lòng đến vậy? Bọn họ đâu phải sói cơ nhì.

"*Cậu ta là ai thế? Nam nữ thụ thụ bất thân, biết là bên Mỹ cách sống rất thoải mái ... nhưng Phụng Kim Ngu mình đâu phải người ở đây, là con gái Việt Nam truyền thống đầy đo mực xanh ạ!"*- Cái đầu với IQ vốn vẹn 120 thậm chí rửa cậu bạn tóc bạch kim miệng lưỡi cũng quá vô tư đi, đầu cậu ta làm bằng thứ vật dụng gì mà suy nghĩ mọi thứ lúc nào cũng đơn giản vậy chứ?

"Em muốn cô gọi về cho thầy hiệu trưởng trường em ở bên Việt Nam, thầy nói rằng D.E Schools đã sắp xếp phòng ký túc xá cho em đầy đủ vào ngày 27 tháng 04 này, tức hôm nay em đến đây ... là làm thủ tục nhận phòng ở ký túc xá."

"Ừ, cô biết. Xin lỗi em, nhưng ... thế này đi, em chịu khó ở chung cùng con trai cô và các bạn, hết một học kỳ này thôi. Sẽ không khó khăn gì đâu, cô hứa sang học kỳ mới hoặc nhanh hơn, cô sẽ sắp xếp cho em chuyển tới ký túc xá. Đừng nghĩ mọi thứ tồi tệ đi được chứ?"

Cô hiệu trưởng Jessica Einstein dường như rất kiên nhẫn để giải quyết vấn đề với học trò Việt Nam Phụng Kim Ngu. Sau cùng, dưới sự tận tình của cô về việc cô hứa rằng trong thời gian sớm nhất sẽ tìm cách để Kim Ngu không phải sống chung với mấy bạn khác giới nữa con bé mới bắt đầu đi ngầm ngửi chấp nhận sự thật rằng phải sống cùng một đám con trai.

"*Đời mình đúng là chẳng như mơ mà lại, ở bên Hàn Quốc thì sống cùng tên ám quẻ Trịnh Song Từ, sang tới Mỹ rồi cứ tưởng thoát khỏi cậu ta lại còn đến đâu hết phòng ký túc xá. Mẹ kiếp, Phụng Kim Ngu, mày có thói quen bước xuống giường rồi tới cả ra đường cũng thích hạ chân trái trước nên mới đến đâu đường như thế có phải không? Sao mà chẳng có phút nào được yên ổn thế? Năm nay là vận đen của mày à nhỏ sao chổi?"*

Ngước mặt lên trời thầm oán trách cái số nhỏ như đáy nồi của mình, Phụng Kim Ngu thở dài một cái, kéo đồng hành lý lên kènh bước đi phía sau cô hiệu trưởng và ba tên con trai.

"*Giương mặt ấy ... thật quen!*"- Thiên Yết Moscovitz khẽ cau mày, rồi thoáng qua một suy nghĩ khó hiểu, cậu ấy cho rằng mình không biết cô gái du học sinh kia.

"Cái ba lô đựng bút chì của mình!"- Ma Kết sau một hồi bối rối gần như toàn bộ ba mươi tư cái thùng rác của D.E Schools cuối cùng mãi nguyên ôm chặt tài sản của cậu ta trên tay. Nụ cười tươi tắn chợt khựng lại, mái tóc rối màu vàng bung vài lọn chọc chọc vào mắt cũng chẳng khiến cậu ta khó chịu.

"..."

Phượng Kim Ngu bước theo bốn người trước mặt, dưới ánh nắng rực rỡ mái tóc dài đen óng của cô buông theo chiều gió, giây phút cô quay người đưa tay lên cao tránh ánh nắng hắt vào mắt, Ma Kết đứng cạnh thùng rác vòng tay còn đang ôm cái balô hơi bẩn của mình, ngơ ngác nhìn khung ảnh kia.

"*Cô gái ấy ... thật xinh đẹp!*"

"Hi!"- Kim Ngu vô tình nhìn về hướng Ma Kết, khẽ nở nụ cười kèm cái cúi đầu lịch sự rồi tiếp tục kéo đồng hành lý lênh kênh của mình theo sau bốn người kia.

Chỉ là nụ cười và cái gật đầu xã giao thôi nhưng nó khiến cho kẻ lập dị, chưa từng được ai quan tâm, chú ý tới như Ma Kết Richter cảm thấy trái tim ấm áp. Đến tận sau này, cậu ấy cũng chưa từng hối hận khi khoảnh khắc lần đầu gặp cô gái ấy, cậu ta đã quyết định đặt niềm tin của mình vào cô, coi cô như chỗ dựa vững chắc.

Trở về lớp NK&TN sau khi xin phép cô Bill Adam ra ngoài, Ma Kết cẩn thận lôi quyển sổ nhật ký mới thay cách đây ba ngày ra, cầm cây bút chì đã gọt nhọn, về tỉ mỉ khoanh khắc khi nãy gặp cô gái không biết tên kia ở sân trường.

Cậu ấy ư? Năng khiếu của Ma Kết Richter bộc lộ rõ nhất chính là lúc chuyên tâm vào sở thích quái đản của mình. Lưu lại bộ não những hình ảnh đáng nhớ nhất trong ngày, phác họa bằng bút chì khoảnh khắc ấy ra giấy, những nét về tỉ mỉ đến mức người ta nhìn qua sẽ nghĩ đây là một bức ảnh đen trắng được chụp lại. Vâng, Ma Kết Richter - họa sĩ thiên tài bí ẩn cũng là người được gắn cái mác học sinh lập dị từ hồi tiểu học tới giờ.

Năng khiếu của cậu ấy, nếu bạn không hiểu rõ thì chắc sẽ nghĩ cậu ấy là kẻ lập dị thích thu thập mẫu bút chì, thực ra bút chì bị cậu ấy sử dụng nhiều quá nên lúc nào cũng ngắn cụt lùn vậy ó.

Cô Bill Adam dạy môn NK&TN phát hiện ra khả năng đặc biệt của Ma Kết cũng nhờ một lần ghé qua thư viện trường, nhặt được quyển truyện tranh cậu ta tự vẽ rơi dưới đất còn chủ nhân thì mệt quá nên ngủ lả ở bàn. Vậy là Ma Kết được chọn vào lớp NK&TN ngay ngày hôm sau, nhưng tại quen sống không có bạn nên cậu ấy đã khá khổ sở khi tồn tại ở lớp học thiên tài ấy.

Một bí mật nữa là ... kẻ thù ở lớp NK&TN kinh khủng nhất của Ma Kết Richter, cái tên kia là: Nhân Mã Sagitta. Bất ngờ không nhỉ? Nhân Mã Sagitta, ngôi sao của trường và thiên tài ở ẩn, học sinh lập dị Ma Kết Richter.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Biệt thự Aqua Einstein. 10:20 AM.

Giữa phòng khách, cậu con trai tóc xanh rêu cao một trăm chín mươi hai centimet - đứng tựa lưng vào thành ghế sofa, bộ quần áo hip hop đa sắc màu rộng thùng khiến cả người cậu ta toát ra loại khí chất khác thường giống: quý tộc kiêu mới, không nói gì cả, vẻ mặt lạnh lùng như bức người tới nơi, mắt thì nhìn chăm chăm vào đám người mà mẹ cậu - cô hiệu trưởng Jessica Einstein vừa mang về.

"Vây nhé, Bảo Bình?"

Jessica Einstein như ra quyết định lại cũng giống như là một câu hỏi cần được thông qua. Cô hiệu trưởng ngóng chờ phản ứng từ cái tên cao đột biến kia, cậu ta dùng ánh mắt màu xanh ngọc trong suốt nhìn từng người, khoảnh khắc ấy khiến không khí chợt trở nên căng thẳng.

"*Lại kiểu bức người gì thế này? Có cần dùng sát khí để xua đuổi người khác như thế không?"*

Kim Ngu nuốt nước bọt khi bị ánh mắt lạnh lùng kia lướt qua người. Đáng sợ quá, cô hiệu trưởng ơi, con bé du học sinh Việt Nam này thu lại quyết định, lập tức xếp nó vào nhà kho của D.E Schools cũng được, không cần vào ký túc xá đâu!!!! Khoảnh khắc ngạt thở ấy căng thẳng tới mức mạch não người có hệ thần kinh thép như Trịnh Song Từ và Thiên Yết Moscovitz cũng thấy không thoải mái. Còn tên Sư Tử Leo Shelton, bản chất đường đường là con trai nhà giàu mà phải đi chờ quyết định của người khác, cậu ta lúc này rất là muốn nổi loạn.

"Yep."

Cuối cùng cũng đồng ý, nhưng rồi Sur Từ đang hân hoan định bắt chuyện thì tên Bảo Bình kia quay lưng, lạnh lùng bước lên cầu thang hướng về phía phòng cậu ta.

"Vậy theo cô nào, cô sẽ xếp phòng cho mấy đứa."- Cô hiệu trưởng nở nụ cười lấp lánh, lấp lánh.

"Buông tay ra!"

"Hả? What's up?"

Không để Phụng Kim Ngu kịp hiểu chuyện, Trịnh Song Từ đã nhanh nhẹn cầm vali của cô lên tay, một mình xách hai vali hành lý lên cầu thang. Một hành động ga-lăng để ghi điểm trước mặt mọi người ư?

"Come on!"- Thiên Yết dự định gọi thẳng bạn thân của mình là Sur Từ đi theo cô hiệu trưởng, lại nghĩ ngợi một chút rồi vỗ nhẹ vai cô nhóc cao một mét sáu mươi đang đứng ngây người ra không hiểu chuyện kia, giục cô đi theo cô hiệu trưởng nhận phòng mà bỏ qua sự tồn tại của thẳng bạn thân.

"*Mình không nhìn nhầm chứ? Thằng bọ cạp đại gái. T_____T*"

Sur Từ đi cuối, chứng kiến mọi việc, nén tức giận xuống đáy dạ dày. Bạn thân từ bé với thẳng Thiên Yết, cho nó chơi đồ chơi tốt nhất của mình, nhưng nó thử mình yêu thích nhất, vì nó thỉnh thoảng hay bị ốm vặt phải nghỉ học mà ra sức chép bài cho nó, nuôi nó như thằng em trai ruột bởi vì nó sinh sau Sur Từ ba tháng, mỗi lần nó sang nhà cậu chơi là lại nhường phòng lớn nhất - đẹp nhất - sang trọng nhất cho nó ở, lo sợ nó ngủ không thoải mái, không ngờ nó giờ trưởng thành lại đi vì gái đứng bên cạnh mà quên cậu. Sur Từ hận, hận không thể bắm cái thẳng tóc màu cỏ úa đang đi trên bậc thang cạnh cô gái đáng ghét kia thành một vụn mảnh.

Theo sự sắp xếp của cô hiệu trưởng thì Sur Từ và Song Từ ở trên cùng tầng ba, tầng hai có Thiên Yết phòng ngay cạnh phòng con trai cô ấy - Bảo Bình Einstein và Phụng Kim Ngu được ưu đãi ở một phòng hơi nhỏ phía tay phải cầu thang tầng hai. (T) ____ (T)J

Cuộc sống của thiếu nữ 19 tuổi: du học sinh Việt Nam ở đây sẽ ra sao? Xin tiết lộ một chút, Bảo Bình Einstein học năm hai đại học, lớn hơn Thiên Yết, Sur Từ, Kim Ngu một tuổi.

Buổi tối đầu tiên ở biệt thự Aqua Einstein là một đêm im lặng tới rùng người. Bởi vì người đề xuất việc mở một bữa tiệc nhỏ để làm quen là Sur Từ nhưng lại bị Big Boss Bảo Bình dập tắt ngúm khiến mọi người ai cũng khó chịu với quyết định nghe lời cô hiệu trưởng chuyển tới đây ở thay vì bảo cô tìm nhà trọ thuê cho bọn họ. Lý do rất đơn giản, cô hiệu trưởng thì nói con trai cô ấy - Bảo Bình Einstein rất hoà đồng, té ra chỉ là cô tăng bốc mọi thứ lên cao chứ tên Bảo Bình này: kiêu ngạo đến mức một tên lấm nhem như Sur Từ mỗi khi đối diện cậu ta lại chỉ muốn tặng vài quả đấm bạo lực cho bỏ ghét.

Ngày học đầu tiên, dậy sớm chuẩn bị sách vở đi học, Phụng Kim Ngu đã bị bốn con người tàn ác kia lườm huýt như muốn roi cả con người ra ngoài. Bạn Sur Từ Leo Shelton đề nghị đi xe tới trường bằng con Lexus IS250C của cậu ta vừa được bác quản gia nhà cậu ta chuyển tới biệt thự vào hồi sáng, như vậy sẽ không lo bị trễ giờ, bạn Thiên Yết không phản đối vì điều này vốn có lợi cho bạn ấy, bạn Trịnh Song Từ hai tính cách nói: "Sao cũng được!", anh lớn Bảo Bình cảm thấy có lỗi vì hôm qua cắt ngang miệng Sur Từ, không cho tên ấy mở tiệc gây ồn ào nên quyết định im lặng nghe theo, riêng Kim Ngu là con gái duy nhất trong đám, cô nói mình bị say xe nên chắc tới xe buýt cũng không dám bước lên vì thế xin phép đi bộ tới trường. Ở đường phố rộng lớn như thế này mà lại xuất hiện một cô gái đi bộ từ bảy giờ sáng đi học? Bốn tên kia đành miễn cưỡng vác xác theo sau: làm hộ vệ!

"Du học sinh, vậy là cậu chỉ biết đi xe đạp thôi hả?"

"Ồ."

"Đi ô tô nhiều sẽ quen mà, như vậy hết say xe, với lại xe của tôi là mui trần ... đảm bảo cậu càng an toàn bởi vì không lo bị say xe!"

"Không, cảm ơn!"

Suốt dọc đường đi, tại vì nói chuyện với Thiên Yết thì cậu ta hờ hững đeo headphone, quay qua Bảo Bình thì Sur Từ dành cảm thán: "*Bà nó, cho thêm tiền cũng méo thích nói chuyện với thẳng này!!!!*" mà muốn bắt chuyện với Song Từ lại chột nhận ra cả hai vẫn chưa thân thiết, thôi đành quay qua đàm đạo với Phụng Kim Ngu.

"*Tên Sur Từ này sáng ăn gì mà nói nhiều thế? Phiền muốn chết đi được!*"

Phụng Kim Ngu chán ghét lời trong ba lô ra chiếc khẩu trang màu xám: *Made in Việt Nam* đeo nhanh vào, không khí ở Mỹ khá trong lành, đường phố cũng rất sạch, thế nhưng để tránh phải nói chuyện với tên Sur Từ mà Kim Ngu bắt buộc dùng cách bịt khẩu trang. Cô không phải người dễ dàng kết bạn, lại là người rất không thích bị làm phiền, việc Sur Từ nói chuyện khá nhiều dù cô chẳng biết mô tê lai lịch của cậu ta là gì ngoài cái tên và tuổi làm cô thấy không được thoải mái, cô cần ít nhất là một tuần để có thể hoà đồng và cởi mở hơn trong việc giao tiếp, mỗi bước đi trên đường đời đều rất thận trọng tí mĩ, mặc dù điều thiết yếu của mỗi du học sinh phải học chính là: Cách kết bạn, chơi với càng nhiều người càng dễ hoà nhập ở Mỹ.

Phụng Kim Ngu nhận học bổng du học, trong thời gian này cũng cần kiếm việc làm thêm trong trường để chi trả tiền sinh hoạt cá nhân. Nếu ra ngoài làm thêm, khi bị phát hiện còn có nguy cơ nhận vé máy bay một chiều về thẳng Việt Nam, bước đi nguy hiểm thì cô nàng này không muốn thử chút nào. Với lại thầy hiệu trưởng trường cũ còn hứa hỗ trợ 60% tiền sinh hoạt tháng cho Kim Ngu trong ba năm đầu, như vậy mọi chi tiêu của cô sẽ được thất chặt nếu không tìm được việc làm thêm.

Lớp học bắt đầu lúc tám giờ, vừa tròn một tiếng đi bộ từ nhà tới trường. Kim Ngu và ba người kia trừ Bảo Bình ra thì lập tức phải tìm lớp. Đáng buồn

cười là khi vào cổng trường mỗi người bước một ngã thì lúc tìm lớp, cả bốn người chung lớp: lại phải gặp mặt nhau vậy. Thật có duyên nhiều quá luôn ơ.

Phía cuối lớp, hai bàn trống! Tám con mắt trên bục giảng nhìn chăm chăm vào cái gọi là bàn đôi để học sinh làm đôi bạn cùng tiến ấy.

Kim Ngu lập tức như phản xạ, kéo tay áo một người cô nàng nghĩ rằng sẽ vô hại với mình: anh bạn tóc màu cỏ úa Thiên Yết Moscovitz đứng ngay cạnh tay trái cô.

"Haha, tôi với cậu ngồi chung nhĩ?"

Thiên Yết ngờ ngác cúi đầu xuống, nhìn hai ngón tay đang bám nhẹ tay áo mình, đưa mắt lên bắt gặp ánh mắt đen láy có chút câu khản kia lập tức đồng ý nói: "... Ờ cũng được!"

Câu trả lời của Thiên Yết đơn giản như thế khiến Kim Ngu hài lòng, kéo cậu ta về phía cuối lớp, vui vẻ ngồi xuống ghế gần cửa sổ. Còn chưa kịp nghĩ tới tình huống gì đã thấy tên Trịnh Song Từ và Sur Từ Leo Shelton đột ngột nổi khùng lên tiến về bàn hai người bọn họ, mang theo cặp mắt căm hờn đầy oán hận.

"Này, cô gái du học sinh Việt Nam. Tại sao cô lại làm thế? Tôi tưởng là cô sẽ ngồi với tôi chứ, tự nhiên đi ngồi cạnh một tên như thế này là sao? Chúng ta quen biết nhau trước cơ mà!"

"Tôi làm sao không được ngồi chung bàn với cậu ấy?"- Thiên Yết tự nhiên khó chịu, khoanh hai tay trước ngực, chân mày nhướng lên nhìn anh bạn Song Từ người Hàn Quốc kia.

"Tại vì mày là bạn thân của tao và hiển nhiên tao với mày phải ngồi chung với nhau."- Sur Từ hai tay chống xuống trước bàn Thiên Yết. Mẹ kiếp, cái thằng này hôm qua thì đại gái hôm nay lại còn nghe lời gái ngồi chung, Sur Từ anh phải chỉnh đốn lại nó.

"No - No - No Sur Từ, chú đừng thể hiện ý trí chiếm hữu anh ở đây."

"Du học sinh, dù thế nào cậu cũng phải ngồi với Song Từ ... nếu không thì ngồi chung với tôi chứ không phải tên bọ cạp này. Ok?"

"Thấy chưa, nhìn xem ... cô có vẻ không ưa cậu Sur Từ này, vậy thì ngồi cạnh tôi."- Song Từ đắc ý, tại vì cậu quan sát cách Kim Ngu nói chuyện với Sur Từ có phần hơi hột mà. Phần thắng thuộc về cậu.

"Không thích, tôi thấy cậu ta phiền thôi, còn ghét cậu muốn chết, không thèm ngồi với cậu đâu. Tên Thiên Yết này ít nói, sẽ không bị quấy rầy, vậy nên thà chết tôi cũng ngồi cạnh cậu ta. Nghĩ đến việc hít chung không khí khi ở cạnh tên chết tiệt rửa tôi Fool wants to die là Song Từ nhà cậu mà tôi muốn ới rồi, quyết không ngồi cạnh!"

Kim Ngu phồng hai má trả lời, tay đưa ra túm chặt áo Thiên Yết, miệng đáp một câu: "Tôi thích cậu ta."

"Thích?"

Ặc ... thiếu chữ rồi, thích đâu mà thích, Phụng Kim Ngu ý bảo: Tôi thích ngồi với cậu ta cơ mà T_____T

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chương 7.

P/s: Ngày 30/04 và 01/05 vui vẻ nha mấy bạn. Hehe, ta sẽ lười trong mấy ngày này, bởi vì cũng muốn nghỉ lễ như mọi người mà hahaha *icon cười ra nước mắt* hihí^^~~~~

***

"Tôi thích cậu ta."

"Thích?"- Sur Từ đen mặt, lập tức kéo Song Từ về phía bàn trống, không thèm quan tâm nữa, thích con bọ cạp bạn cậu hay thích gì cũng kệ.

"Đồ du học sinh đáng ghét."

Cậu cũng là du học sinh đấy Trịnh Song Từ!!!! Tiết học dài lê thê mà cứ ngồi nguyên rùa trong đầu, tự hỏi bản thân đối xử không tệ với cô nàng Kim

Ngưu kia mà sao cô ấy lại giống như cắn ghét cậu. Vậy là chẳng mấy chốc trang giấy trắng có một từ "*Hate*" rồi dần dần xuất hiện nhiều hơn, nhiều hơn đến mức trang giấy trắng kín không có chỗ viết khiến chữ cái còn chắt chồng lên nhau, churóng mắt kinh khủng.

Vậy đây, sau câu nói vô tình này, Phụng Kim Ngưu bị hai bạn Song Tử và Sư Tử tẩy chay. Có những giai đoạn nói gì cũng vô ích, xin lỗi, cảm ơn, tạm biệt, hối tiếc hay là gì ... thì tất cả đều vô nghĩa.

Đối diện với không khí có phần ngột ngạt vì được hai bạn Song Tử và Sư Tử kia làm màu, làm quá mọi thứ lên thì Thiên Yết tỏ ra khá bình thường. Cậu ta trong chuyện này không hề đồng cảm cho nhân vật Phụng Kim Ngưu đang ngồi cắn bút với tiết học đầu tiên ở Mỹ của cô nàng đã thế còn lợi dụng tình thế mà tránh phải ngồi chung bàn với tên bạn thân nhiều lời thì thoảng hay phát điên vì nghĩ mình là trung tâm, là cái rốn của vũ trụ - Sư Tử, quý ngài Leo Shelton.

Tiết học đầu tiên trôi qua, Kim Ngưu thì lười biếng chẳng buồn giải thích cái câu lơ miêng khi tranh chỗ ngồi với Song Tử hay Sư Tử nữa, cốc nước đã đồ đi thì muốn lấy lại cũng không còn nguyên vẹn chỉ còn cách lấy thêm cốc nước mới, thôi cứ để hai tên kia hiểu lầm hiểu gì theo ý bọn họ đi, Phụng Kim Ngưu cần tìm thư viện trường đã.

Loanh quanh gần 10 phút tìm kiếm vị trí thư viện theo bản đồ của D.E Schools cuối cùng Phụng Kim Ngưu cũng tìm thấy chỗ mình cần tìm. Thư viện ở D.E Schools khá lớn, chứa rất nhiều, rất nhiều những gian sách để học sinh có thể tha hồ tìm hiểu về bộ môn mình yêu thích.

Kim Ngưu nhanh chóng bước vào thế giới sách ở đó, không gian khá tĩnh lặng, vài học sinh thảo luận bài cùng nhau, cũng có một số ít ngồi tựa người vào kệ sách đắm mình trong thế giới riêng của họ.

Mọi thứ thật tuyệt, và Phụng Kim Ngưu cực kỳ thích môi trường tĩnh lặng này, ai làm việc của người ấy, không bận tâm đến tiếng ồn ã bên ngoài. Mỹ quả không uống khi nhận cho mình cái danh xưng thành phố Thiên Đường, Kim Ngưu lúc này rất thích Thiên Đường ấy.

"Hi."

"Ồ, hi!"

Người vừa chào hỏi qua loa với Kim Ngưu là Đại boss Bảo Bình, anh ta lại uống nhầm thứ gì sao?

"Anh tìm sách ạ?"

"Yes, em cũng thích sách?"

"À, vâng ... mà anh tìm sách gì vậy?"

"Chính trị, còn em?"

"Luật kinh tế!"- Kim Ngưu cười gượng gạo. Ngưng cái màn hỏi nhau như vậy đi nhé, cô những tưởng anh chàng Bảo Bình này kiệm lời lắm mà. Thật khó đoán tính cách của bọn con trai.

"Hey, Bảo Bình ... ủa bạn gái mày hả?"

Một anh chàng người Mỹ cầm trên tay quyển sách tiến gần về phía Kim Ngưu và Bảo Bình, mái tóc anh ta xoăn bồng bênh màu gỗ mun cắt tỉa gọn gàng làm bật lên đôi mắt màu xanh ngọc lấp lánh giống nam diễn viên đóng vai chính Kyle của phim Kyle XY, anh ta cao gần bằng chàng trai đột biến một trăm chín mươi hai centimet Bảo Bình Einstein, vậy nên giữa khoảng trống cách nhau bởi những giá sách cao ba mét Kim Ngưu với thân hình con nít một mét sáu trông thật nhỏ bé.

"Không phải, đừng đoán bậy."- Bảo Bình tiện tay cốc quyển sách chính trị quốc gia dày 800 trang vào đầu thẳng bạn mình làm cậu ta hơi mất thăng bằng, mặt phụng phịu bất bình.

"Giữ gà bông chặt thế! Này, em tên gì vậy?"

"Phụng Kim Ngưu."

"Anh là Libra Cabot. Gọi anh là Thiên Bình nhá!"

Anh chàng phiên bản phụ của Kyle - Libra Cabot nở nụ cười toả nắng, khiến trái tim thiếu nữ đập những hồi thật mạnh, khó khăn lắm Kim Ngưu mới nhắc khoe miệng lên được cũng là lúc Bảo Bình chào tạm biệt cô và như trách nhiệm phải làm, đưa tay kéo con sói giả nai Libra Cabot đi theo cậu.

"Whoa, cái anh Thiên Bình ấy chắc hẳn là anh em song sinh thất lạc của Matt Dallas (Nam chính phim Kyle XY) người gì đâu mà đẹp quá trời vậy chứ? Không biết anh ấy đã có vị hôn phu chưa?" @.@

Bóp...

Mãi nghĩ linh tinh, cả chồng sách va vào người Kim Ngưu làm cô nàng mất thăng bằng ngã cái phịch, mông tiếp đất mẹ một cách đau đớn. Thấy cô nàng nhăn mặt vì đau người kia va vào cô lập tức hạ cả chồng sách còn sót lại trên tay mình xuống đất một cách cẩn thận, từ từ đỡ cô đứng dậy rồi luôn miệng xin lỗi.

"*Cái máy xin lỗi lắp vào miệng anh ta chắc? Làm ơn ngưng ngược đãi lỗi tai tui à nha!!!"* - Đây là Phụng Kim Ngu chỉ dám nghĩ trong đầu thôi chứ đâu to gan nói ra suy nghĩ mâu thuẫn với bên ngoài.

"Không sao đâu."

"Em tên gì, tôi đưa em về lớp nhá?"

"Không cần. Chỉ là một sự cố nhẹ thôi. Đừng lo lắng, tôi có thể tự đi được."

Kim Ngu đã có ý định chuẩn bị thăng lại thấy anh bạn hơi cao hơn cô một chút này túm lấy tay áo mình, dứt khoát bảo cô đợi anh ta một chút, không nhanh không chậm dúi vào tay cô tờ giấy ghi nhớ rồi mới an tâm để Kim Ngu đi.

Cự Giải Jackson, sinh viên năm ba, số điện thoại: 709xxx4358.

"Ồ, con người này đúng là rắc rối."

Kim Ngu rời khỏi thư viện với một vài cuốn sách được mượn về, vừa đi đường vừa cầm tai nghe nhạc, cũng không quên lôi sách ra đọc qua loa, đánh dấu những nội dung chính cần chú ý.

Ở một nơi không xa thành phố Manhattan là mấy, căn biệt thự hắc ám nằm ngoài ngoại ô thành phố với những chùm cây rậm rạp, tiếng cô trùng dường như không biết mệt mà kêu từ sáng tới tối, ngày này qua ngày khác. Không phải ngẫu nhiên người ta gọi nó là căn biệt thự hắc ám, tại vì nơi đây chẳng có xe cộ đi qua mấy, nằm tách biệt ở ngoại ô, tựa như một lâu đài cổ bị giấu sâu trong rừng rậm.

Bên trong căn biệt thự, chỉ có hai người ra vào và sống ở đó. Một ác quỷ được người ta nhìn ra với khuôn mặt góc cạnh hoàn hảo, nhưng luôn mang đôi mắt sâu xa khó hiểu, hẳn ngày ngày trốn trong căn biệt thự, lười nhác tiếp xúc với ánh sáng tự nhiên của mặt trời, lười nhác chạm tay vào những bông tuyết đầu mùa mỗi khi Đông tới. Hẳn hay chơi piano vào nửa đêm, thật ghê rợn khi giữa đêm tối phải nghe thứ âm thanh ma mị u khóc phát ra từ những phím đàn cũ trong phòng hắc. Bên cạnh hẳn là ông quản gia đã gần sáu mươi tuổi, mái tóc ngả vàng, làn da hơi nheo quanh đôi mắt xám nhìn vào tường ông ấy đã già yếu nhưng thực ra còn rất tinh tường, ông ấy cứ cuối tuần lại ra khỏi căn biệt thự u ám kia để hòa mình vào trung tâm thành phố Manhattan, mua những vật dụng và thức ăn cần thiết dành cho hai người trong một tuần.

"Đã tìm ra cô ấy rồi."

Bức ảnh được rửa đen trắng đặt trước phím piano bạc màu, ông quản gia cúi người lôi ra tờ giấy ghi địa chỉ loảng ngoảng gì đó rồi lạng lẽ ra khỏi căn phòng cũ màu của ác quỷ - người chủ mà ông ấy muốn trung thành đến suốt đời này.

Thiếu niên mặc chiếc áo thun đen ngồi trên ghế gỗ, đợi ông quản gia đi ra khỏi phòng mới từ từ cầm bức hình đen trắng kia lên, ánh sáng mặt trời yếu ớt hắt qua khung cửa tối màu khiến căn phòng không thấp điện có phần hừng sáng hơn.

"*Tìm thấy em rồi.*"

Ác quỷ không nói, chỉ lặng nghĩ ngợi những suy nghĩ chân thực nhất của hắn lúc này ở trong đầu. Nổi bật giữa khung ảnh đen trắng kia là nụ cười sáng rực của một cô gái đang cúi đầu đọc sách, tai gắn headphone mà không hề hay biết đến thế giới xung quanh đang dịch chuyển.

Lý lịch trích ngang: Ác quỷ - Virgo Swift hay được gọi là Xử Nữ bằng một cách thân thiện. Hắn ta ghét ánh sáng, đã rất lâu rồi mất đi khả năng giao tiếp với mọi người. Hắn ta cô độc sống cách ly với nhân loại trong căn biệt thự hắc ám của mình, hắn được nhắc đến trong phần cuối truyện bởi vì ... hắn sắp bước ra khỏi bóng tối, tiếp xúc với ánh sáng Mặt Trời. Xin hết.

P/s: Có thể hơi khó hiểu nhưng ta sẽ không làm các nàng thất vọng về sự xuất hiện của Xử Nữ. Comment điều bạn nghĩ về nhân vật này đi nào, ai đoán đúng ta sẽ tặng phiên ngoại về Ngu Xử. Are you Ok?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Một tuần liên tiếp Kim Ngu về đến biệt thự Aqua Einstein cho tới khi ngủ vùi trong chán là một tuần tưởng như địa ngục. Không phải nguyên nhân bắt nguồn từ việc bị Song Tử, Sư Tử tẩy chay mà từ Thiên Yết Moscovitz - kẻ cô nghĩ rằng sẽ được yên ổn khi giữ cậu ta bên cạnh và Đại boss Bảo Bình - người mà Kim Ngu tưởng nói chuyện cùng nhau ở thư viện thì mối quan hệ được nói lỏng.

Nguyên nhân chính là Phụng Kim Ngu làm gì cũng khiến hai tên này chương mất kinh khủng. Ví dụ như cô vừa đi học về, định lên phòng thi Thiên Yết

hoặc có khi là Bảo Bình sẽ than một câu: "Ây, tắt điện đi kia." hoặc "Quên chưa khóa cửa kia. Quay lại đi." Ấc, hai tên khó tính này là sao mà cứ ám Kim Nguu thế không biết được.

Thêm nữa, Kim Nguu đâu có bắt bọn họ đi học chung đường cùng cô đâu mà có lẽ vì lý do đi học chung này mà bọn họ làm khó cô ở nhà cũng nên. Đại boss Bảo Bình hào phóng mua một chiếc xe đạp, bạn cùng bàn Thiên Yết cũng quyết định mua một chiếc, vì đang tẩy chay Kim Nguu nên Sư Tử và Song Tử cả ngày bám lấy nhau rồi đi học bằng chiếc Lexus của quý ngài Leo Shelton.

Có khi Phụng Kim Nguu ngồi xe Thiên Yết đi học, khi lại đi cùng Đại boss Bảo Bình tại vì hai người kia không độc ác đến mức bỏ rơi Phụng Kim Nguu tới trường một mình.

Một mối vác cái bụng đói meo của mình xuống canteen cùng Thiên Yết, Phụng Kim Nguu chán nản đứng xếp hàng theo dòng người. Hôm nay vì cô ngủ dậy muộn thế nên làm khó bạn cùng bàn bọ cạp không kịp ăn thứ gì cả đã phải đeo cô đến trường. Đại boss Bảo Bình là sinh viên năm hai, hiển nhiên trong vụ này điểm tỉnh bỏ đi học trước, đúng là máu lạnh vô tình. "Cậu ăn gì? Bánh mì giống tôi hả?"- Thiên Yết khó chịu vò vò đám tóc màu cỏ úa của mình, cậu đang đói muốn ngất tới nơi rồi. Từ trước tới giờ có bao giờ rơi vào tình huống tôi tệ như vậy đâu chứ, từ ngày phải đi học cùng bạn cùng bàn Phụng Kim Nguu cuộc sống của cậu có vẻ tồi tệ đi.

"Ồm."

"Vây ra đằng kia mua nước đi, tôi đứng xếp hàng thay cậu."

"Yes."

Kim Nguu vui vẻ gật đầu, tiến về phía máy bán nước tự động gần quầy thức ăn nhanh Thiên Yết đang đứng xếp hàng.

Lúc trước vì không biết cách lấy nước ngọt kiểu gì mà Kim Nguu dường như nhìn uống cả ngày trời. Bỏ tờ 100 USD vào máy mà tiền lại đi ra giống như tiền giả không bằng, sau này thắc mắc thì bạn cùng bàn Thiên Yết phải bắt lực nhắc cô chỉ cần bỏ 1 USD là được, thế nên giờ có thể thoải mái lấy nước ngọt uống.

Bên ngoài, ánh nắng mặt trời gay gắt rơi thẳng vào vạn vật nhờ vậy mà nhìn bầu trời như cao và trong hơn. Vài đám mây trắng hờ hững trôi, cảnh vật hết sức nên thơ mộng. Dưới mái hiên nhỏ, cậu con trai có mái tóc màu vàng nhạt hơi rối, vài sợi chấn ngang tầm nhìn của đôi mắt màu xám. Cậu ấy cầm trên tay quyển sổ nhật ký màu đen và bút chì nhỏ, nghĩ ngợi về điều gì đó xa xôi.

Phía không xa chỗ cậu là sân bóng rổ, tiếng bọn con gái trong đội cổ vũ gào thét ồn ào khác biệt hoàn toàn không khí im lặng dưới mái hiên kia.

"Nhân Mã Fighting, Nhân Mã vô địch, Nhân Mã số một, Nhân Mã ... Nhân Mã."

"Yeah, Nhân Mã lại ghi điểm rồi, haha."

Chàng trai vừa đưa bóng vào rổ cao một mét tám mươi tám. Thân hình tiêu sái với vài hạt mồ hôi vương trên trán. Cậu ta quay lưng về phía mười hai thành viên đội cổ vũ, đưa tay gần miệng khẽ huýt sáo một cái, nở nụ cười "happy virus" khiến đám con gái càng phấn khích mà gào thét lớn hơn.

Cậu ta tên Nhân Mã Sagitta, ngôi sao của trường Daniel Einstein. Một cậu con trai được nhận xét là: "Tăng động" tại vì cậu ta rất tinh nghịch, luôn khiến người bên cạnh tiếp xúc với cậu ta có cảm giác vui vẻ. Cậu ta nổi tiếng trong trường từ khi còn nhỏ, nhắc đến trung tâm của đám đông chắc chắn cậu ta là người được nhận số phiếu bầu cao nhất. Nhân Mã Sagitta, nổi tiếng nhưng không kiêu ngạo, hòa đồng tinh nghịch nhưng không giả dối, cảm xúc của cậu ta ... là kiểu yêu ghét rõ ràng vậy nên người đối diện cực kỳ thích tính cách thẳng thắn của cậu ta.

Nhưng chẳng hiểu sao cậu ta lại rất không ưa cậu con trai đang ngồi dưới mái hiên kia. Bọn họ như hai hình ảnh đối lập, thế nên khi Nhân Mã - ngôi sao của trường nói ghét Ma Kết - nhân vật vô hình khét tiếng là kẻ lập dị ... tất cả mọi người trong trường bên tẩy chay, cổ lập Ma Kết Richter.

Trận bóng rổ kết thúc với kết quả đã biết trước, đội của Nhân Mã Sagitta thắng với tỉ số tuyệt đối. Đám con gái trong đội cổ vũ hò hét phấn khích chạy theo sau Nhân Mã và thành viên trong đội của cậu ta giống như đám người trước mặt chính là lẽ sống trên đời mà bọn họ tôn thờ chỉ sau chúa trời.

"Ê ... quý ngài hay nhất cà rốt Mr.Richter đây mà."

Ma Kết giật mình, nhét vội quyển sổ nhật ký và cây bút chì vào balô, toan bước khỏi nơi kinh dị này lại bị bọn con gái trong đội cổ vũ chặn đường, cậu ấy đành bắt lực quay đầu lại, đối diện với đôi mắt khinh bỉ của Nhân Mã Sagitta.

"Ủây, Mr.Richter trùng hợp thật ... cậu tới cổ vũ cho đội tôi hả?"

Nhân Mã nhướn chân mày, chiếc áo ba lô màu đen rộng thùng thình của cậu ta lộ rõ những cơ bắp tuy không lực lưỡng nhưng lại mang nét săn chắc khỏe mạnh khiến người khác ganh tỵ.

Ma Kết đứng đối diện, im lặng ôm chặt ba lô của mình, chuẩn bị ném trái cực hình bị kẻ đối diện quăng mạnh trái bóng rổ vào đầu. Nhân Mã sau mỗi trận đấu lớn đều ngang nhiên làm điều tồi tệ như vậy với Ma Kết. Nếu Ma Kết không xuất hiện trước mắt cậu ta thì sẽ linh bóng thảm hại hơn nhiều, vậy nên Ma Kết xuất hiện ở lối đi về phòng tập của đội bóng là đội bị Nhân Mã trội bóng vào người.

Trái bóng rổ nhanh chóng xuất hiện, ngón trỏ cậu ta không dịch chuyển mấy nhưng lại khiến trái bóng trên đầu ngón tay xoay tròn với tốc độ chóng mặt. Đám con gái trong đội cổ vũ và thành viên đội bóng nhanh chóng tách ra xa, chiêm ngưỡng màn kịch hay.

Nhân Mã nhếch mép, miệng khẽ đếm như có lệ trước khi dùng toàn lực vào trái bóng, ném thẳng vào mặt Ma Kết: "One, Two ... Thr ..."

"Uida"

Chưa đếm đến ba, trái bóng đã nhanh chóng rời khỏi tay Nhân Mã, đáng tiếc nó không dùng trên đầu Ma Kết mà đập vào mặt của một thiếu nữ đang gặm ổ bánh mỳ, lơ đãng bước qua đám đông. Thiếu nữ xui xẻo ấy ngã phịch xuống đất, nhăn mặt vì đau, lại một trường hợp bước ra ngoài bằng chân trái ớ?

"Ặc, bạn cùng bàn, hey ... không sao chứ?"

Thiên Yết đi phía sau, lập tức chạy tới đỡ Kim Ngu đứng dậy, cậu khó chịu nhìn về phía trái bóng đang lăn lại nhìn về phía đám người trong đội cổ vũ và Nhân Mã Sagitta đang tròn mắt ngạc nhiên.

"Đau muốn chết ..."

"Đã bảo đi nhìn đường rồi mà lại, chặc chặc."- Thiên Yết lắc đầu cảm thương.

"Cậu còn nói hả?"

Kim Ngu ngậm ngùi ôm đầu, cái chỗ quả bóng rỏ kia đập vào đau đến mức làm cô nàng hoa hết cả mắt, kè ác ôn nào thế hả trời, có bản lĩnh thì ném trước mặt người ta, lại còn dùng trò lén lút này, ác ôn nó vừa vừa thôi chứ.

"Hah, diễn viên đóng thế hả?"- Đội trưởng đội cổ vũ, Lana Taylor cầm quả cầu bóng trên tay, hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Thiên Yết và Kim Ngu, tên lập dị Ma Kết tại sao lại may mắn tránh được trái bóng của Nhân Mã chứ, còn con bé xui xẻo kia nữa sao đang yên đang lành đi vào đúng hướng quả bóng của Nhân Mã đang ném làm gì.

"Cậu ... cậu có sao không?"

Ma Kết đứng như chôn chân tại chỗ, miệng ấp úng mãi mới diễn đạt được câu nói có ý nghĩa vào thời điểm này. Khóe mắt kinh ngạc nhìn Kim Ngu lại nhìn cậu con trai ngay cạnh cô. Lồng ngực đập những nhịp phập phồng giống như chờ khoảnh khắc gặp lại cô gái kia đã từ rất lâu rồi. Ánh mắt hơi mọng nước, nhìn Kim Ngu đầy chua xót, thà trái bóng kia bay vào cậu còn hơn là trúng vào đầu cô.

"Ừ, không sao, tôi ổn."

Kim Ngu bám lấy tay áo Thiên Yết đứng dậy, không nhìn đến chủ nhân giọng nói kia mà tiếc nuối dùng bên ổ bánh mỳ mới ăn được một nửa.

"Thằng ôn dịch nào ném bà mày? Có biết làm hỏng đồ ăn đáng tội gì không? Ở Châu Phi người ta còn không có kia kia ... Có mắt để dùng chơi bóng mà không có mắt tránh cái người to lù lù của bà ra hả?"

"Xin lỗi cậu."- Nhân Mã bước đến trước mặt Kim Ngu, bắt gặp đôi mắt trong veo đen láy tựa viên ngọc trai đen kìa của cô nhìn về phía mình, cả người như có dòng điện nhỏ chạy xẹt qua. Là cảm xúc kỳ lạ gì đây?

"Là cậu ném hả?"- Kim Ngu trừng mắt nhìn, muốn chửi giận đến tên Nhân Mã kia nhưng lại nghĩ sẽ chuốc phiền phức bèn nén cơn giận xuống đáy dạ dày.

"Ừ."

"Đồ ngốc như cậu chơi bóng quả là phi báng thể thao nước nhà."

Nói đoạn bỏ đi, không quên kéo tay Thiên Yết đi cùng. Phụng Kim Ngu ngốc nghếch không ngờ vì câu nói trong lúc tức giận của mình mà cả trường Daniel Einstein hôm ấy trở nên náo loạn. Đội trưởng đội cổ vũ Lana Taylor quyết định tìm cho bằng được cái mặt cô ở trường để trả thù vì dám lên mặt xúc phạm cầu thủ bóng rổ nổi tiếng nhất trường, thần tượng của đám con gái không kể con trai. Nhân Mã cũng vì câu nói vô tình kia mà cả ngày im lặng, ai nói gì cũng gạt sang một bên không quan tâm, giống như một người đang đứng trên đỉnh vinh quang lại bị ai đó nói bắt tài, không đủ tư cách nhận giải.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

***

Phòng Hội Trưởng hội sinh viên.

Giữa bàn làm việc của Hội Trưởng, một thân ảnh lười biếng nằm dài trên ấy, học sinh/sinh viên rất nhiều người đi lại bên ngoài hành lang, thi thoảng có vài người tò mò đảo mắt qua ô cửa kính nhìn nhìn, ngấm ngấm cái người rất ư là bất lịch sự kia. Mái đầu tổ quạ đen thui lui hơi cọ quấy, bất chấp hình tượng người đứng đầu ban chấp hành, kỷ luật toàn trường, anh bạn ấy lười biếng ngáp một cái rở dài trong trạng thái mí mắt nhắm tì hi không muốn tiếp xúc ánh sáng mặt trời.

"Song Ngư Erik, anh thật là lỗ mãng, sao có thể lười biếng tới mức này hả?"

Giọng nói có phần chán nản vì đã quen được nhân vật "mái đầu tổ quạ" tẩy mắt với hình tượng mắt mĩ quan kia ngày qua ngày, anh bạn ấy đứng tựa người vào giá sách gần cái tủ đựng đồ hành nghề của hội đồng kỷ luật học sinh/sinh viên, bộ tóc màu rượu vang thẳng tắp ôm sát gương mặt trẻ con khiến "mái đầu tổ quạ" bật cười khanh khách.

"Ày, Bạch Dương, hình tượng anh mày trước giờ luôn như vậy rồi, có ai nói gì đâu?"

"Ồ vâng, đương nhiên không ai dám nói gì rồi. Bọn họ chỉ thấy xấu hổ mỗi lần học sinh, sinh viên trường khác hỏi về Hội Trưởng hội sinh viên D.E Schools phong thái làm việc và cách ứng xử trông ra sao thôi."

Kết thúc màn nói nói, cười cười anh bạn còn phụ hoạ bằng cái nhún vai bất lực khiến "mái đầu tổ quạ" giận tím mày tím mặt.

"Thằng học sinh cấp ba kia, bỏ không đuổi mày ra khỏi trường bỏ thế ... bỏ thế không đội trời chung với mày!!!"

Và thế là "mái đầu tổ quạ" nhảy vọt lên bàn, định bụng tẩn vào cái miệng chỉ biết phun ra những lời lẽ khó nghe lại còn có phần hơi thanh cao, ngạo mạn của bạn học sinh cấp ba kia một trận.

"Ô hô ... đã vậy, cái bản tính thích dùng bạo lực với trẻ em chưa đủ mười tám tuổi cũng trở dậy rất nhanh liệt nữa. Đánh đi, đánh đi rồi mình cùng vào tù."

"Đệt, cút, cút khỏi đây cho bố mày đỡ ngứa mắt."

"Hahahaha!"

Bạn học sinh cấp ba Bạch Dương Erik cười sáng khoái. Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ làm "mái đầu tổ quạ" tức điên lên. Càng ngày miệng lưỡi cậu nhóc càng lên level thì phải, cứ đà này đồ khoa Luật là cái chắc.

Có vẻ hiếm ai để ý hai người này lại có quan hệ anh em đâu nhỉ? Hội Trưởng tốt bụng lười biếng là anh trai ruột của học sinh năm cuối cấp ba. Hội Trưởng học năm hai vì thế mà quan hệ giữa hai anh em khá thân thiết, ví dụ như hồi bé Song Ngư quên mang hộp màu đi học thì bạn học Bạch Dương ở nhà sẽ giấu luôn bộ màu đi để anh trai bị phạt đứng úp mặt vô tường. Bạn học Song Ngư cũng không ghi thù lâu gì, chỉ đơn giản vứt mấy bộ đồ chơi yêu thích của em trai vào thùng rác trước ba phút xe chở rác đi qua. Tình anh em sâu đậm từ khi còn bé đến lúc lớn lên một chút Song Ngư thi vào D.E Schools, trường học đào tạo học sinh từ năm ba lên tới đại học, hai năm sau bạn học Bạch Dương cũng quyết tâm thi vào. Cấp ba một khu, sinh viên đại học một khu nhưng tóm lại là chung trường, ôi tình cảm ruột thịt thật thiêng liêng.

Ngoài cửa phòng hội sinh viên, anh chàng Matt Dollas phiên bản Thiên Bình cùng cậu con trai kiêu lòi cao một mét chín mươi hai centi Bảo Bình Einstein tròn mắt nhìn hai người kia rồi lập tức không nói gì quay lưng cái vụt, đi thẳng về lớp.

"Anh em nhà nó lại chiến tranh, thôi khỏi vào hỏi nữa!!!"

***

Biệt thự hắc ám nằm ngoài ngoại ô thành phố, từ phía ngoài cửa sổ căn phòng nọ ánh nắng hắt nhẹ lên chiếc piano bạc màu, vài mảng bụi vương trên phím piano sống động hơn khi nào hết, vươn tay chạm nhẹ vào tia nắng kia một chút, Xứ Nữ vội thu tay lại. Hẳn ghét nắng, ánh nắng le lói rực rỡ giống như cô gái hắc từng muốn chiếm hữu da diết rồi bỏ hẳn đi.

Từng có một ngày nào đó rất lâu trước đây, một cô nhóc mặc chiếc váy ngắn tới ngang đầu gối chạy lạc vào biệt thự nhà hắc. Cô nhóc ấy lúc đó đứng đối diện hắc, váy đỏ rực rỡ trong nắng vàng, miệng mấp máy mấy chữ "Em bị lạc đường, em ở lại nhé?" tựa như con cuồng phong đáp thẳng vào tận cùng trái tim hắc. Trước giờ hắc không có bạn, bố mẹ hắc là ai hắc cũng chẳng nhớ rõ, hắc chỉ có duy nhất ông quản gia bên cạnh, hắc lúc ấy phải như thường lệ không nói gì tại vì hắc ít tiếp xúc người lạ thế mà lại vui mừng mờ miệng, gấp gấp nói: "Ồ lại đi!"

Đồ chơi hắc thích, hắc mang hết cho cô nhóc ấy. Món ăn hắc thích, hắc nhường hết cho cô nhóc ăn. Piano hắc chẳng đàn cho ai nghe, hắc chỉ thích đàn riêng cho cô nhóc. Tất cả những gì hắc có, ngay cả sinh mạng mình cho đến bây giờ hắc cũng nguyện trao cô, tại vì chưa có ai từng kể với hắc ... Rằng hắc - ác quỷ bóng đêm lại đem trái tim yêu thương một cô nhóc ngay từ lần gặp đầu tiên, để rồi cứ thay đổi mình vì muốn cô ấy vui.

Hắc còn nhớ hôm ấy trời nắng to, hắc và cô tập vẽ ngoài vườn, hắc quay đầu sang thơm nhẹ má cô nhóc.

Vui vẻ nói: "Đừng có đi đâu nhé, ở lại đây với Xứ Nữ mãi mãi nha!"

"Ừ, không đi đâu nữa!"

Vậy mà ngay hôm ấy cô nhóc chạy khỏi biệt thự, vì thấy hấn dùng dao nhọn đâm chết con mèo nhỏ được cô nhóc vuốt ve. Hấn không phải ác quỷ, chỉ là hấn muốn cô nhóc chỉ ở bên hấn, yêu thương hấn như mèo nhỏ mà thôi, hấn chiếm hữu cô vì không muốn ánh nhìn ấy thuộc về bất cứ ai, bất cứ thứ gì.

Nhưng hấn không biết thể hiện cảm xúc ra sao để chứng tỏ cho cô nhóc thấy vì thế hấn chọn cách huỷ diệt tận cùng thứ cô nhóc thích. Trước đây là cho cô nhóc tất cả những thứ mình có, giờ lại huỷ hoại nó sạch sẽ, ngay cả gương mặt Xứ Nữ bây giờ cũng có hai vết xước dài nhưng hơi mờ trên gò má. Là chính tay hấn tự cầm thủy tinh cửa vào khi nhận thức được cô nhóc ấy đã bỏ trốn khỏi hấn mãi mãi không muốn quay lại.

Không phải anh, người độc ác ấy tuyệt đối không phải anh. Sau mỗi lần vấp ngã mà không em bên cạnh, anh đều cố trưởng thành. Chỉ muốn em biết người tàn nhẫn kia không phải là anh ... nên mặc sức cứ yêu em ngông cuồng như thế.

***

Lớp học hơi im ắng, chỉ nghe thấy tiếng thầy dạy toán thao thao bất tuyệt trên bục giảng. Ngồi gần cửa sổ, lại là lớp nằm trên tầng hai vì thế Phụng Kim Ngu dễ dàng nhìn ra được sân thể dục đằng sau dãy phòng học của trường Daniel Einstein.

Nắng vàng tình nghịch phủ lên khắp các góc ngách trường học khiến một cô gái hơi hơi bị cận như Kim Ngu cảm thấy rất sáng khoái. Đơn giản là vì cô có thể nhìn rõ mọi thứ ở xa xa bằng đôi mắt hơi nheo lại một chút của mình. Kim Ngu chống một tay lên cằm, tay kia dư thừa không tự chủ được lại xoay xoay cây bút bằng nhiều phương thức khác nhau.

Song Tử ngồi bên cạnh, chỉ cách có Thiên Yết ở giữa chen ngang làm cái bóng-đèn vô duyên hết cỡ, nhưng dù sao cũng nhìn thấy được mấy cử chỉ lơ đãng kia của nàng.

"Sáng nay cô ta bị ăn bóng vào đầu, nên ngu đi hà trời? Giờ toán mà tâm hồn ngờ nghệch như giờ vẫn là sao? Cơ mà ... hay đang nghĩ tới chuyện ấy nhỉ?"

"Trình Song Tử, cậu nghĩ cái gì mà nhìn người ta khiếp thế?"- Sur Tử hai chân mày nhíu lại, không hài lòng còn cốc mạnh tay vào đầu tên bạn cùng bàn một cái. Ngơ nga ngơ ngác như trứng bùa của nhỏ nào không bằng, thật mất mặt con trai.

"Hôm nay là sinh nhật con bé du học sinh Việt Nam!"- Người kia nói nhỏ vào tai thẳng tóc bạch kim một phát.

Sur Tử tròn tròn mắt hỏi lại một cách không tin tưởng: "Thật á? Là hôm nay ý hở?"

"Hồi ở bên Hàn Quốc tôi có đi làm thủ tục cho cô ta, hộ chiếu có ghi là vào hôm nay, ngày 5 tháng 5, chắc chắn luôn!"- Lại tiếp tục thì thầm

"Vậy bọn mình làm hoà bây giờ à?"

"Làm hoà gì?"

Song Tử đâu có thù dai, chỉ là lúc tranh chỗ ngồi cùng có mặt dày một tí, cốt lõi muốn ngồi chung để tiện trêu đùa thôi mà. Và lại chắc khi ấy tính cách ích kỷ thứ hai nổi lên, nghĩ lại muốn xin lỗi làm huê thấy Phụng Kim Ngu đi qua mình còn hất mặt lên tỏ ý Ta-Vẫn-Sống-Tốt khi không có cậu bên cạnh, bực bội dùng ngôn ngữ mà Sur Tử Shelton hay nói là "Tây Chay" nài một thời gian cho bỏ ngửa mặt. Mà như vậy, Phụng Kim Ngu giống như bị đẩy vào sa mạc chết, ý chí sinh tồn bộc phát, tự làm nhiều thứ mà một du học sinh đến đất nước xa lạ phải học để thích nghi, khả năng đặc biệt cũng khiến nàng trưởng thành và khôn ngoan hơn một chút.

"Vậy không phải tôi với cậu tự tách ra, tây chay con nhỏ à?"

"Dọa thôi, giờ tôi định tan học xong đi mua quà ... coi như là chuộc lỗi, cứu vớt tình bạn."

"Vậy tôi đi cùng, mà con gái thích tặng gì vào sinh nhật? Mẹ tôi thích váy ngủ với bộ bikini mới ... hay mua giống vậy nhỉ?"

"Con gái Châu Á không phóng khoáng giống ở đây đâu. Nhất là một cô gái đến từ đất nước truyền thống như Việt Nam."- Song Tử khẽ lắc đầu. Kiến thức bao năm lặn lội sang Việt Nam, tiếp xúc phong tục tập quán của người ta tại sao giờ mới thấy có ích thế.

"Tặng áo dài, với nón lá xứ Huế đi."

"Là sao cơ? Áo dài là trang phục truyền thống ở đây hả? Thế "nón lá" là gì?"- Sur Tử không phải là nói ngong, chỉ vì Song Tử phát âm chuẩn quá khiến cái người ngơ ngác chưa từng đặt chân đến đất nước hình chữ S cảm thấy hai từ nón lá khó đọc quá thôi.

"Nón lá, cái giống mũ đội đầu ý, chẳng qua làm bằng lá ... Nón là cái gì không biết. Ở Manhattan chẳng lẽ không có cửa hàng nào của Việt Nam chắc. Tôi với cậu cùng tìm rồi góp tiền mua chung. Ok?"

"Trình Song Tử, câu thứ bảy. Cậu Shelton làm câu thứ chín. Lên bảng đi."- Giọng nói giận dữ này phát ra từ thầy dạy toán. Ôi trời ơi, hai cái thằng bạn cuối kia, định nói hết tiết không chịu nghe thầy giảng bài chắc.

Phía cuối lớp, hai tên bạn cuối cao lêu nghêu đi lại một cách khó khăn.

"Cái câu ấy làm kiểu gì?"

"Ai biết được, tại cậu mà tôi có nghe được gì đâu!"

"Sao lại tại tôi, vì cậu phát âm nón lá to quá chứ ai hả?"

"Nón lá là do tôi không biết tiếng Việt nó khác."

Tranh cãi, tranh cãi về cái nón lá Việt Nam cho tới khi lên bục giảng vẫn còn đấu võ miệng với nhau.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 10.

P/: Có bạn nào được đến Nhật vào mùa Đông chưa? Ảnh thật ở một tỉnh nổi tiếng về núi và biển là Toyama nhá^^ ui ui ở đó giờ

Tháng 5 rồi mà vẫn âm 14 độ ớ, đáng sợ cho cô gái Việt Nam đang ở đây hihí.

"Hả? Nhưng chẳng phải cậu nói sẽ đưa tôi về còn gì? Anh Bảo Bình vừa nãy nói với tôi là về nhà trước rồi ... cậu không thể cho tôi đi chung à?"

"Không."

Nói xong cái từ ngắn gọn kia, Thiên Yết Moscovitz dùng lực lên bàn đạp, chiếc xe đạp màu trắng lao vút đi ngay trước mắt nàng. Phụng Kim Ngu oán hận nhìn con người kia một cái, ừ phải rồi chắc chắn vụ lúc sáng phải đứng xếp hàng mua bánh mỳ lại còn đi học muộn hẳn ta quy tất lên đầu nàng nên bây giờ muốn trả thù. Cái đồ đàn ông gì mà bần tính, cùng một giuộc với bọn Song Tử - Sư Tử. Đúng là Phụng Kim Ngu nghe lời cô hiệu trưởng Jessica Einstein chuyển đến cái biệt thự kia ... quyết định quả thực càng ngày càng hiện ra rõ nét, quá sai lầm.

"Hơ ... mình phục mình thật. Phụng Kim Ngu, công nhận mày tốt số, sống ở Manhattan cơ mà, phải tự hào chứ? Không đúng hả? Mày ở nhà một tên con trai với chiều cao đột biến gần hai mét và đồng bọn. Trịnh Song Tử, loại tính tình nắng mưa thất thường, phát ý hấn ta là lại bị lườm lườm huyệt huyệt ... cái tên vô tâm. Sư Tử Shelton, thằng con trai gì mà miệng lưỡi giống mấy thằng buê đê, suốt ngày công kích cứ như thiên hạ này của mình cậu ta không bằng. Thiên Yết ... ờ phải rồi, cứ tưởng có thể lôi kéo về phe mình hóa ra là kẻ địch, định nằm vùng đây mà, cái đồ con bọ cạp bần tính."

Chuông điện thoại reo lớn khiến Kim Ngu khó chịu dừng trò vừa đi vừa chửi đám người điên khùng kia lại.

Sao đành bỏ anh đi, bao ngày tháng chia ly, ta tắm mưa cùng nhau bắt cá ... anh thích ăn khoai mì, còn mình em, em thích ăn khoai từ, em đổ anh ăn khoai củ mà không nhai ... téng téng teeng teeng téng teeng.

Loại nhạc chuông kinh dị này là do Kim Ngu cài từ khi còn ở Việt Nam, nhận học bổng của trường thì có thêm quà khuyến mãi là chiếc cảm ứng trắng có thể nhớ 18GB này. Dù sao cũng chỉ có người với IQ trùng tần sóng não với nàng mới nghe được cái nhạc chuông ấy, còn lại tất cả vút hết.

"Xin chào, Phụng Kim Ngu nghe đây."

Bên kia truyền đến tiếng ồn ồn như tiếng đài radio bị nhiễu, là số lạ, nhưng sao biết được số này của Kim Ngu hay vậy? Nàng cau mày, nhắc lại câu chào quen thuộc kia lần nữa. Lúc này bên đầu dây có giọng phụ nữ vang lên.

"Kim Ngu hả con? Mẹ bận quá, lúc gọi điện cho con thì thuê bao, tìm thấy số này của con trên email. Sinh nhật vui vẻ."

Là mẹ Kim Ngu, vậy chắc là một lúc nữa bố của nàng cũng gọi lại. Khẽ ngược xuống mặt đồng hồ đeo tay rẻ tiền, bây giờ cũng gần mười một giờ trưa, vậy chắc bên Việt Nam còn một tiếng nữa sẽ sang ngày 06 tháng 05. Phụng Kim Ngu khẽ nâng khóe miệng lên một chút, nụ cười như thực như hư, giống như khinh bỉ?

"Cảm ơn."

"Ồ thế thôi nhé, mẹ bận rồi, chào con."

Cuối cùng trong điện thoại còn lại tiếng tút dài, nên khóc hay nên cười khi bản thân vốn dĩ đã bị vút bỏ rồi, lại đi mơ mộng khát khao mình có giá trị trong

mắt người kia một chút. Như thế dù có mất mặt cũng được, ít nhất không bị chửi là: *"Loại con gái rẻ tiền, ngay cả người thân còn ruồng bỏ thì chắc là đũa không ra gì rồi."*

Trước đây khi còn học cấp hai, bố mẹ Kim Ngu ly dị, mấy đứa trẻ hàng xóm chơi chung với nàng bị bố mẹ cấm không cho chơi cùng nữa. Họ nói: *"Mày xem xem, nhà con bé ấy như thế, mày chơi với loại không cha không mẹ thì được ích lợi gì? Về nhà, chọn bạn mà chơi."* và rồi bạn bè nàng còn quay sang nói xấu sau lưng nàng: *"Ngay từ đầu tao đã chẳng ưa nổi cái mặt nó rồi. Suốt ngày học mới chẳng hành, ngứa cả mắt. Cứ như mình bây giờ còn là tiểu thư không bằng, buồn cười vcc."*

"Các người biết gì về tôi chứ? Ngay cả tôi còn chẳng hiểu rõ chính mình thì các người có tư cách gì nói về tôi?" - Đã có lúc Kim Ngu muốn nằng vào mặt bọn họ, muốn bọn họ tắt cả, tắt cả biến mất hết. Không phải nàng ích kỷ, chỉ là nàng ghét cách bọn họ bàn tán sai sự thật về nàng, thế nhưng vẫn kiên nhẫn bỏ qua từng người một, tự cô lập mình và không màng đến những ánh nhìn tò mò xung quanh, miệng thiên hạ ... đúng là Phụng Kim Ngu làm đầu trăm họ đã mệt mỏi lắm rồi. Bọn họ có miệng, bọn họ nói ... nàng có miệng, nàng thanh minh, thế mà lại đi chọn cái cách cổ điển lười biếng: *"Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ."* thì còn trách ai được đây?

"Hye ... muốn thử không?"

Một cô nàng cao một mét bảy mươi di chuyển trên đường bằng ván trượt in hình hoa văn kỳ lạ khẽ dừng lại trước mặt Phụng Kim Ngu, chân phải cô ấy còn hơi chạm ván trượt một chút nhưng lại như có lực hút Trái Đất mà giữ trên mặt đường khiến ván trượt hơi nghiêng một góc, chân trái đặt hoàn toàn phía trên, quần jean rách màu bạc, áo ba lỗ màu đen in hoa văn kinh dị, tóc dài ngang hông cùng một chiếc mũ chĩa. Đánh giá từ trên xuống, nếu cô nàng có gương mặt trái xoan hơi nhỏ này mà ở Việt Nam sẽ bị mọi người nói là ăn chơi, chơi bời, hư hỏng. Thật cổ hủ nhưng phụng Đông luôn nhìn người ta theo chiều phiến diện như vậy.

"Không muốn thử hả?"- Cô gái phong cách hơi men tính kia cau mày hỏi lại.

"Tôi ... không biết chơi."

"Lên đi bé con, tôi dạy cậu."

Còn có loại người nhiệt tình như vậy xuất hiện trên đời sao? Phụng Kim Ngu toan từ chối, điện thoại báo có tin nhắn đến. Năm từ ngắn gọn khiến Kim Ngu lập tức muốn nổi loạn, muốn được chơi trò trượt ván kia của cô gái hơi men tính.

"Sinh nhật vui vẻ, bố."

Nàng ghét bố mình, nói chuyện với nàng cũng không có thời gian sao? Lại còn dùng mấy từ kỳ tự vô tri kia để chúc sinh nhật. Ngày này mười chín năm trước đáng ra bọn họ ... không nên sinh ra nàng làm gì. Như thế, đồ tốn thời gian mỗi năm lại phải nhớ đến việc chúc sinh nhật cái đũa vô hình trong cuộc sống bọn họ vào ngày 05 tháng 05 thế này. Thật mất sức mà, có là gì của nhau đâu sao còn quan trọng việc chúc sinh nhật hay không chúc? Á ... chắc bọn họ, hai người ấy đang thương hại Phụng Kim Ngu.

"Cẩn thận, di chuyển chậm thôi, bám tay tôi nè."

"Híc ... "

Kim Ngu khóc òa, chẳng kịp bám vào tay cô bạn kia đã ngã nhào xuống đất khiến đầu gối rách một mảng lớn mà tại mặc quần jean đen nên ngay cả nàng cũng chẳng biết có mùi máu tanh trên người. Âm ức vì cú ngã nhỏ mà khiến nàng khóc càng ngày càng lớn. Chẳng ai quan tâm cô bé mít ướt kia mà tiếp tục làm việc của mình, chỉ riêng người đang cầm ván trượt ngồi bệt trước mặt Phụng Kim Ngu là chủ tâm quan sát.

"Gọi tôi ... Tiểu Yết, nhé!"

"Hửm?"- Vẫn đang khóc, không để tâm cô bạn người Mỹ kia tại sao cứ nhìn mình.

"Tôi biết cậu đang buồn mà, bé con ... làm bạn nhé!"

Giữa đường lớn, Kim Ngu ngẩng người nhìn cô bạn men tính kia, lại chớp mắt tay đưa lên dụi dụi đi soi lông mi vướng víu trong mắt khi nàng khóc nó vô ý rơi vào. Tiểu Yết phì cười, mình lại làm việc không có ích rồi. Cô đi sau cô bạn này, học chung lớp NK&TN với cô bạn này, thấy cô bạn lúc nào rảnh rồi lại ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Vô tình phát hiện một bức tranh khắc họa cô bạn đang kéo đồng hành lý đi giữa sân trường bị rơi ra khỏi cặp sách của tên lập dị hay nhật cả rớt vào giờ ăn dưới canteen. Thật lấp lánh, đây là hứng thú mà Tiểu Yết cảm nhận được về cô bạn du học sinh kia.

Giọng Phụng Kim Ngu vẫn còn bị nghẹn vì vừa khóc xong, vậy nên phát âm có phần hơi lộn xộn, nàng ngược mắt hỏi cô gái kia: "Tại sao lại muốn kết bạn với tôi?"

"Có lẽ, vì nhìn thấy cậu ... tự nhiên tôi nghĩ tới lý do Thượng Đế tạo nên phụ nữ. Hi."

Kim Ngu đỏ mặt, cô bạn này vừa men tính ... lại còn hơi dị kiểu quái nào ý. Nhưng đã lâu lắm rồi nàng không có chơi cùng một cô bạn gái nào cả, liệu khi Tiểu Yết biết rõ hơn về nàng thì có giống như đám bạn thân hồi cấp hai không? Chắc không đâu, nụ cười kia thánh thiện như thế mà! Tiểu Yết còn hơi men men nữa, chẳng lẽ phản bội lại nàng chắc? Cứ thử tin tưởng một người bạn cùng giới đi nào ...

Bấy lâu nay Phụng Kim Ngu thêm cái gọi là "Tình Bạn" của hai đứa con gái. Yêu đứa kia nhiều lắm, nhưng không phải là Les, thân với nhau nhiều lắm nhưng có thể cả mấy tháng chẳng nói chuyện với nhau ... gặp mặt là có thể kể với nhau vụn vặt mà chẳng biết chán, nàng thêm có một cô bạn thân!

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngoại Truyện 1. Nhân Mã Và Kim Ngưu

Author Note: Thực ra mình rất thích Bảo Bình, lại cũng hợp cạ với Xử Nữ. Vì thế mà cứ nghĩ nên để bà Trâu nhà mình về với ai. Cái tiêu đề truyện rất bựa, "Phí tình yêu!" đặt rồi mới thấy giờ nó chả liên quan tới bà Trâu gì cả, cứ có cảm giác vừa viết vừa không muốn ý tưởng bị phí nên ra mấy truyện khác Yunki gạt sạch sang một bên. Cùng là con của mình hết mà cứ thương đứa này nhiều hơn đứa kia, đau đầu muốn drop sạch hết các truyện chưa end lắm chờ bộ.

***

[Nhân Mã - nhân vật xưng tôi]

Thực ra lúc nhỏ, tôi sống cùng bà ngoại bên Việt Nam. Biết cả hai thứ tiếng lận là Anh và Việt nên tôi khá tự hào về bản thân. Lúc ấy gần nhà tôi có một cô bé bằng tuổi, mỗi lần nhìn thấy tôi đang chơi điện tử ngoài sân hè là cô bạn ấy bèn héch mặt lên đi thẳng.

Tính của tôi trẻ con lắm, tại vì trên lớp bạn nào cũng thích chơi cùng tôi, đã vậy còn khóc lóc năn nỉ khi tôi nói không chơi cùng vậy mà cô bạn hàng xóm đáng ghét kia cứ thấy tôi là lại kiêu ngạo, ngoảnh mặt quay đi giống như tôi làm ô nhiễm không khí của cậu ta lắm không bằng.

Ở khu phố tôi sống, chẳng có con gái mấy mà toàn là con trai, tôi cũng thích chơi cùng bọn con trai lắm nhưng chúng nó toàn phá hỏng đồ chơi mới yêu thích của tôi không à, vì thế tôi định chơi cùng một bạn gái. Buồn cười là hồi còn bé tôi rất ghét bạn Mai Ly ở nhà kế bên, mặc dù bà ngoại thì nói Mai Ly ngoan ngoãn nhưng tôi mỗi lần nghe giọng con nhỏ là thấy điệu điệu mứt ướt phát ón, lại còn có cảm giác con nhỏ cực kỳ giả tạo nữa cơ.

Gần cuối phố thì có hai chị em nhà Hạnh Trang và Hạnh Ngân. Tôi vốn ghét người béo ục ịch vậy nên không thích Hạnh Trang cho lắm, lại chẳng thích con bé Hạnh Ngân gầy gầy nghèo nghèo bị tiêu chảy còn tham ăn thế nên tôi quyết định làm bạn với hàng xóm nhà đối diện, chính là nàng - Phụng Kim Ngưu.

Nàng đặc biệt trong mắt tôi tại vì mới học lớp hai mà nàng đã bộc lộ những ưu điểm khiến thầy cô rất quý, nàng tuy không nhiều bạn giống như tôi nhưng đám bạn của nàng khi ấy lại khiến tôi ghen tỵ đã man. Nàng luôn mặc lồng thêm cả cái quần dài vào trong váy rồi vui vẻ cột tóc lên cao, chạy cùng đám bạn thân leo lên cành phượng cao ơi là cao để bắt ve sầu, có những chiều nàng cầm đầu cả đám bạn của mình bứt trái bàng nếp rồi ngồi cười khanh khách khi ăn được nhân trái bàng, nàng còn thù thi với tôi bạn là thứ đồ ăn từ trong quả bàng đập đập ấy vừa ngậy ngậy lại thích miệng nữa.

Tôi ghen tỵ với nàng bởi vì mẹ tôi và bà ngoại chẳng bao giờ cho tôi nghịch khoẻ và ăn bậy như thế. Cứ mỗi lần nàng đi qua là tôi lại bùng lên hy vọng được chơi chung cùng nàng. Tôi chẳng hiểu mình bị sao nữa, chỉ là bây giờ khi trưởng thành rồi, đặt tay lên ngực trái vẫn cảm nhận nhịp tim đập thình thịch khi những ký ức hồi còn nhỏ ùa về...

Lên lớp ba, giữa tôi và nàng vẫn chẳng có tiến triển gì, không phải tôi đã bót hoà đồng mà vì có lần bắt gặp mẹ nàng phạt nàng, nàng thấy tôi lúc ấy đập xe qua, ánh mắt nàng trong suốt còn như nhún nhủ một ý niệm gắt gao: "Tao ghét mày, hàng xóm!"

Cũng tại mẹ nàng nói: "Con gái con nứa, học hành không lo học chỉ biết chơi bởi tới ngày. Mày xem cậu Nhân Mã nhà đối diện kia, người ta con trai mà ngoan ngoãn ở nhà phụ bà ngoại nhặt rau, còn mày thì suốt ngày nghịch ngợm gây hoạ thôi. Ra mà học nó kia kìa, sang đây xách dép cho nó đi là vừa."

"Mẹ sang mà xách dép cho nó, sang ấy mà nhận thẳng diên ấy làm con mẹ ý."

"Chát"

"Mẹ ... hức, oaoaoa..."

"Quý gói hết ngày hôm nay cho tao. Không học hành gì nữa, cái thứ con gái con nứa gì mất nết."

Nàng bị mẹ táng một bạt tai, cả má trái chuyển sang màu đỏ tím rồi sưng lên rõ rệt, nàng cắn răng ngăn tiếng nấc nơi cổ họng, mẹ nàng khoá cửa rồi dặn đi về nhà ngoại có việc mai mới về. Nàng quý gói trước thêm nhà, thi thoảng bàn tay nhỏ bé đưa lên gạt nước mắt, tôi nhìn vậy mà đau lòng, thương nàng bị phạt lại chẳng hiểu sao cứ sợ an ủi nàng rồi nàng ỷ khuất khóc lớn hơn và không muốn thấy tôi nữa thì sao?

Tôi đứng ngoài cổng nhà nàng trông vào, nàng đã ngưng khóc, ngược mắt nhìn ra phía ngoài cửa nhà, tìm ánh sáng của hoàng hôn thì phải. Rất lâu sau phát hiện thấy tôi, chân mày nàng cau chặt lại, vài sợi tóc, mai rịn mồ hôi cọ cọ vào mắt nên nàng rất khó chịu gạt mạnh sang một góc.

"Đứng đây làm gì? Cười nhạo ta hả? Cút về đi."

Giọng nói ấy có phần hơi nghẹn nghẹn nhưng lại có chút gì đó kiêu ngạo, khinh thường đối phương. Tôi nhẹ cười, lắc đầu giải thích.

"Tớ không muốn cậu buồn khi ở nhà một mình, tớ đứng đợi cậu nín khóc ... Kim Nguru, tớ chơi với cậu nhé!"

[Kim Nguru - nhân vật xưng tôi]

Tôi khinh thường lời ngỏ kết bạn kia của Nhân Mã, phụng phịu quay ngoắt mặt đi, cũng không nghĩ tới mình và cậu ta sau này lên lớp ba thì chả thân thiết lên level nào nữa.

Nhân Mã giống như nhân vật Suneo (xêkô) mà tôi rất ghét trong truyện Doraemon, lúc nào cũng cậy mình nhà giàu nên không thích chơi với mấy đứa bố mẹ công nhân viên chức như tôi. Cậu ta thì thoàng còn điệu điệu như thằng buê đue ý, mắc bệnh sạch sẽ gọn gàng, còn thêm tật tán gái rất siêu, luôn nghĩ mình là ngôi sao không bằng, có kẹo bánh mang tới lớp phát cho cả lớp mà tới lượt tôi thì hết sạch, đúng là cậu ta cố tình hoặc muốn tôi mở miệng xin cậu ta kẹo.

Tôi nhớ nghỉ hè năm lớp ba, Nhân Mã vừa đi học võ về, thấy tôi học chạy xe đạp trên phố lại còn bày đặt chạy ra giữ hộ xe, tuy rằng nhờ cậu ta mà tôi biết tập xe nhưng vẫn có quá nhiều ác cảm với hàng xóm thân thiện này.

Mùa hè ở phố hay mất điện, còn nhớ hôm ấy Nhân Mã cầm đèn pin, bảo tui đi chơi cùng đám Nhân Mã, chẳng hiểu sao tôi lại thấy ngày ấy thật đáng nhớ, giống như tôi và cậu ấy đã vốn thân thuộc với nhau rồi.

Chúng tôi chẳng ai chịu bắt đầu trước nhưng cứ một đứa gọi đứa kia là y vẫn rằng lại có trò để phá hoại.

***

Tôi còn chưa cảm ơn vụ cậu ấy dạy tập xe, chưa đồng ý làm bạn cậu ta, chưa hỏi tội cái kẹo mình không được phát ở lớp vậy mà Nhân Mã chỉ thom má tôi một cái trong lúc tôi đang ăn dở miếng bánh Chocopie rồi lên xe theo bố mẹ sang Mỹ mãi chẳng về ...

P/s: cứ bị nhầm nhầm về nhân vật phụ, nhân vật chính :3 thành ra chán quá viết ngoại truyện.

By: Linh Yunki's Story.

Chương 11.

***

"Chào nhé!"

"Ừ ... bye cậu Tiểu Yết."

Nàng đưa cao tay khẽ vẫy vẫy, chào tạm biệt cô bạn mới quen rồi xóc lại ba lô quay lưng bước về phía biệt thự Aqua Einstein, vừa đi chậm chậm vừa nhẩn nhẩn mặt. Bây giờ nàng mới cảm thấy đầu gối mình hơi đau, có lẽ khi nãy chơi cái ván trượt kia bị ngã đau quá, chân chảy máu rồi cũng nên. Phía sau lưng nàng, một người con trai cao lớn, mặc bộ đồ màu đen, chiếc mũ áo choàng rộng thùng che đi gần nửa khuôn mặt lại thêm cái khẩu trang đen thui in hình đầu lâu khó coi che đi cả khuôn mặt. Thật giống một tình huống dở khóc dở cười mà mấy thánh ham đọc ngôn tình thường hình dung ra: Kẻ sát nhân & người đẹp.

"Hửm???"

Kim Nguru quay đầu lại khi thấy sau gáy lạnh lạnh, chưa kịp nhìn cái thứ gì ám quẻ mình đã bị người phía sau nhanh tay hơn cầm lọ xịt thuốc mê khiến nàng hai mí mắt nặng trĩu rồi ngã phịch vào lòng hắn. Con mẹ nó: Khủng bố à? Người của Mafia hả?

***

Biệt thự Aqua Einstein.

Bốn tên con trai mặt lạnh như tiền ngồi đối diện nhau ở phòng ăn. Sur Từ Shelton là kẻ lăm mò nhất nhưng mà cậu ta lại chẳng nói gì cả, Trịnh Song Từ thì lười biếng nhìn hộp quà mà lúc chiều lặn lội khắp đường phố Manhattan cùng tên bạn cùng bàn mua về. Thiên Yết và Bảo Bình ngồi cạnh nhau, hai tên này không nói đã đành lại còn bày đặt cùng đưa tay lên chống cằm nhìn chăm chăm cái bánh kem chocolate đang tan chảy dần dần đều nằm giữa mặt bàn kia, bọn họ đang hồi hận bảo Phụng Kim Nguru tự về mà không thêm đón cô nàng. Không biết con Trâu lạc đường này có bắt nhầm chuyến xe buýt nào rồi đi tới trạm cuối cùng bác lái xe không nữa. Cơ mà vô lý, cô bạn du học sinh Việt Nam này nói bị say xe nếu vậy thì đi bộ từ trường về nhà tốn thời gian lắm cũng chỉ mất gần một tiếng thôi, làm gì mà hơn tiếng rưỡi rồi không thấy cái mặt đâu?

"Này ... chắc con nhỏ ấy lại đi ăn ở ngoài một mình rồi cũng nên, hay chúng ta ăn trước đi."

Quý ngài Shelton cuối cùng cũng không chịu được không khí căng thẳng trầm lặng này mà lên tiếng trước, không ngờ lời vừa thoát ra ngoài lại thành thứ ngôn từ của một thằng ham ăn bán bạn khiến ba người kia đồng loạt lườm cậu bạn như một kẻ tội đồ không bằng. Sur Từ đây tuy rằng miệng lười có phần không suy nghĩ trước sau nhưng tuyệt đối không phải người nhỏ mọn trong mắt người khác đâu nhá, thế mà ba người kia lại đi nhìn nhìn cậu khó coi

như thế, bất giác khoe miệng Sur Tử giật giật, thăm trách câu nói vừa rồi không có điểm nào hợp hoàn cảnh.

"Vậy chờ con nhỏ ấy về cũng được, dù sao cũng là sinh nhật."

"Ồ."

Không hẹn, ba thằng ôn dịch kia đồng thanh cùng đáp lại, không khí biệt thự lại chìm vào u ám, ai cũng tự hỏi con nhỏ du học sinh này đi đâu mà bỏ lâu thế, tại biệt thự này có bốn thằng con trai nên mình nàng là con gái ... phải tôn trọng phụ nữ một tẹo, nhưng mà sao Phụng Kim Ngu được nước lấn dầ à mà mặt dày để bốn cái xác thịt to lớn như vậy đội nàng một gông chứ??

***

Phụng Kim Ngu mở mắt, lúc này cũng đã hơn mười một giờ đêm, căn phòng tối thui như mực chỉ còn sót lại tia sáng của mặt trăng phía bên ngoài hắt qua khung cửa sổ cũ đã lâu không có người lau chùi.

Tiếng côn trùng kêu gào thảm thiết, tiếng cú đêm thi thoảng tu tu mấy hồi khiến nàng bất giác lạnh sống lưng. Không phải chứ? Chỗn quỷ quái này là chỗn nào? Tại sao nàng lại có mặt ở nơi ghê rợn này? Khoe miệng giật giật như muốn hét toáng lên lại sợ làm kinh động người cõi âm thì nàng còn thăm hại nữa, đầu óc cũng tỉnh táo như có người tiêm chất kích thích thần kinh không bằng, ai đó làm ơn nói cho nàng biết đây là đâu đi. Cả người khó khăn ngo ngoáy lại còn phát hiện một chân bị xích lại bằng còng số tám vào thanh sắt cuối chân giường.

"Mình còn chưa ăn bánh sinh nhật mà, còn chưa kịp sống hết ngày hôm nay, mà bắt hồn hả? Để tôi viết cái di chúc lại cho cô bạn mới quen hồi chiều đã ..."

Ngước mặt nhìn lên cái trần nhà toàn mạng nhện vậy kìa, Phụng Kim Ngu ảm ức khóc to, trời ơi cái tuổi mười chín của tôi phải chết ở đây sao hả trời?

"..."

Tên ác ma đứng trong bóng tối, vẫn bộ trang phục đen thui ấy nhưng khẩu trang đã được bỏ ra, hẳn thật khiến người khác có cảm giác ma mị lại đáng sợ, bước lại gần phía Kim Ngu, hẳn chỉ đứng im nhìn nàng, rất muốn nói gì đó để nàng đừng sợ nhưng cổ họng cứ nghẹn ứ lại. Phải, đã lâu lắm rồi hẳn không nói chuyện cùng ai, hẳn không biết cách mở đầu ra sao cả, đôi mắt sâu thẳm cứ nhìn nàng như muốn thiêu rụi chính nàng trong ấy.

Phụng Kim Ngu trống ngực đập rộn rã giống như sắp xé tan da thịt mỏng manh của nàng mà nhào ra ngoài không bằng. Nàng nhìn hẳn từ trong bóng tối bước đến trước mặt mình, bất giác ngồi lui lại phía sau như một phản xạ của những kẻ yếu thế trước tình huống gặp đại ác ma nào ấy. Tiếng khóc và kêu than của nàng chẳng lẽ vừa rồi đã đánh thức con quái vật dậy sao?

"... Ăn đi."

Túi bánh ngọt còn thơm mùi, vẫn nóng hổi từ tay hẳn đưa tới trước mặt nàng, nàng lo sợ lại không dám phản ứng thái quá, hẳn không nói gì nhưng ánh mắt như ra lệnh? Còn nàng, ngồi lui lại phía sau mà còn run sợ hẳn, giống như đang phản đối lệnh của hẳn.

"Em sợ tôi sao? Kẻ độc ác em thấy ngày hôm ấy ... đấy không phải là tôi!"

"Thả tôi ra, tôi chán ghét nơi này!"- Miệng Kim Ngu mấp máy, lời nói phát ra giữa không gian tĩnh mịch tuy có phần kiên định nhưng thực chất bên trong đang khiếp sợ. Nơi tối tăm sặc mùi ẩm mốc này khiến nàng không quen, khiến nàng thấy ngột ngạt và thiếu không khí, nàng ghét bóng tối vì chỉ những kẻ sợ hãi hiện thực mới ẩn mình ngụy trang trong tối thôi.

Kẻ đứng đối diện nàng hai vai đang khẽ run lên, màu mắt đặc trưng cũng chuyển dần sang màu huyết đỏ, hẳn vẫn giữ tư thế cầm túi bánh ngọt hướng về phía nàng, vẫn im lặng độc thoại trong đầu và nghe nàng nói. Hẳn không bị cảm, chẳng qua hẳn chỉ biết dùng hành động để khiến nàng hiểu, từ ngày nàng rời khỏi nơi này hẳn đã mất giọng nói của riêng hẳn lâu rồi.

"Làm ơn, thả tôi ra, tôi sợ bóng tối."

"Có tôi ở đây mà?"

Phụng Kim Ngu cau mày, cái tên ám quẻ đứng trước mặt nàng bị cầm đầu mà cứng đầu thế. Dùng cương không được mà ôn nhu cũng chẳng xong, kẻ này có phải là bị mắc chứng tự kỷ hiểu động thích đi bắt người lung tung không hờ giờ?

Nàng đưa tay gạt mạnh túi bánh trước mặt khiến túi bánh theo lực hút Trái Đất đáp xuống đất an toàn làm Xứ Nữ nhất thời cả kinh, nhận ra sự giận dữ ấy của nàng.

"Tôi sẽ không ăn, ai biết đấy là thuốc độc hay thứ bẩn thỉu gì, thả tôi ra tên bất cóc kia. Tôi nghèo lắm, không có tiền đâu, nội tạng rồi tim gan pèo phổi cũng là hàng chất lượng kém chưa qua kiểm dịch của bác sĩ nên càng không ai mua, viêm gan B, ruột thừa cấp mãn tính, yếu tim, viêm dạ dày, thận yếu, xương sườn cũng thiếu canxi nên rất giòn và dễ gãy. Tôi là phiên bản lỗi của chi hội người cao tuổi, răng cũng răng giả chất lượng kém, tai lẫn mũi đều điếc lại còn mất 1/10 ... chả có lợi ích gì cả."

Phụng Kim Ngu nói liến thoắng giống như nàng đang nằm trên bàn hiến tạng mà không có dừng khí, bị nhiều bệnh như vậy thì sắp thành phế vật luôn rồi ý.

Ấy thế mà hần nghe xong, không những không giận mà còn vui vẻ cười cười lấy chìa khoá tháo xích ở chân cho nàng, rồi ôm nàng thật chặt mặc cho nàng ra sức đẩy hần ra hần vẫn ôm chặt nàng như vậy rồi mới chìm vào giấc ngủ.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bản thân Kim Nguu đâu cần ai hiểu nó? Đâu cần vì ai mà giải thích ... bởi lẽ chính nó cũng chẳng hiểu nổi mình ra sao!

***

Phượng Kim Nguu bị kim hãm trong vòng tay rộng lớn cứng nhắc của Xứ Nữ Swift, kỳ lạ là nàng thấy thật thoải mái dù bị ép nghẹt gần như hô hấp khó khăn hơn, hần ... trên người có mùi xà phòng đặc trưng, nhưng tại sao ở nơi ẩm mốc này mùi hương ấy lại nổi bật đến thế chứ? Mùi xà phòng gợi nhắc đến sự giản dị tinh tế, còn Xứ Nữ thì mang bộ mặt ác quỷ và hành động kỳ quặc không có trật tự, xuất phát từ cảm giác của riêng hần.

"Thả tôi ra, sắp ngộp thở chết rồi ... có cách giết người nào nhẹ nhàng hơn không? Chết vì thiếu khí oxy hơi dị dị đấy."

Nàng lăm nhăm lại không nhận ra vòng tay hần đã nói lòng hơn, giữ cho nàng tự thể đón nhận không khí một cách dễ chịu nhất. Mùi hần chạm đỉnh đầu nàng, mùi tóc nàng nhẹ nhẹ như hoa tường vi mắc mưa, từng luồng dịu dàng tiếp xúc cánh mũi hần, đánh thức giác quan của hần, khiến hệ thần kinh của hần nhớ về những ngày tháng trước đây khi nàng và hần còn nhỏ. Lúc ấy hần cũng từng ôm chặt nàng ngủ, trong bóng tối tại căn phòng này cả biệt thự một ngày mất điện, nàng và hần khi đó là những đứa trẻ ... cùng ngồi cạnh nhau gần bộ cửa sổ kia ngắm những hạt mưa rơi lất phất qua ô cửa. Cười thích thú khi phát hiện ra một chú chim nhỏ bị mắc mưa đang trú dưới tán cây mỏng.

"Xứ Nữ, bọn mình cứu nó đi. Trông nó run bần bật như vậy thật đáng thương."

Và rồi ...

"Tại sao lại bóp chết chú chim nhỏ? Đồ độc ác!"

Gương mặt hần khi ấy vẫn còn vương máu tanh của chú chim nhỏ, khoé miệng nâng lên như thể hần tin tưởng mình đã chiến thắng kẻ thù. Thứ sùng vật suốt ngày hót rồi nhảy linh tinh trong cái lồng sắt tại sao từ ngày có nó cô nhóc của hần ít chơi đùa cùng hần đi và thế là hần đưa tay vào trong lồng sắt, bóp chết con chim nhỏ, cái siết tay mạnh mẽ tựa thanh sắt khiến chiếc cổ mỏng xiu bị đứt toạc, máu bắn lên một vòng cung và đáp thành từng chùm li ti trên mặt hần.

***

Nàng bặm chặt môi dưới, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay tựa thép sắt kia. Cầm lấy balô đặt sát ngay chân giường, tí mi ôm chặt tài sản ấy rồi lên lút lợi dụng ánh trăng để tìm đường.

Phượng Kim Nguu vừa lo sợ tên ác ma kia tỉnh giấc lại thấy nhịp tim mình gõ những hồi knock knock, đôi chân bắt giác không muốn rời khỏi nơi tạm tối này. Nàng đưa tay lục ra cái điện thoại cảm ứng màu trắng nằm lẫn lóc trong balô, dùng ánh sáng mờ mờ của màn hình để dò dẫm đường xuống cầu thang gỗ. Không phải nàng ngốc, có điện thoại mà sao không gọi cho đám người như Song Tử, Thiên Yết hay Sư Tử Shelton mà nàng không có lưu số điện thoại bọn họ. Ai mà biết được nàng bị một kẻ tự kỷ hiếu động bắt cóc cơ chứ, với lại nàng cũng chẳng muốn thân thiết với bốn tên con trai ở biệt thự Aqua Einstein xiu nào, nàng ghét kết bạn.

Ánh sáng mờ nhạt của điện thoại chiếu thẳng đến chỗ cây đàn piano cũ, hần - ngồi trên ghế tựa, những ngón tay thon dài lướt trên phím đàn khiến âm thanh ròn rã của piano vang lên, tựa như dao nhọn ghim vào ngực Phượng Kim Nguu, làm người nghe phải rung mình vì âm thanh kinh dị ấy.

Nàng bắt giác đưa tròn mắt nhìn lướt xuống màn hình điện thoại, bây giờ là: 00:45 AM ? Thánh nhọ chính là nàng - Phượng Kim Nguu. Vừa nghĩ sắp thoát được tên quỷ kia thì chiếu thẳng cái màn hình vào người hần, hần nở nụ cười rồi chẳng hiểu do nàng đang sợ đứng hình hay bị run chân mà hần đã đứng lù lù trước mặt nàng rồi, nhìn mỗi hần khẽ nhếch lên một cách "Rất Đều Già" cơ miệng Phượng Kim Nguu và mắt phải khẽ giật giật.

"Không phải ... anh bạn đang ngủ sao? Tại sao lại ... tìm thấy tôi hay vậy?"

Nói ra được câu này Phượng Kim Nguu đã anh dũng ghi tên mình vào danh mục nữ sinh quả cảm nhất Địa Cầu luôn rồi.

"Tìm được em không hề khó ...!"

Hắn đưa một tay lên ý bảo nàng nắm tay hắn, dù sao nàng cũng hiểu hành động của hắn chứ còn suy nghĩ thâm kín bên trong hắn thì nàng đâu hiểu. Vậy mà nàng lại cứng đầu vơ lấy cái bình hoa cũ ném thẳng về phía hắn. Tại sao chứ, hắn đâu làm hại nàng, tại sao luôn tìm cách trốn chạy khỏi hắn ... Kề độc ác nàng từng thấy ở quá khứ hay hiện tại, tất cả đều không phải hắn.

"Biến đi, tôi ghét nơi này. Đừng ám quẻ tôi nữa, nhìn lại anh đi, có chỗ nào không đáng sợ không hả? Cả căn nhà u ám mục nát này nữa ... woa lại còn chơi nhạc vào nửa đêm? Kinh dị."

Phượng Kim Ngu buông những lời lẽ không hay ho, ôm chặt ba lô trước ngực nàng theo bản năng chạy về phía ánh sáng. Hôm nay có bỏ mạng ở nơi này thì nàng cũng muốn bản thân có chút thể diện, đường nào cũng tới địa ngục vậy thì trêu đùa tử thần một chút, coi như khoảng thời gian vùng lên tìm sự sống là phần thưởng cho riêng nàng đi.

"Whoa, cứ như mình đang đi tìm A Phủ không bằng. Hah, cái tên bất cộc biến thái, phiên bản có hạn sử dụng của A Sừ chắc ... ô thế đây là tình tiết Mị chạy theo A Phủ hả trời? A Phủ ... cho tôi theo với. Ai uidazz."

Phượng Kim Ngu bị bàn tay lạnh lẽo của ai đó lôi mạnh về phía trước, mùi xà phòng xộc thẳng vào mũi, chỗ ngực trái nơi trái tim đang đập thình thịch ấy vẫn còn hơi ấm nhưng sao cả cơ miệng của nàng lại cứng nhắc không thốt lên lời thế này.

"Định mệnh ... lại đưa Mị về bên con trai Thống Lý Pá Tra?"

"Đó là ai? Tôi và em sao?"

***

"Ồ đây sao?"

Bây giờ là hơn ba giờ sáng, áo trắng, quần trắng, giấy thẻ thao trắng, mũ chìa trắng nhưng mà tóc màu vàng hìhì. Anh ấy đứng thẳng, đưa hai tay chống hông rồi ngược mắt nhìn căn biệt thự trước mặt được màn sương sớm che đi, chân mày khẽ nhíu lại.

Cảnh sát tuần tra quanh khu vực từ trường Daniel Einstein về tới biệt thự Aqua Einstein thì xác nhận sáu tới bảy lần rằng camera an ninh bị nhiễu loạn từ khúc ngã tư về đến biệt thự. Ô thế hoá ra có người rảnh nợ quá đi phá camera an ninh à, sao mà phá đúng ngày có người bị bắt cóc vậy?

Nhưng mà Bảo Bình Einstein là ai cơ chứ? Thằng con trai mang họ Einstein của Albert Einstein cơ mà, đâu đơn giản chỉ dừng lại tại cái họ đâu chứ. Cái máy quay tự sáng chế lắp trên cột anten chào gần biệt thự Aqua Einstein đã ghi hình một tên con trai lạ mặt mặc bộ đồ màu đen ... hắn bắt cóc cô gái du học sinh Việt Nam, may thật, và Bảo Bình tìm ra nơi này từ chín giờ tối ngày hôm qua, cũng tròn mười hai tiếng để đến được đích.

"IQ của người cũng khá đấy 'cục than' à."

Bảo Bình lạnh lùng nhìn quanh căn biệt thự u ám, anh ấy mặc bộ đồ màu trắng từ đầu tới chân tới đây vì muốn thách thức tên áo đen kia. Hah, nơi mục nát này sao không dành để chơi đùa vào này Halloween nhỉ?

Xử Nữ: "Nhà tao mầy ơi, mục nát là sao? T___T"

***

Cùng lúc ấy, Phượng Kim Ngu đang bị hoá đá. Lý do à? Nàng tò mò ngược mắt lên nhìn khuôn mặt góc cạnh kia của Xử Nữ vì tự lúc bị hắn bắt được trong hoàn cảnh ngu ngốc nhất đời mình đến giờ Phượng Kim Ngu đã ngồi cạnh hắn nghe hắn đàn những bản nhạc kinh dị được liệt vào dạng "Chủ Nhật Buồn - Gloomy Sunny" - bài ca chết chóc Thế Giới.

Chủ nhật buồn đi lê thê,

Cầm một vòng hoa dê mê ...

Bước chân về với gian nhà

Với trái tim cùng nặng nề

Xót xa gì?

Oán thương gì?

Đã biết nuôi hương chia ly

Trót say mê ...

Đã yêu thì dẫu vô duyên còn nặng nề

Ngồi một mình nghe hơi mưa

Mặc lệ trần câu thiên thu ...

Gió hiên ngoài

Nhắc một loài dế giun hoài ru thương ru ... T___T

Vậy là trong lúc thần kinh thép bị tra tấn, nàng đưa tay lên chạm vào hai vết sẹo mờ trên mặt hấn, khoanh khắc ấy cả không gian như ngưng đọng, hấn mỉm cười hôn nhẹ lên má nàng một cái. Vâng, và Phụng Kim Ngu hoá đá thành "hòn vọng phu" thứ hai của Thế Giới.

"Sao mày không giết tao đi hả thằng kia, hôn má tao là sao? Mày tra tấn kiểu gì thế? Một phát Pằng cho tao thăng thiên luôn đi, qua sinh nhật tao rồi, đi về nghỉ địa được rồi."

P/s: Ta cần một lời bình để tập chung chất xám cho chương tới. Thấy trên đầu nhiều sao quá rồi *E then* :v

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"Suýt ... I'm here, come on."

Phụng Kim Ngu chớp nhẹ mắt, đưa tay dụi dụi vài cái để chắc rằng nàng không nhìn nhầm. Anh chàng cao một mét chín mui hai đứng sau cánh cửa gỗ, đó là Bảo Bình Einstein. Bình thường bọn họ đứng trước mặt nhau miễn cưỡng chỉ nói qua loa vài câu ngắn gọn lảng vảng, đủ để đối phương hiểu đủ để câu nói của mình không bị lạc nghĩa. Không ai thích bắt đầu trước cũng chẳng ai muốn kết thúc câu chuyện vì thế chỉ khi người thứ ba xuất hiện xen vào giữa bọn họ mới tự động đứng cách xa nhau ra. Phụng Kim Ngu không nói gì vậy thì Bảo Bình Einstein cũng im lặng, cả hai thuộc dạng người tự động nghĩ rằng đối phương vốn thuộc quyền sở hữu của mình thế nên không ở gần cũng hiểu người kia đi cùng với mình thì có lạc giữa vạn người chắc chắn cũng sẽ đi đúng đường.

"Tôi ... haha, tôi mắc tè, muốn đi tè."

Phụng Kim Ngu vron vai, đứng dậy nhích nhích để giày rồi thoải mái xốc lại ba lô bước về phía cánh cửa có Bảo Bình đứng đằng sau. Không ngờ còn ba bước chân nữa lại bị bàn tay lạnh lẽo kia bám lấy.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, bỏ tay ra cho tôi đi giải quyết vấn đề sinh lý ..."

"Em tưởng qua mặt được tôi sao?"

Phập.

Lưỡi dao nhọn ghim thẳng lên cánh cửa gỗ, Phụng Kim Ngu trợn mắt nhìn về phía tiếng phập sắc nhọn phát ra. Tay nàng bị Xứ Nữ nắm chặt tới mức tê liệt đau nhức.

"Bảo ... Anh Bảo Bình !"

Cánh cửa mở nhẹ ra, Bảo Bình lạnh lùng bước vào, ra dấu bằng cái gật đầu ý bảo anh không bị thương khiến đầu óc Kim Ngu giãn ra một chút. Tên ác ma này bộ có thuật phân thân sao, giống như cả thế giới nằm trong tay hấn không bằng. Tàn khốc, lạnh lùng, vô cảm ... tất cả không thể diễn đạt rõ cảm xúc của Phụng Kim Ngu về tên bất cóc, hấn khác biệt với mọi người, hấn không nói nhưng hành động của hấn khiến người ta tự động run sợ.

"Thả cô ấy ra, tôi sẽ không làm hại cậu."

"Thả ra sao? Tôi chưa làm hại anh bạn là tốt rồi đấy."

Khóe miệng Phụng Kim Ngu giật giật, tay nàng bị kẻ bất cóc siết mạnh như thế sắp đứt ra khỏi cơ thể không còn là cánh tay của riêng nàng nữa rồi. Mỗi bước Bảo Bình tiến lại gần là cổ tay lại bị siết chặt hơn, nàng nhăn mặt, cắn chặt răng vào môi dưới ngăn cái đau tê dại thần kinh ấy lại. Gương mặt Xứ Nữ vẫn không đổi sắc chỉ có sức mạnh ở tay là tăng dần lên, nắm chặt không buông cánh tay nhỏ bé kia của nàng, bởi hấn sợ tên con trai đứng đối diện sẽ nhân lúc hấn nắm hờ tay nàng mà kéo nàng bỏ chạy mất.

"Tôi bảo thả Phụng Kim Ngu ra, nếu cậu không muốn cánh sát can thiệp vào vụ này."

Bảo Bình vẫn rất kiên nhẫn, tiến về phía trước một bước lại một bước, anh ấy cảm thấy khó chịu khi cánh tay của tên áo đen kia cứ nắm chặt cổ tay nàng không buông. Tại sao phải cố gắng chiếm giữ thứ không thuộc về mình như thế nhỉ, giữ nàng ở bên cạnh một ngày, một tuần hay cả đời bên cạnh hắn thì nàng vẫn tìm cách bỏ rơi hắn lại thôi. Tại sao phải phí sức như thế? Phụng Kim Ngu có suy nghĩ riêng của nàng, sở thích riêng của nàng, không ai có quyền định đoạt số phận của nàng.

Phụng Kim Ngu cúi đầu xuống cắn mạnh vào tay Xử Nữ, thực chất sức lực cũng đã cố dồn hết vào cái cắn bắt nạt này thế mà tên ác ma lại giương mắt nhìn nàng còn Bảo Bình thì ngạc nhiên tới đứng chết lặng mấy giây. Tay hắn in mấy chục cái dấu răng của nàng ở trên đó, vài chỗ còn rướm máu đỏ loét đến ghê người vậy mà hắn vẫn im lặng, trừng mắt nhìn nàng, không có ý định buông nàng ra. Bị mắc chứng vô cảm giác hay sao chứ? Sao mà không có biểu hiện của đau đớn thế hả gười, mà hắn có chắc chắn hắn là con người không?

"Không đau."

Xử Nữ chỉ nghĩ trong đầu, hắn nhìn nàng, cũng thấy da thịt đau nhức nhưng lâu rồi hắn không biết cảm giác đau đớn là gì rồi. Hắn không bộc lộ ra ngoài, bởi vì đau đớn nhất đời hắn là việc bị nàng bỏ rơi trước đây hắn cũng cho qua được cơ mà, bây giờ bị nàng cắn một cái coi như là quà cho hắn đi, hắn sẽ nhận.

"Bảo Bình, em không biết hắn. Làm thế nào bây giờ? Hắn giống như bị câm... à không tự kỷ hiểu động, thích bắt người linh tinh."

Kim Ngu ngược mắt lên cầu cứu, Bảo Bình khoe miệng giật giật, không nói gì bước đến túm lấy một tay nàng, anh muốn kéo nàng ra khỏi tên chết tiệt kia ngay lập tức.

"Bỏ tay cô ấy ra."- Anh hơi thiếu kiên nhẫn nói lớn, kẻ kiêu ngạo kia lại im lặng không trả lời, thật buồn cười.

"Anh là cái thá gì?"

"Tôi sẽ đưa cô ấy rời khỏi đây, chỗ này không hợp với cô ấy, nếu cậu muốn thấy sức khỏe cô ấy bị giam giữ vì sống ở nơi mục nát này. Phụng Kim Ngu không thuộc về ai cả, hãy nhớ điều ấy."

"Anh thì có quyền gì chứ, cô ấy thuộc về tôi, thuộc về nơi này."

"Tôi bảo: BỎ TAY PHỤNG KIM NGU RA NGAY LẬP TỨC."

"Tôi sẽ giết anh và cô ấy nếu hai người dám rời khỏi nơi này."

Xử Nữ Swift lạnh lùng nhìn Bảo Bình, đưa tay lấy trong túi áo ra chiếc dao nhỏ bằng chiều dài chiếc dao khi nãy ghim trên cánh cửa gỗ. Ánh mắt đỏ ngầu lên thể hiện việc hắn đang tức giận. Không ai được mang cô gái của hắn đi, hắn sẽ hủy diệt tất cả những thứ khiến nàng chú ý ven đường đi mà không phải hắn. Giống như con mèo nhỏ nàng từng yêu thích, như chú chim mà bọn họ từng cứu hôm trời mưa to, như đồng hồ chơi hắn tặng nàng rồi lại phá từng thứ, kẻ đang nắm tay kia của nàng, tên ấy cũng sẽ phải biến mất.

"Này, tên ác ma kia, anh bạn định dùng dao để giết tội tôi thật cả?"

Phụng Kim Ngu tỉnh ý nhận ra tay Xử Nữ có hung khí, thế là tiêu, bây giờ nàng chết còn kéo theo một người vô tội. Nàng giằng mạnh tay mình ra khỏi tay hắn lại không ngờ hắn buông tay nàng, ánh mắt vô cảm của hắn nhìn nàng và Bảo Bình không có gợn sóng hỗn tạp nào cả, chỉ có sâu bên trong là cảm hận ... hoặc tất cả.

Một thoáng rùng mình, nàng và Bảo Bình bước về phía cánh cửa gỗ, không ngờ Xử Nữ lại nhanh hơn bọn họ, hắn cầm dao định bụng làm thương người đối diện, Phụng Kim Ngu hơi bất ngờ định hét lớn thì tay phải Bảo Bình đã nắm chặt lấy lưỡi dao. Từng giọt máu nhỏ xuống sàn nhà khiến Phụng Kim Ngu thất kinh, máu không phải của nàng, nó là từ tay của Bảo Bình, anh khẽ nhăn nhó chân mày, lúc này lại còn dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Xử Nữ.

"Đồ độc ác, sao anh dám làm như vậy?"

Ánh mắt Kim Ngu chứa phẫn nộ, đẩy mạnh người Xử Nữ làm hắn loạng choạng nghiêng người về phía sau, tay cầm dao cũng buông ra khiến chiếc dao rơi xuống sàn nhà một tiếng lạnh lẽo. Nàng ghét hắn, hắn hành động luôn kỳ quặc, lúc rất dịu dàng khi lại thất thường tàn nhẫn. Hắn là ai tại sao bắt cóc nàng ... Phụng Kim Ngu không biết hắn. Hắn tại sao lại không nói được, phát âm để thể hiện ra cho nàng thấy nàng cắn hắn rất đau ... hắn cũng không biết. Hắn rút cuộc tại sao cứ thích ở nơi mục nát tăm tối này, giống như một linh hồn quá cô đơn nên cần ai đó bên cạnh chẳng?

***

"Em bị lạc đường, em ở lại nhé?"

"Biến đi, tôi ghét nơi này. Đừng ám quẻ tôi nữa, nhìn lại anh đi, có chỗ nào không đáng sợ không hả? Cả căn nhà u ám mục nát này nữa ... woa lại còn chơi nhạc vào nửa đêm? Kinh dị."

"Thả tôi ra, sắp ngộp thở chết rồi ... có cách giết người nào nhẹ nhàng hơn không? Chết vì thiếu khí oxy hơi dị dị đấy."

"Thả tôi ra, tôi chán ghét nơi này!"

"Làm ơn, thả tôi ra, tôi sợ bóng tối."

"Đồ độc ác, sao anh dám làm như vậy?"

"Tôi sẽ đưa cô ấy rời khỏi đây, chỗ này không hợp với cô ấy, nếu cậu muốn thấy sức khỏe cô ấy bị giảm sút vì sống ở nơi mục nát này. Phụng Kim Ngu không thuộc về ai cả, hãy nhớ điều ấy."

***

Xử Nữ ngồi phịch xuống sàn nhà, ánh mắt vô hồn nhìn về phía Phụng Kim Ngu đang xé áo đồng phục băng lại vết thương trên tay Bảo Bình. Nàng ghét hắn, hận hắn tới tận xương tủy! Những câu nói của nàng, chưa phút nào hắn quên, nhưng hắn lại cố chấp chiếm hữu nàng. Ngoài kia, đất trời đang chuyển từ màu đen đặc sang vàng rộm, nắng rồi cũng sẽ lên cao và chạy theo quy luật vốn thuộc về tự nhiên.

"Đi thôi anh Bảo Bình."

"Ừh."

Phụng Kim Ngu cầm máu trên tay phải Bảo Bình bằng vật áo đã xé toạc của nàng, trước khi bước ra ngoài căn biệt thự kia cùng anh, nàng còn lưỡng lự quay đầu nhìn trong bóng tối có con người đang ngồi thu gối trên sàn nhà ấy một cái.

"Nếu anh thay đổi, tôi sẽ làm bạn anh - tên tự kỷ hiếu động."

Nàng thuộc về ánh nắng, le lói và rực rỡ chứ không u ám như màn đêm đáng sợ, cô độc là hắn. Nàng thuộc về ánh sáng ban mai còn Xử Nữ lại ghét nắng, hắn thích bóng tối tĩnh mịch, hắn thích sự cô độc ấy. Nhưng hắn yêu thích nàng luôn là sự thật, bóng tối mà lại đi yêu ánh sáng thì rất buồn cười chẳng phải sao, nhưng hắn muốn đến gần nàng ... nắng ban mai rực rỡ!

"Nếu không thể có được ngay tức thì ... vậy tôi sẽ học cách thích nghi khi đi dưới ánh nắng cùng em. Tôi ghét nắng, lúc nào cũng lạnh lùng đem em đi mất nhưng tôi sẽ học cách thích nó vì nó thuộc về em ..."

"Thiếu gia, cậu ổn không?"

Xử Nữ gạt đầu, ông quản gia cười hiền rồi ngồi xuống cạnh hắn. Ông hắn đã quen mỗi lần hắn giận dữ phản ứng khi thứ hắn muốn có nhất tuột khỏi tay hắn. Đứng dưới tầng hầm, quan sát camera, ông đã biết mọi chuyện vừa diễn ra. Thân thể của Xử Nữ cuối cùng cũng tới ngày được khôi phục

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Chương 14.

Have a nice day!

Hơn năm giờ sáng, Bảo Bình Einstein đã ngồi yên vị giữa quảng trường. Sau lưng anh ấy là thác nước mà mỗi năm tới mùa giáng sinh hay Valentine những đôi tình nhân vẫn thường lui đến ném đồng xu ước nguyện in hình thần tình yêu Cupid, thác nước "Moment of Love". Phía không xa, cô gái mặc váy hồng phấn loay hoay tìm cách dứt cái móc hiệu Chanel phía sau cổ áo, một tay thì cầm túi bánh mì vừa mua gần một cửa hiệu thức ăn nhanh nào ấy, bộ dạng đa sắc màu toàn bộ thu vào tầm mắt người đang ngồi xử lý vết thương ở tay là Bảo Bình.

Cuối cùng Phụng Kim Ngu cũng loạng choạng bước được tới chỗ Bảo Bình, anh đập tay xuống mặt đá đã được phui qua bên tay phải mình ý bảo nàng ngồi xuống, nàng lập tức hiểu ý ngồi cạnh anh không suy nghĩ nhiều.

"Để anh làm cho."

"Hở? Ồ, cảm ơn."

Nàng ái ngại nhìn cánh tay rắn chắc đưa lên tháo cái móc dính sau cổ áo mình, vì bộ đồng phục bị chính tay nàng hon tiêng trước xé toạc một mảnh để cảm máu ở tay Bảo Bình không kịp suy nghĩ thế nên Bảo Bình đã bảo nàng ghé tiệm Chanel mua tặng nàng một bộ váy ngắn tới đầu gối còn anh thì đi mua thuốc chữa trị cái tay của mình.

Cũng chẳng có gì đặc biệt khi thay đồ được tặng Free xong thì Phụng Kim Ngu nhận ra thương hiệu nổi tiếng này quá đắt, nàng định trả lại đồ cho nhân viên thì người ta nói đã có người thanh toán xong rồi và anh ta đang đợi nàng ở thác nước Moment of Love.

"Em sẽ trả lại tiền cái váy khi mà kiếm được việc làm thêm ổn định. Tất cả là 1906 USD."

Vâng, có kiếm cả mấy năm trời chắc nàng cũng không đủ tiền trả người ta mất, áo gì mà đắt lời cả mất luôn. Cứ nghĩ quy ra tiền Việt hơn bốn mươi hai triệu là Phụng Kim Ngu lại xa sầm mặt mày, người ngồi cạnh nàng có biết xót tiền không hả giờ? Bình thường mua áo ở Việt Nam đắt lắm nàng cũng chỉ dám mua cái sơ mi rẻ tiền hơn một trăm nghìn đồng thế mà ... đúng là điều kiện kinh tế nhà Bảo Bình có tốt đẹp hơn nàng thật, có hơn bốn mươi hai triệu mà Phụng Kim Ngu còn tính toán chi li. T_____T

"Không cần."

Bảo Bình đưa miếng băng dính cá nhân màu tím tới trước mặt nàng, đồng dục phun ra mấy chữ đầy tính gia trưởng.

"Chân em bị thương kia, ngã ở đâu à? Cầm lấy đi, coi như quà sinh nhật muộn, cũng sang ngày 06 tháng 05 mất rồi. Sinh nhật vui vẻ, cô gái."

"Có một cái băng cá nhân thôi ạ?"

Phụng Kim Ngu vui vẻ nhận lấy miếng băng urgo nhỏ xíu, lại tiếc nuối không muốn dùng nó chỉ vì đây là món quà đầu tiên nàng được nhận, nếu lỡ lúc đi tắm nó bung ra thì hết xài được luôn, nàng muốn giữ lại không dùng, ngược mắt lên nhìn Bảo Bình đầy hy vọng.

"Không còn quà khuyến mại kèm theo sao?"

"Vây em có thích anh làm quà khuyến mại không?"

"..." ♡(●'—'●)♡

Nắng vừa lên, từng tia sáng chiếu qua nụ cười nhạt có phần ngây ngô của Bảo Bình khiến ý định hòa theo trêu đùa trong Phụng Kim Ngu vụt tắt. Anh đưa bàn tay bị thương của mình lên cao, xoa nhẹ đầu cô gái nhỏ khiến cô ấy hai gò má ửng hồng hơi hơi cúi đầu xuống hưởng thụ.

Lần đầu tiên nàng nhận thấy trái tim mình đập mạnh tới vậy, giống như vui mừng lại giống như chính nó đang tố cáo nàng ngốc nghếch không nhận ra người trước mặt là Bảo Bình Einstein hay là nắng ban mai. Anh cười tươi, dưới ánh dương ấy nụ cười nhạt nhạt còn có phần tỏa sáng hơn cả, tại sao Phụng Kim Ngu lại ngây ra như người mất hồn thế chứ, tại vì đây là lần đầu tiên nàng thấy đại boss Bảo Bình cười. Sau này cũng vẫn nhớ rõ ràng giây phút ấy tại thác nước Moment of Love, nàng đã bắt đầu có những rung động đầu tiên không dễ nhận ra.

"Cho thêm nè!"

Bảo Bình lấy miếng băng dính cá nhân nhỏ trong túi áo ra, đập nhẹ lên trán Phụng Kim Ngu, không chần chừ còn cúi đầu cố định miếng băng cẩn thận đúng vết rách đã khô máu trên đầu gối nàng.

Anh ở cạnh nàng, luôn có một cảm giác thân thuộc, không rõ là gì nhưng chỉ lo đang nhìn lướt qua nàng cũng thấy tâm trạng cả ngày lắng lắng. Anh chưa từng có cảm giác này từ trước tới nay, sở thích cũng chỉ cô định mà chẳng thay đổi theo nhiều năm như là lang thang ở mấy thư viện rồi khi nhà trường có tổ chức mấy cuộc thi về khoa học thì đăng ký tham gia. Anh thích vũ trụ bao la vậy nên căn phòng chưa ai từng đặt chân vào của anh chứa đầy những hình vẽ tinh thần tạo anh tự làm liên quan tới dải ngân hà. Bảo Bình còn thích nghiên cứu về máy móc, tài lẻ mà thi thoảng đám bạn ở lớp bị hỏng máy tính hay ô tô anh ấy đều nói có thể giúp thử.

Không khoe ra khả năng của mình, ngày ngày sống cuộc sống của một sinh viên năm hai bình thường, ít bạn bè. Có thể anh ấy không biết rằng chính con người anh ấy khi xuất hiện đều tạo nên kỳ tích. Thế nhưng chẳng ai trói buộc được niềm đam mê của anh ấy cả, anh ấy thích tự do và ghét bị ràng buộc, Bảo Bình Einstein luôn luôn như thế, cứ nguy trang cho mình đáng về bất cần, lạnh lùng, kiêu kì lại còn vờ làm người bận rộn để xa rời với Thế Giới xung quanh.

Thình Thịch ... Thình Thịch ...

Phụng Kim Ngu nắm chặt chiếc bánh mỳ trên tay, mỗi lần ngăn cản tiếng tim sắp nhảy ra ngoài lồng ngực là mỗi lần nàng cắn mạnh vào miếng bánh mỳ rồi dùng sức đẩy cả xuống dạ dày. Nàng và Bảo Bình lại việc ai người nấy làm, ngồi trên bậc thang đi lại lên xuống, dùng ánh mắt lơ đãng xa xăm nhìn những vòi nước trắng tinh phun lên cao rồi tóe ra khắp nơi để rồi tới một giới hạn đã định trước lại bị lực hút của Trái Đất lôi xuống.

Người Mỹ đều như vậy sao? Phụng Kim Ngu muốn biết lý do Bảo Bình lại rất kiêu kì với mọi người quanh anh ta. Muốn biết từ trước tới nay Bảo Bình có sở thích gì, là người như thế nào, lý do gì lại xuất hiện kịp lúc ở căn nhà của tên tự kỷ hiếu động kia và muốn biết thật nhiều thêm nữa. Nàng không rõ cảm giác lúc này của mình là gì cả, hứng thú nhất thời khi gặp một người có cùng tần số sóng não với mình sao, không phải. Chắc chắn Bảo Bình có chỉ số IQ cao hơn 120 và nhiều thứ khác nên Phụng Kim Ngu mới tò mò tới vậy.

***

Lúc Phụng Kim Ngu và Bảo Bình Einstein tới trường cũng là gần tám giờ. Nàng đành cười cười vài cái rồi hẹn anh giờ ăn trưa ăn chung cùng nàng và đám người Song Tử, Sư Tử và Thiên Yết bởi một lý do lằng nhằng: chúng ta ở chung nhà mà. Bảo Bình không nói gì, khẽ gật đầu rồi vươn tay xoa đầu nàng một cái mới quay lưng bước về phía dãy nhà của sinh viên năm hai, vậy mà anh chẳng hay biết cô gái sau lưng anh đứng nhìn bóng lưng anh từ phía sau rất lâu cho tới khi anh khuất bóng sau đám người nhốn nháo mới chịu dừng mắt thôi không nhìn nữa.

Trường Daniel Einstein là trường học đạt chuẩn quốc gia về nhiều mặt khác nhau bao gồm: trang thiết bị giảng dạy tiên tiến, giảng viên là những giáo sư tiến sĩ dạy giỏi có tiếng lại thêm những bộ môn thú vị, hoạt động bổ ích giúp học sinh - sinh viên thỏa sức sáng tạo. Trường có năm dãy nhà chính, khu vực dành cho học sinh cấp ba trung học phổ thông, tiếp đến tới bốn dãy nhà dành cho sinh viên năm nhất, năm hai, năm ba và năm tư. còn dãy nhà chung cuối cùng là canteen rộng lớn được phân đôi dành cho học sinh trung học phổ thông và sinh viên.

"Hey ... bé con, cậu đang nhìn gì thế?"

Tiểu Yết thu lại ván trượt rồi cất gọn ra sau ba lô, đôi mắt tinh nghịch nhìn chằm chằm Phụng Kim Ngu như thắc mắc gì đó, cô nàng này hôm nay còn mặc váy cơ, tự nhiên ánh mắt Tiểu Yết nhìn xuống cả thân người mình từ đầu tới cuối một lượt, chẹp miệng oán trách Thượng Đế quá bất công.

"Tớ ... ngực lép, cao một mét bảy mui, thích phong cách tomboy, aidazz có lẽ vì thế mà Chan Chan không thích chơi với tớ, chẳng có nét gì của con gái cả."

"Hả?"

Phụng Kim Ngu khước miệng giật giật. Cô bạn mới sao tự nhiên mắc chứng mặc cảm ngoại hình thế nhỉ, nàng cao có một mét sáu còn chưa nói gì mà cô ấy đã buồn bã thế kia, cơ mà Chan Chan là ai?

"Chan Chan là con gái hả? Hay ... con trai, người mà cậu thích?"

"Cậu không biết Chan Chan hả? Anh ý nổi tiếng lắm mà ... sinh viên năm hai khoa tự nhiên, giỏi nhất chơi piano điện, tên họ đầy đủ là Chan Taurus nhưng tớ thích gọi Chan Chan hơn hi hi."

*Con mẹ tác giả lười quá nên Ngu Chan thành Chan Chan ... đấy :v *

Tiểu Yết cười tít mắt khi nói về cậu bạn kia, nhưng rồi thoáng qua một giây đôi mắt ấy nhanh chóng đanh lại. Với riêng cô thôi, Chan Chan của cô tỏa sáng như nam chính, mà nam chính thì chỉ thích nữ chính thôi, cô là nữ phụ trong cuộc sống của anh ấy, cũng mãi đứng sau nhìn lên hạnh phúc của người ta, nữ phụ không có quyền gì cả, đau khổ cũng tự mình chịu bởi vì nó chỉ đóng vai trò nhân vật phụ trong vở kịch chinh phục nữ chính của nam chính.

"Về lớp thôi bé con ... sắp vào giờ NK&TN rồi."

"Hả? Ờ nhưng mà ... Tiểu Yết, cậu ngồi bàn mấy vậy? Cậu cũng học lớp NK&TN sao tớ không biết nhỉ?"

"Vì cậu toàn rảnh rỗi là nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ hăm mộ anh nào ở sân bóng rổ à? Ngay cả tớ ngồi bàn trên trước mặt thằng con trai tóc bạch kim mà cậu còn không để ý, cơ mà ... tớ ghét bọn con gái trong đội cổ vũ."

"Tại sao thế?"

"Vì nữ chính là con nhỏ Lana Taylor đáng ghét."

"Không có gì, tại bọn nó ăn mặc hở hang quá nên ghét."

Tiểu Yết nhún vai, bỏ một tay vào túi quần rồi đưa một tay lên khoác vai Phụng Kim Ngu. Ánh nắng lên cao nhạt màu nhưng lại cho người ta cảm giác ấm áp, cô cười vui vẻ kể cho nàng nghe những thứ nàng chưa biết rõ về New York, ngay lần đầu tiên gặp nàng, Tiểu Yết đã muốn kết bạn với nàng, giúp nàng vượt qua những rắc rối khi sống cuộc sống du học sinh ở đây, cô không phải kẻ nhiều chuyện thích lo chuyện bao đồng, chỉ là nhìn đáng người nhỏ bé của Phụng Kim Ngu lại bất giác muốn thân thiết ... như cái biệt danh thích gọi nàng sau này: Bé Con!

P/s: Khụ, mị đã cố gắng hết sức mới lết được tới đây.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chương 15.

P/s: Cái mặt con mụ tác giả, ngửa mặt lăm cơ ^^~ Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mị tới tận chương 15 này. Ta chỉ muốn readers comment nhận xét truyện của ta có bị lủng lều tình tiết nào không, bởi vì ta viết xong chẳng đọc lại chương cũ gì cả, có mỗi soát chính tả cũng lười biếng suốt ngày. Chúc toàn thể Kim Nguu hậu sinh nhật vui vẻ, tôi yêu họ nhà Trâu bọn mình, chào Song Tử - tháng của bạn đến rồi ^^!

***

Em... là để yêu?

Giờ NK&TN, cô Bill Adam lại như thường lệ để đám thiên tài tự học còn mình thì đi xuống canteen tìm cho bản thân một ly cappuccino rồi tán gẫu với thầy thể dục suốt giờ cho tới khi chuông reo hết tiết mới trở về.

Lớp NK&TN mà không có mặt cô giáo là chắc rằng sẽ loạn như cái chợ, mỗi người một việc, tự do làm thứ mình thích hoặc thường thường là có vài thành phần hách dịch bất trị rồi khỏi ghế ngồi đi trêu chọc bạn khác.

Phượng Kim Nguu ngồi bàn cuối, hôm nay không rảnh rồi nhìn ra ngoài cửa sổ như mọi lần nữa mà kéo hân ghế lên ngồi cạnh Tiểu Yết. Cô bạn của nàng ngồi trên bàn của Sur Tử và Song Tử, nếu nhìn mặt mà đoán cô ấy nói ít thì quả là sai lầm trầm trọng, bởi Tiểu Yết mà đã hợp cạ với ai là chắc rằng nói nhiều còn hơn cả phóng viên đài CNN. Phượng Kim Nguu cũng vậy, nàng cũng có nét giống Tiểu Yết, gặp người lạ thì miệng cứ im re re ai hỏi gì nói nấy, mà thân thiết rồi thì điên không chịu nổi, có khi muốn cái miệng nàng ngưng nói cũng không được. Bởi đây là lúc nàng đã tin tưởng người bên cạnh.

"Lại còn mặc váy nữa, bây giờ còn dùng tiếng Anh để giao tiếp với con nhò ngực lép (Tiểu Yết) kia. Sao ở Hàn Quốc thì không nói trôi chảy như bây giờ đi. Sinh nhật cũng không ở nhà, cô tưởng cô là Nữ Thần rồi hả, chảnh nữa, thấy ghét ... Cơ mà mặc váy cũng gọi là dễ thương đi. Ờ Trịnh Song Tử mày đang nghĩ cái gì thế, loại con gái đáng ghét họ Bang (Tiếng Hàn, Bang là họ Phượng) kia còn lâu mới lọt vào mắt mày, tỉnh lại đi. Cơ mà cũng xinh thật."

Trịnh Song Tử khoanh hai tay trước ngực, tựa người ra sau ghế, mắt nhìn chăm chăm về phía Phượng Kim Nguu, biểu hiện hết sức chuyên tâm. Cậu không thể hiện ra ngoài những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, chỉ trưng cái mặt tỉnh bơ như không có gì ra ngoài, lý trí thì hết mẫn nhắc như này lại khen ngợi Phượng Kim Nguu như kia còn biểu hiện thì lạnh lùng, thật là quá khó hiểu.

"Tiểu Yết, tạo nữa xuống canteen ăn chung với tớ nhé!"

"Ok bé con."

"Híh, vậy ..." - Phượng Kim Nguu cười tít mắt, quay đầu lại như một đứa trẻ hướng ánh mắt vui mừng về phía ba thằng bàn dưới.

Nàng nói bằng chất giọng trong veo tựa sương mai của mình: "Ba cậu tạo nữa xuống canteen ăn chung với bọn tôi luôn nhé! Song Tử ... Sur Tử, Thiên Yết? Huh?"

"Không thích." - Song Tử hất mặt quay đi một hướng khác, cậu vẫn còn nhớ vụ hôm qua bị leo cây nha, đâu có dễ dàng tha thứ như vậy, mất công mua quả giăng hòa để chứng minh cậu không phải thằng nhò nhen với bạn bè, đi tranh giành ngôi chung bàn ... thế mà vỡ kế hoạch, thôi ta thà trở thành kẻ nhò nhen còn hơn.

"Tôi cũng không muốn đi."

Sur Tử Shelton quay mặt sang hướng ngược lại, chỉ vì muốn làm hòa với Phượng Kim Nguu mà nhin đối ngừ gục trên bàn ăn cả tối hôm qua. Sáng nay thức dậy thì thấy bản mặt phóng đại của hai tên Thiên Yết - Song Tử trước mặt, đúng là đáng ghét.

"Thiên Yết ... vậy cậu cũng không xuống canteen?" - Nàng bắt lực nhìn về phía cậu con trai đang ngồi một mình kia, bạn cùng bàn với nàng mà, đừng tàn nhẫn nói không đi nữa nhé, nhé, nhé!!!

"Ai bảo, tôi đi cùng cậu."

Chỉ nghe thấy vậy hai thằng con trai nhò nhen kia đã lập tức quay mặt về phía Phượng Kim Nguu, đồng thanh hét: "Bọn tôi cũng đi chung." khiến cái lớp NK&TN chợt im phăng phắc, nhìn đám người bọn họ hết như người ngoài trái đất. Có bị làm sao đâu chứ, chỉ rủ nhau đi ăn cơm chung thôi mà.
T_____T

Cách một dãy bàn, cậu con trai ngồi một mình một bàn có mái tóc rối màu vàng nhạt và đôi mắt đặc quyền màu xám chốc chốc lại nhìn cô gái du học sinh Việt Nam một lượt rồi cặm cũi cặm bút chì tô vẽ vẽ thứ gì đó.

Trang giấy trắng với những hàng thẳng chưa ai chạm đến bỗng dần dần xuất hiện những nét vẽ tỉ mỉ. Nhìn lướt qua sẽ dễ dàng nhận thấy giữa bức tranh là cô gái có nụ cười tinh nghịch, làm mờ nhạt những sinh viên xung quanh. Nếu bây giờ có ai bất ngờ hỏi Ma Kết Richter - chủ nhân bức vẽ này rằng cậu ấy có thích tới trường học nữa không, có thích môn học nào nhất không? Chắc chắn Ma Kết sẽ trả lời là vẫn thích tới trường, môn học thích nhất là NK&TN ... bởi vì trường học có Phượng Kim Nguu, giờ NK&TN là giờ học duy nhất cậu được học chung cùng nàng.

Ma Kết Richter nổi tiếng lập dị nên học sinh trong trường chẳng ai ưa nổi cậu ấy, nếu cậu bị Nhân Mã Sagitta bắt nạt chắc chắn mọi người sẽ đứng ngoài cuộc không tham gia và ủng hộ Nhân Mã. Cuộc sống thật chớ treu thay, người như Ma Kết chỉ vì không ăn được cà rốt mà bị khinh ghét giống như tội phạm khủng bố đáng sợ không bằng.

"Lana, con nhỏ mắng Nhân Mã hôm qua kia. Nó cũng ở lớp này sao?"

"Ờ"

Khỏe miệng Lana Taylor khẽ nhếch lên một chút, cô nàng lạnh nhạt hướng ánh mắt về phía đám người Phụng Kim Ngưu. Lớp NK&TN đông như vậy, khó vào tới như thế tại sao Kim Ngưu lại được vào? Lana mỉm cười quay ngoắt lên bàn trên, mái tóc màu vàng xoăn lộn dài óng ả phủ lên quyền vở người phía sau, cô ấy chán ghét năng, đám làm thân tượng trong lòng cô ấy tôn trọng bộ Phụng Kim Ngưu nàng chán sống rồi chắc, nếu vậy ngày tàn của nàng cũng sắp tới rồi đây.

Đẩy bàn bên cạnh, chàng trai có cái răng khểnh vô cùng dễ thương đang ngồi ngẩn ngơ nhìn về phía cô gái có mái tóc vàng óng kia. Cậu ta là Chan Taurus ^^!

Người có năng lực áp đảo đối phương chỉ sau Nhân Mã Sagitta. Nếu Nhân Mã là ngôi sao bóng rổ xuất sắc thì Chan Taurus là người bạn chí cốt của cậu ta, khả năng đưa bóng vào rổ dễ ghi bàn ngoài cũng không thua kém bạn mình. Chan Taurus khá nổi tiếng bởi ngoài tài năng chơi bóng rổ cậu ta còn rất hoà nhã, học giỏi và đẹp trai hời.

Vó ngựa tung trời: "Hey, lên sân thượng đi Chan, có việc gấp cần bàn."

Louis Chan: "Việc gì thế?"

Vó ngựa tung trời: "Đội bóng."

Ba tin nhắn ngắn gọn, Chan Taurus lập tức thu gọn sách vở, lạnh nhạt bước ra khỏi lớp, người vừa chat hội thoại trên cùng cậu là Nhân Mã Sagitta. Chắc chắn thằng ngốc ấy lại muốn từ bỏ cái chức đội trưởng đội bóng đây mà. Vì lời nói những cuối của một con nhóc vô danh mà từ bỏ đam mê của mình, thật không đáng mặt thành viên đội bóng.

Tiếng chuông hết giờ học vừa kịp lúc vang lên khắp các góc ngách hành lang trường Daniel Einstein. Nhân Mã Sagitta ngồi tựa lưng vào góc tường, mắt hướng về phía những tòa nhà cao lớn của Manhattan, cậu bạn thân của anh chàng cũng vừa tìm thấy bóng hình đơn độc của Nhân Mã.

"Hey, mày không thấy trời nắng muốn bẻ đầu người ta luôn à mà ngồi đây hả? Xuống canteen đi."

"Tao lười di chuyển, mày công tao xuống đi Chan."

Câu nói không kịp suy nghĩ rơi ra từ miệng Nhân Mã xong, Chan Taurus đã thẳng tay đập cái bốp vào đầu anh chàng, cam tội nói năng được câu nào là người nghe chỉ muốn tát cho rơi răng cậu ấy.

"Mày có biết làm như vậy bao nhiêu tế bào thần kinh của tao chết ... thì nó ..."

"Thì sao? Ngu như mày đánh thêm nhiều cái nữa mới thông minh ra được."

Chan Taurus nhếch miệng, cậu đang nghi ngờ mắt mình có vấn đề. Tại sao có thể chơi thân được với thằng Nhân Mã tới tận bây giờ không biết. Đầu óc ba con số, IQ: 100 chỉ được cái chơi thể thao giỏi, đúng là người ta nói không sai. Đầu óc ngu si từ chi phát triển [*], quá hợp với thằng bạn cậu, lại còn mắc hội chứng ngôi sao nữa, Nhân Mã là sản phẩm lỗi, quà tặng miễn phí khi Chan Taurus tham gia đội bóng của trường cũng nên.

[*]: Yunki: ta so sánh hơi nặng, fan Mã đừng ghét ta, bởi ta lấy hình tượng của ảnh theo Thần Tượng của ta mờ, ngốc nhưng mà dễ thương, thẳng tính, cute độ.

"Mày định rời đội bóng vì cái con bé mắc dịch hôm qua à?"

"Ờ, tao thấy cô ấy nói có vẻ đúng."

"Đúng cái con khi gì, không có mày thì đội bóng trường mình tồn tại được tới giờ à? Từ khi nào mày tự ti thế?"- Chan Taurus nheo nheo mắt bởi ánh nắng chói chang của mặt trời phản xạ qua những tấm kính trong suốt phía tay vịn lan can, chân mày nhíu chặt.

"Thì đứng trên đỉnh vinh quang lâu quá, tao có cảm giác áp lực muốn từ bỏ hoặc dành thời gian cho bản thân để nghỉ ngơi thật lâu, nhiều lúc cũng mệt mỏi vì môn thể thao này. Mày từng nghĩ tới chưa ... việc tao chỉ có mỗi bóng rổ là đam mê, rồi thử một ngày tao mất đi năng lượng khi chơi bóng, tao còn lại gì?"

"Còn tao."

Nhân Mã cười phì, tựa người vào lưng thằng bạn, Chan Taurus cũng để mặc thằng ngốc kia làm càn, lấy người cậu làm ghế tựa mặc dù bình thường cậu là thằng rất ghét việc tiếp xúc thân mật với người khác. Nhìn qua bọn họ lúc này trông thật giống một cặp đôi đam mê, với Chan Taurus đóng vai cường công đang ôn nhu nhìn tiểu thụ Nhân Mã. ẶC ....

Nhìn về phía chân trời đầy nắng, Nhân Mã nén tiếng thở dài, cậu nhớ trước đây khi biết mình có khả năng chơi bóng đã rất tự hào, ngày ngày đam mê chơi bóng, trái bóng rổ luôn xuất hiện bên cậu như vật bất ly thân, cứ thấy bóng rơi vào rổ là cậu lại không kìm nén được mà nhẹ nhếch môi cười. Nếu một ngày Nhân Mã không còn có thể chơi lại bóng nữa, chắc chắn ngày ấy sẽ là địa ngục với cậu ấy, bởi Nhân Mã chỉ có bóng rổ là niềm đam mê duy nhất sau một thứ ... tài năng duy nhất cậu ấy trân trọng chính là khả năng chơi bóng thần sầu của mình, cũng bởi vậy mà cậu ấy luôn phấn đấu, nỗ lực hết mình vì bóng rổ.

Vậy mà Kim Ngưu lại nói những lời như ngày hôm qua, trái tim Nhân Mã rất yếu ớt, bị antifan chửi rủa vượt quá giới hạn cũng định từ bỏ bóng rổ, tưởng rằng sau bao nhiêu năm rồi không còn người khinh thường năng lực của cậu nữa vậy mà lại có nàng - cô gái vừa có nét quen thuộc lại cũng rất xa tâm với.

"Đồ ngốc như cậu chơi bóng quả là phí báng thể thao nước nhà."

Nhân Mã khẽ lắc đầu cố gắng xua tan câu nói ám ảnh từ cô gái nhỏ nhắn nào kia, nó khiến cậu ấy có cảm giác tổn thương sâu sắc, cô nàng ấy đâu biết trước đây Nhân Mã lúc nào cũng ướt mẹp mồ hôi, mặt mũi năm phịch trên sân cỏ sau mỗi lần luyện tập cực khổ để có thể lấy tư cách tham gia vào đội bóng, nỗ lực tới mức nào mới giữ được chức vụ ngày hôm nay chứ?

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chương 16.

Tôi luôn cảm thấy ... thời gian như một chuyến xe lửa trôi đi rất nhanh còn tôi lại giống một vị khách ngủ quên trong xe không hề hay biết gì. Tôi khi tỉnh lại đã bỏ qua rất nhiều thứ ... thậm chí bỏ qua cả trạm dừng.

(Mạng xã hội Văn học.)

"Song Từ ... điện thoại cậu rung kìa."- Sur Từ tay chỉ chỉ vào túi áo bạn cùng bàn, rung ầm ầm thế mà không cảm nhận được, bộ mặt cảm giác sao còn để chế độ im lặng chi mô rứa?

"Hờ ... ờ."

Trịnh Song Từ gật gật đầu, lôi điện thoại ra khỏi túi áo, ngẩng ngửa cái màn hình một chút rồi lập tức bật dậy khỏi ghế ngồi, chạy một mạch ra sau vườn hoa trường. Trước khi rời đi còn không quên nói vọng lại: "Bọn cậu xuống canteen trước đi, tôi sẽ xuống sau. Ok?"

"Ồ, nhanh lên đấy."- Thiếu gia Leo Shelton lại lười biếng đáp thay cho ba người nào đó.

Phượng Kim Ngưu khó hiểu nhìn theo dáng người đang vội vã chạy ra khỏi lớp NK&TN kia, nghe điện thoại luôn ở đây cũng được còn bày đặt ra ngoài giống như có chuyện quan trọng lắm không bằng, nghĩ ngợi một chút thì điện thoại của nàng báo có tin nhắn tới. Nàng vui vẻ kéo đám người Thiên Yết, Sur Từ và Tiểu Yết xuống canteen vừa đi vừa đọc tin nhắn. Chân mày hơi nhíu lại rồi chợt giãn ra nhanh chóng.

"Chào bạn, tôi là Jimmy Nguyễn Viện Trưởng của bệnh viện Bạch Mai tại Hà Nội - người đang trực tiếp liên lạc tới bạn, vì một lý do đặc biệt, tôi liên hệ với bạn để thông báo rằng người thân của bệnh nhân hiến tặng mắt cho bạn vào ngày 04 tháng 06 năm 2008, cậu ấy là anh trai của bệnh nhân, bấy lâu nay cậu ấy luôn cố gắng tìm kiếm bạn vì một lý do cá nhân nào ấy hoặc rằng muốn biết tình trạng đôi mắt của bạn vẫn tốt hay không. Chúng tôi sau nhiều lần cân nhắc quyết định gửi địa chỉ liên lạc của bạn cho cậu ấy, hy vọng bạn không cảm thấy phiền hà khi nhận được thông báo này, cảm ơn."

***

Sau đây nhà dành cho sinh viên năm nhất của D.E Schools, Trịnh Song Từ tay cầm điện thoại ướt mẹp bởi mồ hôi, tóc cậu bay nhẹ lên mỗi khi có một cơn gió lạc lõng nào ấy thổi qua. Sơ mi trắng chốc chốc lại có mảng bị mồ hôi làm ướt, có thể khi này quá nóng vội mà chạy như điên không kịp suy nghĩ nên bây giờ cậu ấy mới thấy mệt. Cuộc gọi vừa rồi là từ bệnh viện Bạch mai tại Hà Nội, suốt tám năm qua nếu không phải ngày nào cũng nhận được thông báo từ bệnh viện thì mỗi tháng sẽ có một cuộc gọi từ Viện Trưởng Jimmy Nguyễn giúp Song Từ biết được thông tin của cô gái mà em gái cậu trước lúc mất có đồng ý hiến tặng mắt.

"Tôi đã gửi cho cậu địa chỉ liên lạc của bệnh nhân ấy, từ giờ không được làm phiền tôi nữa nghe chưa????? Ừm ... dù sao thì, chúc cậu thành công, Trịnh Song Từ - kẻ gây rắc rối cho tôi suốt tám năm qua, tôi sẽ nhớ cái đuôi nhà cậu lắm đấy, có gì thì thoải mái ghé bệnh viện tôi chơi nhé, phòng chưa xác luôn chào đón cậu. Good Luck!"

Khỏe miệng Song Từ nhếch lên một đường mặc dù bị người nào đó cách cậu mười hai mét giờ và cả Thái Bình Dương nguyên rủa thậm tệ từng ngày nhưng lại thấy tâm trạng cực kỳ vui vẻ, cuối cùng cũng tìm thấy người ấy rồi ....

Ánh dương rực rỡ chạm từng tia nắng nhẹ nhàng xuống vạn vật. Qua tán cây xanh rì còn phản chiếu những ô sáng tròn tròn màu vàng nhạt, cậu con trai mặc sơ mi trắng ngồi tựa lưng vào ghế đá dưới gốc cây lớn tay cầm khur khur chiếc điện thoại còn mất thì hướng phía chân trời xa vời không điểm trụ, nụ cười đẹp tựa Thiên Sứ khiến nhiều nữ sinh đi ngang qua vô tình bắt gặp khoảnh khắc ấy, cả người ngẩn ngơ dõi theo Trịnh Song Từ.

Trước đây có tìm cách nào cũng không tìm thấy cô gái mà Trịnh Song Nhã - em gái cậu hiến tặng mắt, mọi nỗ lực đều dừng ở con số không ... vậy mà bây giờ những tưởng bỏ cuộc tới nơi thì lại nhận được tia hi vọng gọi tắt là kỳ tích. Trịnh Song Từ lúc này giống như một đứa trẻ đang vui mừng vì thứ gì đó mà không rõ ràng trong tâm trí cho lắm.

Biết địa chỉ liên hệ thì sao nhỉ? Liệu có giống tám năm trước bắt cô gái kia phải trả lại mắt cho em gái cậu không, khi mà bây giờ Song Nhã chỉ còn lại bia mộ nằm đơn độc, ai gọi tên, ai hỏi gì con bé cũng chẳng trả lời được nữa. Liệu Song Từ có thể đứng đối diện người có đôi mắt đen lầy trong veo tựa viên ngọc trai đen kia, rồi mỉm cười hỏi những câu hỏi đầy mỉa mai mà hơn ngàn lần cậu muốn nói đại loại như: "Đôi mắt ấy có giúp cô nhìn thấy đường không, có giúp cô sống cuộc sống của người bình thường tốt không? Có làm cô phiền toái khi sử dụng nó vào những mục đích cô đề ra trong cuộc sống của mình không? Có khiến cô khi mệt mỏi chán chường lại dùng nó vào việc khóc lóc không? Có làm cô tự hào khi đứng từ xa nhìn người khác hoặc hơn thế? Đôi mắt ấy ... của em gái tôi liệu vẫn ổn khi được tặng cho cô?"

Nói Trịnh Song Từ ích kỷ cũng được, cậu ấy chỉ muốn thứ mà em gái cậu trước đây tự hào nhất trên cơ thể trở về với nó thôi, cậu không muốn Song Nhã bị tổn thương chút nào, đôi mắt đã từng là niềm tự hào của con bé trước đây mà, Song Từ không thích ai sử dụng nó ngoài em gái cậu.

"Anh Song Từ ... đồ anh biết em thích gì nhất trên người mình."

"Sao lại hỏi anh làm gì? Em thích gì làm sao mà anh biết chứ."

"Em thích đôi mắt của em ... nó giống ngọc trai đen, phát sáng trong đêm tối ớ. Anh mà lạc đường, em sẽ dùng đôi mắt của em để chỉ đường cho anh, hihi ..."

Nụ cười trong veo của Song Nhã vương trên môi hồng, đôi mắt hơi cong lên dưới hàng mi rậm ... ngọc trai đen thật sự rất đẹp. Cô nhóc vui vẻ cầm khối rubik trên tay, xoay xoay thành nhiều vòng, miệng thì liên tục lầm nhảm mặc kệ thằng anh trai của mình đang ngồi đọc truyện tranh trên giường có nghe cô nói gì không. Đôi mắt của Song Nhã rất đẹp, ở lớp cô nhóc ai cũng ao ước có một đôi mắt đẹp như vậy, thế nên con bé rất thích đứng trước gương ngắm nhìn đôi mắt của mình trước khi bước ra ngoài cửa, gọi là thói quen ư?

Đây là lý do khiến Song Từ bất bình, tức giận khi nghe bác sĩ thông báo em gái cậu đã hiến tặng mắt cho cô gái Việt Nam bị tai nạn cùng phòng cấp cứu kia. Cậu ấy không nói ra, chỉ thể hiện vẻ mặt thờ ơ nhưng lại luôn ghi nhớ, để tâm những điều nhỏ nhặt nhất ... với riêng người mà cậu ấy yêu quý trân trọng.

***

Canteen trường Daniel Einstein, học sinh / sinh viên như dồn toàn lực tấn công mấy cô chú nhân viên phục vụ không bằng mặc dù ai cũng phải xếp hàng nhưng mà tụi học sinh / sinh viên đến giờ bụng gõ trống, không kìm nén được cảm xúc mà hơi nóng tính. Đám người Phụng Kim Ngu xếp hàng mãi mới lấy được đồ ăn trưa ... thêm một phần cho bạn học Song Từ đang ngồi ở chón mô cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết lấy xong thức ăn, ngồi xuống được bàn ăn cũng tốn hơn 30 phút.

"Damn it."

Tiểu Yết chửi thề, tuôn ra mấy câu không mấy hay ho khi bị một thằng cao lớn giẫm vô giày. Có men tính tới đâu cũng bực mình vì bị một tên cao gần hai mét nặng 120 kg giẫm vào chân còn hơi hột quay mặt đi ... giống như hấn không để ý không bằng.

"Bảo Bình. Ngồi đi, để em làm cho."

Phụng Kim Ngu vui vẻ kéo tay anh chàng cao một mét chín mươi hai hướng về phía cái bàn ngay sát cửa sổ có vài người đã ngồi sẵn. Không quên bê giúp anh ấy khay thức ăn, tại vì Bảo Bình tay phải bị thương nên trông rất khó khăn khi cầm đồ đạc hay thứ gì nặng nề mà.

"Cảm ơn."

"Ừm, tại em ... mà anh bị thương mà."

Phụng Kim Ngu cẩn nhẹ môi dưới, mỉm cười một cách khó khăn tại vì nàng còn lo vụ tim yếu, đứng gần anh bạn Bảo Bình là nhảy hip hop loạn xạ.

"Hi."

"Tay anh bạn bị làm sao thế?"- Su Từ tình ý nhận ra lớp vải bó qua loa trên tay Bảo Bình Einstein, nổi tò mò bỗng nổi lên, cậu nhớ rõ ràng hôm qua cả bốn người ngồi ở bàn ăn đội Phụng Kim Ngu đâu có ai bị thương?

"Ngã xe thôi."

"Nhưng xe anh hôm nay vẫn để ở nhà mà, đi bộ tới trường mà cũng ngã? Hay bị xe đũa nào đâm phải?"

Bảo Bình cười như không cười, ngồi xuống cạnh Phụng Kim Ngu, không buồn giải thích thêm, tay trái thuận lợi cầm thìa chuẩn bị tự thể ăn món soup đầu tiên. Phụng Kim Ngu ngồi bên cạnh, vì khoảng cách ghế ngồi chỉ cách nhau năm mươi centi vậy nên thi thoảng cánh tay phải Bảo Bình chạm vào khuỷu tay nàng, cả người như bị nhiễm điện, tim đập bất thường.

"Á ... là A.R.I của Fly.B kia."

Canteen dành cho học sinh trung học (cấp 3 ở) bỗng trở nên hỗn loạn, sự xuất hiện của một cậu học sinh đặc biệt khiến đám người nháo nhào cả lên, làm chấn động cả khu dành cho sinh viên trường Daniel Einstein. Phía bàn Phụng Kim Ngu, cả đám ngơ ngác nhìn về phía đám đông càng lúc càng nhiều người bao quanh kia ...

Cậu ấy là ai?

Thôi đợi chương sau đi. Hìhì, con mẹ tác giả nó lười quá mà :v

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngoại Truyện 2: [Kim Ngu Và Xử Nữ]

Ngoại truyện 2: [Kim Ngu và Xử Nữ] Khi hội chứng Lima gặp hội chứng Stockholm?

[Xử Nữ Swift]

Hội chứng Lima là gì? Bác quản gia già có lần share cho tôi một bài viết nói về hội chứng này. Kê bắt cóc phải lòng con tin và rồi yêu quý và bị con tin cảm hóa. Thật buồn cười, tôi cũng từng bắt cóc em - Phụng Kim Ngu nhưng tôi chẳng nghĩ ra lý do nào để giải thích rằng liệu tôi có mắc hội chứng Lima hay không.

Tôi nhớ ánh mắt sợ hãi ấy của em, bóng dáng nhỏ bé mờ mịt giữa đêm tối chỉ để chạy trốn khỏi tôi. Tôi đứng trên tầng, quan sát em, cô gái nhỏ bé thì thoáng vấp ngã vào thứ vật dụng đã cũ, đầy bụi bẩn chẳng ai động đến lâu năm. Phụng Kim Ngu, trước đây đã từng nói rằng có tôi bên cạnh em sẽ không cảm thấy sợ bóng tối nữa, chỉ cần tôi nhìn đường rồi nắm chặt tay em đi ... vậy là có thể ở cạnh nhau, ngắm nhìn, chinh phục cả Thế Giới này rồi. Thế mà giây phút tôi bắt em về đây, trên cái xe cũ lâu ngày không sử dụng, em dùng đôi mắt lạnh đạm nhìn tôi, thân người run lên sợ hãi giống như ngay lúc tôi chạm vào người em ... có thể khiến em bị đau và tan ra vậy. Tôi hận thời gian, quãng thời gian tôi không tìm thấy em để rồi chính nó là khoảng cách làm em và tôi tách biệt.

Tôi - một tên gốc mắc hội chứng Lima, thích em, một Thiên Thần đi bằng đôi chân trần trong đêm tối, cánh tay nhỏ bé bấu chặt vào vạt áo, dưới ánh trăng mờ từng làn gió nhẹ thổi qua khung cửa gỗ làm em cảm thấy lạnh lẽo. Rất muốn chạy tới ngay cạnh em, nhưng tôi bắt lực đứng lặng ở một góc tối, quan sát em ... bởi tôi biết Phụng Kim Ngu sợ hãi mình, thế giới của tôi muốn trốn chạy khỏi tôi, lần một, lần hai vẫn chỉ câu nói: "Thả tôi ra." mà khiến lòng ngực tôi tựa như bị ngàn mũi tên xuyên qua cùng lúc. Đau lắm, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ làm hại em, dù là bất cứ phương diện gì, vậy mà em chẳng bao giờ chịu hiểu điều ấy, từng chút một vẫn luôn tìm cách tránh mặt tôi, chạy thoát khỏi tôi.

Tôi luôn tự hỏi, một câu hỏi gốc gác. Phụng Kim Ngu - em sợ tôi tới mức nào? Tôi luôn đáng sợ trong mắt em như vậy ư? Thế thì làm cách nào để tôi mất đi nét đáng sợ ấy khi đứng trước em đây? Tôi im lặng, vì tôi chẳng biết diễn đạt gì cả, bởi vì kỳ tích của tôi chỉ có em mới làm được, im lặng không phải là không biết nói ... mà là chẳng biết khi dùng ngôn ngữ giao tiếp của con người rồi, có phải em lại coi nó là những lời nguy hiểm như lúc chúng ta còn nhỏ, những lời nói giả dối mà con người vẫn thường dùng.

Ngày hôm ấy, tôi ngồi đàn một bản nhạc mà hồi còn nhỏ chúng ta vẫn thường nghe ... bài nhạc chết chóc, Gloomy Sunday ... ca khúc sát nhân ư? Nó giống như tâm trạng của tôi từng ngày, từng ngày tại biệt thự cổ quái này. Hôm nào cũng ngồi đợi một thứ gì đó mà đã quá lâu rồi không còn nhớ nữa, bên khung cửa sổ, nhìn về phía chân trời, cho tới một ngày em đến. Ngày nắng chói lóa khóe mắt tôi, em đứng đó, nụ cười khiến tôi xao xuyến, bởi tôi không thôi. Em tựa tia nắng ban mai rực rỡ khiến cho một kẻ đã quen sống trong tăm tối như tôi bừng tỉnh, muốn cùng em khám phá thế giới ngoài kia, không muốn cứ ngồi băng khuỷu bên khung cửa sổ nữa. Tôi cũng muốn chạm tay vào nắng, muốn mưa xóa nhòa lệ cay ở mắt, muốn gió lùa qua tóc tôi mỗi khi tôi mệt, nhưng đôi lại không có những điều ấy mà chỉ có em bên cạnh, tôi đồng ý.

Trong bóng tối, tôi sẽ là ngôi sao Bắc Đẩu, chỉ đường cho em khỏi vấp ngã, bảo vệ em bởi những thứ đáng sợ em hay nhắc tới như là ma quỷ ... hay người xấu.

Dưới nắng mặt trời, tôi chỉ cần ngồi im một chỗ, em sẽ giúp tôi nhìn thế giới bằng những gì em cảm nhận được, giúp tôi đi vững trên đôi chân của mình, cùng em khám phá thế giới rộng lớn kia.

Nếu tôi là ác quỷ, mang khuôn mặt đáng sợ ... thì em sẽ đóng vai Thiên Sư đưa tay cứu vớt một linh hồn nhuộm đầy tội lỗi như tôi đây. Chúng ta cùng nhau đóng nốt phần đoạn của bộ phim ấy, kịch bản chúng ta cùng đọc, cùng diễn ... kết thúc phim, còn lại gì không, tôi muốn còn em và tôi trong bộ phim mới.

"Bố mẹ sẽ tới đón con Xử Nữ à. Đợi bố mẹ chút thôi."

Câu nói ấy hơn hai mươi năm qua có một thằng nhóc vẫn sống trong căn biệt thự bốn tầng kia, ngày ngày chờ đợi rồi nhận ra ... chỉ là giả dối thôi. Vì thế, do quá đơn độc mà muốn tìm kiếm yêu thương của người con gái tên Phụng Kim Ngu. Bắt cóc cô ấy ngay từ đầu đã là sai ư?

[Phụng Kim Ngu]

Hội chứng Stockholm? Tôi không biết rõ về nó, người ta bảo rằng nạn nhân của những vụ bắt cóc, cứ nghĩ mạng sống của mình chỉ còn thuộc về tên sát nhân kia, vì thế mà khi được tên sát nhân cho ăn, cho uống hay quan tâm ... sẽ nghĩ tên ấy chính là chúa trời, có quyền quyết định mạng sống của mình hơn ai khác. Sẽ bảo vệ kẻ bắt cóc ấy trước mặt của công lý, hội chứng Stockholm hình thành. Người bị bắt cóc, đem lòng yêu mến kẻ bắt cóc mình, có thiện cảm tốt với tên ấy ... hờ, ngay từ đầu tôi cũng chẳng biết bản thân lại mắc hội chứng này đây. Chỉ thấy khi thoát ra ngoài căn biệt thự ẩm mốc cổ quái kia, có gì đó thay đổi trong tôi.

Tôi cảm nhận rõ mình muốn gì, nghĩ gì về kẻ có vết sẹo mờ trên mặt kia, tên ngốc bị cầm ấy thật đáng thương, tại sao cứ nhốt mình ở nơi tồi tệ như vậy nhỉ, tôi muốn giúp hắn ra ngoài nhìn ánh sáng, cảm nhận cuộc sống của nơi gọi là Thiên Đường của thế giới này.

Nói tôi bị khủng cũng được, trước giờ tôi luôn được nhìn nhận là một đứa trẻ tràn ngập mâu thuẫn. Tôi có thể sẽ rất ghét người này nhưng lại làm được việc cười nhát thế kỷ ... đó là mỉm cười thân thiện và giống như rất quý mến người đó không bằng. Tôi chẳng rõ mình mắc chứng gì nữa ... chỉ biết diễn xuất của tôi tệ, chẳng qua người ta không nhận ra bộ mặt thứ hai được che giấu quá hoàn hảo của tôi, thừa nhận nhé ... tôi không phải Công Chúa ngốc nghếch trong mấy câu chuyện cổ tích, tôi là tôi hoặc một bà Phù Thủy có trái tim lạnh lẽo bị ám phép, sống cô quạnh nơi rừng thiêng nước độc và luôn bị gắn cái mác người xấu, Phù Thủy chỉ biết tranh giành Hoàng Tử với Công Chúa. Hừm, sai rồi, thật ra Phù Thủy cũng biết yêu mà, chỉ là trách nhiệm của nàng ấy với đồng loại của mình quá lớn. Nhân vật phụ luôn có cái kết thật thảm hại ... nhưng thà như thế còn hơn, chỉ trải qua sóng gió một lần rồi lặng lẽ biến mất trong câu chuyện cổ tích và người ta nhìn nàng bằng ánh mắt cảm hận.

Tôi nhìn cái cách tên bắt cóc - Xử Nữ ngồi phịch xuống sàn nhà, bắt lực hay bỏ cuộc cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết rằng trên đời này ai mà phân biệt được đúng - sai, thiện - ác hay chính phái - tà phái cơ chứ, chỉ biết rằng lúc ấy tôi rất muốn ôm hắn vào lòng, vỗ về kẻ đơn độc ấy. Hắn đáng thương hơn đáng sợ ... sau này cũng chỉ vì hội chứng tôi không phân biệt rõ ràng được là Stockholm mà vòng quay số phận của tôi - mụ Phù Thủy độc ác lại tiếp tục quanh tròn một vòng lớn, phí thời gian cũng được, chỉ thấy tuổi trẻ cần bước qua nhiều thăng trầm mới trưởng thành hơn.

P/s: Tự nhiên mụ Linh Yunki lại bị lừa, cho phần phiên ngoại ra trước, mai đăng chương 17 sau vậy. Cảm xúc là thứ khó nắm bắt được, bộ truyện này xuất phát điểm đã là câu chuyện dài với nhiều cảm xúc hỗn loạn của ta. Vui có, buồn có, tất thấy đều do tâm trạng lúc viết tạo nên. Ai từng anti Xử Nữ thì phần này là lời giải thích của ta nhé, cảm ơn readers =)))

By: Linh Yunki's Story.

Chương 17.

***

Tôi kể bạn nghe, chuyện cô gái ấy thích một cậu con trai. Chẳng dám thổ lộ, chỉ biết cười khi cậu trai kia like một dòng status của mình rồi sinh ảo tưởng, sinh hy vọng rằng cậu ấy cũng thích cô. Có phải ngốc không nếu một ngày cậu ấy gặp một cô gái khác?

***

Đứng giữa đám đông, những cánh tay lớn nhỏ đủ thể loại vươn về phía mình khiến chàng trai cao một mét tám mươi tám kia khó chịu, chân mày nhíu lại một cách mất tự nhiên. Bạch Dương Erik - thành viên út của nhóm nhạc trẻ tuổi đang dẫn đầu các bảng xếp hạng lớn bé tại Châu Âu và Châu Mỹ. Thật ra nghệ danh A.R.I của cậu trong nhóm Fly.B cũng xuất phát từ việc muốn mọi người ít biết tới mình hơn, thế mà lại càng tăng sự bí ẩn của bản thân.

Dáng người chuẩn siêu mẫu, đôi mắt to tròn màu rượu vang, mái tóc thay đổi theo mùa *hiện tại màu vàng của mùa hè* cùng phong thái chừng chạc hơn tuổi thật, nếu không tìm hiểu về cậu ấy chắc chẳng ai biết Bạch Dương mới học năm ba trung học, vừa đón sinh nhật 18 tuổi của mình vào đầu tháng tư.

"A.R.I ... tôi yêu bạn."

Ánh mắt Bạch Dương hồ hững nhìn qua cô gái đứng trước mặt mình vừa hét lớn như muốn chứng tỏ cho tất cả mọi người ở đây biết độ fan cuồng của cô ấy. Không cảm thán, không trả lời, chỉ khó chịu bỏ hai tay vào túi quần rồi lẳng lặng bước về phía dãy bàn ăn gần cửa sổ dành cho sinh viên đại học.

Cách cậu không quá xa, tên con trai lười biếng ngáp ngáp vài cái, chán nản chẳng buồn xem đoạn băng tua lại quá trình nhân vật Bạch Dương bước ra khỏi lớp học và đi chuyển tới canteen Daniel Einstein ra sao. Hắn rằng con người này đã quen với việc em trai của mình là người nổi tiếng, vì thế luôn sống trong trạng thái bình chân như vại?

"Song Ngư ... anh nhìn em bị tra tấn như vậy mà vẫn thờ ơ được hả?"

Cậu con trai ngồi phịch xuống ghế đối diện, ra vẻ trách móc khi biết không còn fan cuồng chạy lại chỗ mình nữa. Ở cạnh anh trai làm Hội Trưởng hội

sinh viên rất lợi thế, chẳng có ai dám tới gần mà chỉ đứng ở cự li rất xa để nhìn, điều ấy làm Bạch Dương hài lòng sống cuộc sống học sinh năm cuối trung học ở trường Daniel Einstein này.

"Bố mệt, không có năng lượng chạy ra đón ngôi sao nổi tiếng"- Kẻ mang về mặt thờ ơ như không mấy thay đổi theo năm tháng khẽ nhếch mép nói.

"Xùy tên lười biếng."

Bạch Dương Erik ngần lẩn nhìn bản mặt người đối diện lại muốn dùng cái miệng tàn ác của mình để chọt chém làm hấn nổi điên. Phía không xa, hai thanh niên đang vừa đi vừa thảo luận gì đó rất hăng say, nhìn thấy anh em nhà nào ấy đang đầu mắt lại cười châm chọc, kéo ghế ngồi tách hai tên ấy ra.

"Bạch Dương, Song Ngư ... hai chú có về bận rộn quá nhỉ? Còn giao tiếp bằng mắt với nhau?"

Anh chàng có mái tóc màu gỗ mun cắt tia gọn gàng nhoèn miệng châm chọc trước, đôi mắt màu xanh ngọc lấp lánh tựa vì sao sáng. Thiên Bình - Libra Cabot, bạn cùng khóa của Song Ngư, bạn cùng bàn của Bảo Bình, nhiều người luôn thắc mắc tại sao bộ ba này lại chơi chung được với nhau và rồi mọi suy luận đều dừng lại ngay khi vạch giấy ra giải đáp thắc mắc.

Thiên Bình Cabot tựa con gió, hòa đồng, dễ bắt chuyện, hiểu lẽ đời nên luôn biết cách cân bằng cuộc sống bằng những bộ mặt được giấu kỹ lưỡng sau nụ cười thường trực xuất hiện trên môi mọi lúc.

Bảo Bình Einstein lạnh lùng, lãnh đạm, có vẻ hờ hững lại như rất quan tâm người bên cạnh, tuy rằng hơi kỳ quái theo một nghĩa khá khác biệt nhưng cũng không phải kiểu con trai thích nói nhiều giống Thiên Bình, vì anh ấy thật sự tiết kiệm ngôn ngữ.

Song Ngư Erik? Người ta biết anh ta là Hội trưởng hội sinh viên, học giỏi, nhiều tài năng, thế nhưng lại cực kỳ lười biếng. Mồm miệng ra lại giống con nít đang học cách thành người lớn, không thích ai làm hại mình cũng chẳng có tâm trí bày mưu tính kế làm hại ai cả. Cái vẻ mặt thờ ơ luôn được anh ta tận dụng tới đa. Hội Trưởng sinh viên lẽ ra phải năng động trong nhiều lĩnh vực lại thấy Song Ngư trốn việc bất kể giống tổ bảo bồng. Rảnh một chút là lôi đám người cán bộ trong hội sinh viên ra sai vật này nọ giúp mình không phải động tay làm gì cả.

Bọn họ, ba người không có bắt đầu chỉ biết rằng nếu đi cạnh nhau sẽ tạo ra sự chú ý. Một người lạnh lùng, một kẻ thờ ơ đến mức quần áo tóc tai luôn rối xù và một tên nhiều chuyện luôn biết chăm chút về vẻ ngoài hơn ai hết.

"Hôm nay anh Bảo Bình không ăn trưa hả?"

Bạch Dương kéo phần ăn đã được lấy sẵn đặt trên bàn, vừa nói vừa tiện tay nhét miếng bánh gạo vào miệng.

"Bên kia kia."

Cự Giải đang ăn soup, hất mặt về phía cái bàn có hai đứa con gái cùng bốn thằng con trai đang ăn trưa. Thiên Bình và Song Ngư, Bạch Dương cùng lúc liếc mắt về phía bàn ăn cách bọn họ khoảng tám mét, cảm thán một câu rồi chán nản chẳng buồn hỏi gì cả, tập chung ăn phần cơm của mình, thì thoảng Thiên Bình có hỏi qua loa Cự Giải vài câu về lớp của anh bạn ấy rồi lại quay qua đàm phán với Bạch Dương, Song Ngư.

Không có Bảo Bình ăn chung, không khí của bọn họ khá ảm đạm mặc dù bình thường Bảo Bình vốn kiệm lời, nếu nói thì vận công xuất lên để chọn ý diễn đạt rồi tuôn một tràng một chuỗi ra. Trông vậy chứ thói quen là thứ rất đáng sợ, nó như liều thuốc nghiện, khiến bạn chẳng phải ngày một hai bảo rằng bỏ được, thích nghi được là làm bản thân dễ chịu được. Bốn con người nào ấy nhìn về phía cái bàn nhỏ của Phụng Kim Ngưu, cảm thấy thức ăn hôm nay thật nhạt nhẽo.

***

Xế chiều, nắng đường như muốn nhường chỗ cho màn đêm sau một ngày bận rộn tấp nập với cuộc sống. Hoàng hôn rải một sắc tím huyền ảo, chạm sâu vào chỗ hồng trong trái tim những người con nơi đất khách xa nhà.

Phụng Kim Ngưu nằm dài, duỗi người thoải mái lên tấm phản nhỏ đặt cách biệt dưới hàng cây sinh học trên sân thượng biệt thự Aqua Einstein. Nàng nhớ một thời trước đây, khi tan học về vẫn thường leo lên gác mái, tận hưởng ánh chiều tà buông rơi nơi chân trời phía Tây.

Hoàng hôn luôn ảm áp và bình yên tựa như lời ru của mẹ năm nào ... nhưng cũng vì thế mà khiến nàng nhớ tới người mẹ nuôi ở Việt Nam. Ngày hôm ấy ánh chiều tà cũng êm ả như vậy, còn mẹ nàng thì chịu từng cơn đau đớn tới mức trước khi ra đi về cõi vĩnh hằng, hơi thở khó nhọc từng chút, từng chút cào xé tận cùng trái tim nhỏ bé của Phụng Kim Ngưu.

Ngày hôm ấy, thứ sáu - 18 tháng 03 năm 2016 ...

Ngày hôm ấy, nắng nhẹ tới mức chạy trốn sau những đám mây

đục màu xám, nắng lười biếng ẩn nấp tới hơn bốn giờ chiều trời mới quang, trong xanh như chưa từng xuất hiện những đám mây chứa hơi nước đục ngầu kia.

Ngày hôm ấy, Phụng Kim Ngưu tan học về, chạy như một con sóc trên đường phố Hà Nội, quên cả tín hiệu đèn giao thông, quên cả cách cân bằng cảm xúc, nàng lúc ấy bộ dạng đáng thương tới mức ai thấy cũng đau lòng.

"Mẹ ơi, con mua thạch dừa mẹ thích ăn nè. Mẹ sẽ tỉnh lại đúng không?"

Một cô nhóc cầm khur khur hộp thạch nhỏ trên tay, mắt mũi đỏ hoe, tèm lem như vừa bị một trận đòn không bằng.

"Cô ơi, mẹ cháu bị đá rơi vào người ... đau lắm đúng không? Nhưng mẹ kiên cường, chắc chắn sẽ vượt qua đúng không cô?"

Phượng Kim Ngu đưa tay gạt mạnh nước mắt, ngược nhìn người phụ nữ trung niên là bạn thân của mẹ nuôi. Ánh mắt lấp lánh như khẩn cầu người đối diện trả lời rằng mẹ nàng vẫn còn sống, nhất định sẽ vượt qua.

"Kim Ngu, nghe này cháu. Lan ... mẹ cháu mất rồi."

Thế Giới ấy của Phượng Kim Ngu như hoàn toàn vụn vỡ. Cả người không chịu đựng nổi cú shock tinh thần mà run rẩy, ngã khụy vào vòng tay người phụ nữ trung niên kia, khóc lớn giống như trước giờ mọi phần nộ uất ức bị vỡ mạch, tràn ra bên ngoài.

Ai nói nàng giỏi kìm nén, tới một thời điểm, khi mọi nỗ lực đều dừng ở con số không, trước mặt mọi người kể cả những người xa lạ, nàng cũng vứt cái hình tượng bấy lâu che giấu để khóc cho thoải lòng. Rồi sau đó, lại lạnh lùng xem như chưa từng có gì xảy ra. Phượng Kim Ngu từ năm mười bốn tuổi, đã học cách đứng vững trên đôi chân của mình, vấp ngã cũng tự mình gượng dậy, yếu đuối nhu mì là loại tính cách nàng chường mắt nhất nhưng trong một số trường hợp vẫn dùng nó làm lớp nguy trang của một nữ hán tử.

"Này, du học sinh Việt Nam."

"Hử?"

Phượng Kim Ngu mở hờ đôi mắt, nhú mày nhìn chàng trai đang đưa tay che nắng hắt vào mặt mình. Cậu ta - Sur Từ Shelton, nụ cười ngây ngô khó hiểu cùng tính cách thích lo chuyện bao đồng, ngay từ ngày đầu gặp mặt ở phòng cô hiệu trưởng Jessica Einstein, Phượng Kim Ngu đã không ưa nổi tính cách hoang dại của Sur Từ. Không ngờ, cũng có ngày nhìn thấy bộ dạng lúng túng che nắng cho Phượng Kim Ngu như vậy, thật là một khoảnh khắc hiếm có.

"Cậu khóc hả?"

"Không có."

"Vậy sao mắt cậu ướt? Má còn có nước kia ..."

Sur Từ hơi cúi đầu, đưa một ngón tay lên, gạt giọt lệ lạnh buốt trên má Phượng Kim Ngu, một hành động hoàn toàn không có chủ đích lại khiến nàng khó chịu đẩy mạnh người cậu ta ra, bực bội ngồi dậy, miệng liến thoắng giải thích.

"Là mồ hôi thôi. Cứ thử đứng dưới nắng khi trời giữ gió xem xem. Có mà cậu còn nhiều mồ hôi hơn tôi ý."

"Ồ, hiểu."

"Xui."

"Mà này ... du học sinh Việt Nam. Cậu có thích nước không?"

Hỏi câu này là ý quái gì? Phượng Kim Ngu bỏ qua phạm vi gần, gạt đầu cái rụp, thẳng thừng nói: "Có, tôi thích nước ... thì sao?"

"Xuống rửa bát dưới nhà đi. Từ giờ chia ngày rửa chén bát, hôm nay buổi đầu, mời cậu. Du học sinh Việt Nam"

"Cái gì? Ai bảo tôi thích nước là thích rửa bát hả?"

"Mọi lời giải thích đều vô nghĩa. Bọn tôi chỉ cần kết quả."

Nhìn bóng lưng quý ngài Sur Từ Shelton khuất sau cánh cửa sân thượng. Phượng Kim Ngu khoé miệng giật giật, cắn hận giậm chân một cái, bỏ lại ánh chiều tà an toàn ấm áp kia, về bên đồng chén bát chất cao nơi nhà bếp. Nàng hận tại sao lại không khoá cửa sân thượng trước khi thành mèo con lười biếng nằm tắm nắng ở trên ấy chứ ???

P/s: Nửa đêm, mụ Yunki buồn bực ra chương mới. Gọi hồn hội cú đêm liệu giờ còn người thức hông? Mai chủ nhật, cầu mong mấy anh Điện Lực không cúp điện để ra chương mới chứ nị ahị! *cười cười* =)))

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương 18.

Chúng mình từng thích nhau nhiều như thế ...

Chúng mình từng ở cạnh nhau vui như thế ...

Tại sao bây giờ, tình cảm nó lại nhạt tới vậy?

Tôi cảm em ... nói yêu tôi một lần nữa, tại vì, nó già tạo lắm!

Vươn tay ngắt nước đang tuôn ra tựa cơn mưa nhỏ ở vòi hoa sen, Thiên Yết Moscovitz chán nản lúc lắc mái đầu, khiến mái tóc ướt nước tung bay loạn xạ trên không. Một cảnh tượng thật sexy :v

Lướt mắt sang màn hình chiếc điện thoại đặt trong hộp kính đựng xấp khăn tắm ngay trước bồn rửa mặt, màn hình vẫn là tin nhắn của cô gái nào ấy, nhưng cậu lại không muốn đọc. Lý do ư? Thiên Yết hận cô gái ấy tới mức rác rưởi cũng có cảm giác sạch sẽ hơn cô ta. Người ta nói còn hận là còn yêu nhưng sao cậu lại cảm thấy mọi thứ thật ghê tởm?

***

Bốn năm trước.

Một cô gái lén lút đứng sau tấm cửa kính hồ bơi, ánh mắt vui thích nhìn cậu con trai có mái tóc màu cỏ úa đang lúng túng học bơi dưới hồ nước màu xanh nhạt kia.

"Ây, chị cố tình nhìn em tắm đúng không?"

"Hả?"

Bị ai đó hét vọng lên từ phía hồ bơi cô gái ấy lúng túng xua tay, vội vàng giải thích. Chẳng biết bản thân đang bị cậu nhóc kia trêu đùa.

"Không có, tôi sợ cậu chết đuối thôi."

"Thật hả?"

"Thật mà."

"Hahaha..."

Bốn năm trước, trong bộ váy trắng tinh khôi, cô gái với mái tóc màu hồng nhạt đứng thẹn thùng trước cổng trường cấp ba, nụ cười ngây ngô khi thấy Thiên Yết mặc sơ mi trắng, quần jeans đen hướng phía mình chạy tới.

Bọn họ cùng nhau đi dạ tiệc cuối năm của học sinh cuối cấp. Cô gái kia tên Giải Dương Angela, lớn hơn Thiên Yết hai tuổi, lúc ấy học sinh trường ganh tị đã mạn bới vì cặp đôi tiền đồng ngọc nữ này thật quá xứng đôi.

"Chúng ta hẹn hò nhé!"

Dưới vòi phun nước, sắc tím từ ánh đèn neon đặt dưới cột nước phản lên chiếu thẳng vào từng tia bọt trắng, bọn họ ngại ngùng nhìn nhau. Cậu con trai cười khẽ, cúi đầu đặt lên môi cô gái kia một nụ hôn vụng về. Ngày hôm ấy bầu trời đầy sao sáng rực rỡ.

Bốn năm trước, khách sạn Plaza sang trọng, phòng 146, cánh cửa mở ra, Thiên Yết Moscovitz bộ dạng lấm lem mồ hôi, ánh mắt buồn bã nhìn người con gái cậu từng rất trân trọng yêu thương đang nằm lơ lửng dưới thân một tên bụng phệ có quyền thế. Tâm cậu khi ấy đã chết, đã lạnh ngắt, bởi vì tiếng rên rĩ cầu xin người đàn ông kia muốn mình nhiều hơn ... phát ra từ cổ họng Giải Dương, bởi vì cô gái ấy không để ý thấy cậu đứng đó, mà thân nhiên làm tình với người đàn ông kia, thân nhiên như thế ...

"Thiên Yết, em sai rồi."

"Em có thể ngủ với trăm thằng đàn ông ... nhưng đừng dùng bộ mặt còn trinh để lừa dối tình cảm của tôi mỗi ngày được không? Tôi không cần một cô gái, ban ngày tỏ vẻ yêu thương tôi nhiều lắm, rồi đêm đến nằm dưới thân thằng khác, rên la nói rằng em yêu họ. Thật giả dối."

"Không phải đâu, em yêu anh, là thật ... chuyện em ngủ với người ta, là vì nhu cầu sinh lý thôi."

Cô gái ấy, nước mắt ngắn dài túm chặt tay áo Thiên Yết. Mặc cậu khinh miệt đẩy mạnh ra, vẫn cố gắng níu lấy tia hy vọng mong manh.

"Nhu cầu sinh lý? Hah, em bắt tôi trân trọng em, và rồi bao lần tôi bắt gặp em dưới thân một thằng khác? Yêu tôi? Câu nói ấy em nói với bao nhiêu người rồi? Xin lỗi, tôi cấm em nói yêu tôi, đồ đĩ*m."

"Em sai rồi."

"Tôi cũng sai, sai vì tin lầm em!"

Bọn họ, người đi trước, kẻ nức nở muốn chạy theo sau. Cứ như vậy xa nhau chỉ vì cảm thấy bản thân không còn phù hợp với người kia nữa. Giải Dương cần một người đàn ông già dặn chín chắn có thể nuôi cô ấy từng ngày, lại cũng thích một cậu nhóc kém tuổi hiểu lẽ phải đúng sai, biết quan tâm tới cô như Thiên Yết. Ngược lại với cô ấy, người Thiên Yết cần, là một cô gái có vẻ ngoài bình dị nhưng toát lên khí chất thanh cao, một cô gái khi nhận quan tâm yêu chiều của cậu ấy cũng sẽ dùng cách ầm ập như vậy quan tâm cậu. Tình cảm, đôi khi chỉ cần đơn giản như vậy mà thôi, nắm được hay buông được tất cả do chấp niệm trong tâm mà ra. Chấp niệm càng lớn càng khó buông bỏ, cũng giống như tâm đã lạnh, muốn quay lại như lúc ban đầu chỉ là hoài phí.

***

Thiên Yết nhìn màn hình điện thoại, chán nản vứt phịch vào bồn nước tắm đã xả nước nhưng không dùng, ánh sáng trắng phát ra từ khung chat sáng dần rồi ngất hẳn.

Angela: "Em nhớ anh, mình quay lại nhé?"

Angela: "Em hứa sẽ không phạm sai lầm nữa. Em vẫn còn Yêu anh, Thiên Yết à."

Angela: "Thiên Yết, cho em một cơ hội được không. Em còn yêu anh."

Scorpio Moscovitz: "Tôi thì yêu người khác rồi, cút đi."

Angela: "Anh nói dối."

Angela: "Cô ta là ai? Em không tin, anh còn yêu em mà đúng không?"

Angela: "Thiên Yết, trả lời đi. Anh đừng trốn em nữa, em biết anh vẫn còn tình cảm mà."

Cánh cửa phòng khép chặt, Phụng Kim Ngu nhìn bạch bánh trên tay, lại bực bội gõ mạnh vào cửa phòng, vẫn chẳng có động tĩnh gì giống như không có ai bên trong vậy.

Phía dưới nhà, Sư Tử Shelton và Trinh Song Tử đang coi một bộ phim hành động gì ấy, tiếng âm lượng lớn tới mức vọng lên cả tầng hai. Vừa rồi bọn họ nói đã gọi anh Bảo Bình rồi, nhưng anh ấy còn bận tắm nên tẹo nữa sẽ xuống, bọn họ - hai tên lười biếng còn mặt dày kêu Phụng Kim Ngu lên đây gọi Thiên Yết. Nàng đứng hiên máu nhân đạo cho đám muỗi cái trước cửa phòng anh bạn này hơn năm phút rồi, không có vui đâu à nha.

"Cái tên ..."

Câu nói chưa hết, Thiên Yết mở cửa phòng, nhìn nhìn cô gái trước mặt, nụ cười nhạt hiện lên, không nhanh không chậm thật khiến người khác ngáy ngốc.

"Cậu có biết tôi gõ cửa lâu tới mức nào không? Song Tử và Sư Tử, hai tên ấy kêu tôi lên gọi cậu xuống ăn bánh cùng. Mau lên kéo đồng đồ ăn của tôi mang ra chui hết vào bụng bọn họ thì ..."

Phịch một tiếng, cả người Thiên Yết Moscovitz ngã gục lên bờ vai Phụng Kim Ngu, hai tay cậu túm hờ vạt áo sát eo nàng khiến thân người nàng run run không tin tưởng vào hiện trường trước mắt, tại sao lại gần gũi như vậy, có gì mờ ám thì nàng chỉ có tiêu đời luôn. Cách bọn họ bảy bước chân, căn phòng ngay sát bên cạnh phép hờ. Bảo Bình Einstein, đưa cánh tay phải bị thương lên trước mặt, lắc đầu một cái rồi tắt điện, hướng phía giường ngủ, tâm trạng không thoải mái cho lắm.

"Này, này ... cậu sao thế?"

Một luồng khói trắng phảng qua Phụng Kim Ngu, nàng đưa tay chạm lên trán người nào ấy đang nhắm mắt, nửa tỉnh nửa mê trong cơn sốt.

"Bị sốt rồi hả?"

Ngước mắt nhìn ngó xung quanh, Thiên Yết nặng tới vậy làm sao Phụng Kim Ngu kéo cậu ta vào phòng được. Đợi Bảo Bình ra ngoài thì tên con trai bị sốt mê man kia cũng thảng thien sớm. Gọi hai thằng ôn dịch dưới phòng khách đang xem phim liệu có được không?

"SONG TỬ, SƯ TỬ SHELTON, HAI NGƯỜI MAU TẮT TI VI LÊN PHÒNG THIÊN YẾT NGAY. CÓ CHUYỆN RỒI."

Có người nào ấy, gào lên giữa đêm tối, cổ họng như muốn xé ra tới nơi, đau dất khó chịu.

Có người nào ấy ở phòng bên cạnh, tai đeo headphone, âm lượng cỡ lớn nhất, bực bội khó chịu không rõ nguyên nhân tại sao mình lại như vậy. Chỉ biết khi này, định xuống phòng khách, tình cờ thấy hai người nào ấy đứng ôm nhau, tâm trí nhất thời hoảng loạn, một bước đã tiến vào phòng rồi thu mình trên

giường lớn. Thắc mắc mối quan hệ thân thiết của hai người kia, thì ra ... trước giờ vốn đã chẳng là gì của nhau, quan tâm một chút cũng chẳng có tư cách.

Nghe tiếng gào thán động từ cô nàng du học sinh, hai tên con trai đang mải bình luận về nhân vật trong phim vội vã tắt ti vi, bỏ lại đồng hồ ăn trên bàn, trên ghế ... chạy một mạch lên tầng hai, hướng cửa phòng Thiên Yết bên tay trái cầu thang, nhìn thấy con bé nào đó đang oằn người đỡ xác thịt to lớn hơn mình. Lại không bảo mà cùng chạy tới đỡ lấy người Thiên Yết.

"Cậu ta bị sao vậy?"

Trịnh Song Tử tay trái đỡ Thiên Yết, tay phải gạt hộ Phụng Kim Ngư mấy lọn tóc mái đang bết mồ hôi dính trên trán nàng.

Phụng Kim Ngư hít một ngụm khí oxy thật lớn, nói đồng thanh: "Bị sốt rồi, ... mang cậu ta tới viện đi."

"Đừng, mang vào phòng. Thiên Yết không thích bệnh viện, thằng này mắc chứng dị ứng y tá."

"Hả?"

"Tôi chơi với nó từ nhỏ mà. Tôi biết điều gì tốt cho nó, hai cậu yên tâm. Song Tử, mang nó vào trong cùng tôi."

Ánh mắt quý ngài Shelton có chút khác lạ, bình thường bị xước da một chút thôi người Mỹ cũng tới bệnh viện ngay rồi, đây là lý do Phụng Kim Ngư thắc mắc. Không ngờ trên đời lại có người mắc chứng "dị ứng y tá" thật là một lý do trẻ con, không hợp lý chút nào.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chương 19.

Cái cảm giác cần nhất một người vào một thời điểm, tại khoảnh khắc quan trọng nào ấy ... mà họ lại đi lạnh nhạt, thờ ơ với mình. Lúc ấy, chỉ muốn phát điên :3

Thiên Yết được hai người nào ấy dìu từ cửa phòng vào tới tận giường lớn ấm áp. Điều hoà phả ra hơi lạnh ở mức nhiệt hai mươi ba độ C khiến cho Song Tử và Sư Tử có cảm giác bớt nóng bức.

Một tay chống hông, một tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho nhân vật đang đứng mím môi mím lợi gần cửa, đôi mắt lơ đãng nhìn xung quanh phòng thẳng bạn mình là Phụng Kim Ngư kia, Sư Tử Shelton gọi lớn.

"Phụng Kim Ngư, cậu đi lấy thuốc hạ sốt lại đây."

"Hả?"

Bị nhắc tên, Phụng Kim Ngư há hốc miệng muốn cãi nhau với Sư Tử. Nàng rõ ràng không có chơi thân với bạn cùng bàn Thiên Yết vậy mà tên Sư Tử Shelton lại sai nàng đi lấy thuốc? Thật vô lý quá mà.

"Cậu muốn nó đi với các cụ sớm à? Mau lên."

"Tại sao cậu không lấy chứ."

"Tôi là bạn thân nó, phải ở lại cùng nó trong lúc nó gặp hoạn nạn."

"Chỉ được cái to xác, khôn ranh. Hứ!!!!"

Phụng Kim Ngư bực bội, chân mày nhíu lại vẻ khó chịu, quay lưng bước hai bước đã ra khỏi phòng Thiên Yết Moscovitz. Vừa đi, miệng nhỏ chu ra nguyên rủa cái người tóc bạch kim tên Sư Tử Shelton. Nàng không phải chủ nhân căn biệt thự này, chắc chắn tìm không ra hộp thuốc ở đâu, mím cười tinh nghịch, đôi chân nhanh chóng chạy tới trước cửa phòng Bảo Bình Einstein - người duy nhất giúp nàng tìm thuốc hạ sốt cho Thiên Yết một cách nhanh nhất.

Cánh tay nhỏ bé vươn về phía cửa phòng Bảo Bình, chưa kịp gõ cửa lại phát hiện ra cửa phòng không khoá, Phụng Kim Ngư lập tức mở to cửa lớn, chất giọng trong trẻo vang lên.

"Anh Bảo Bình, anh ngủ rồi hả?"

Ánh sáng vàng nhạt bên ngoài hành lang hắt vào qua cánh cửa đã mở lớn, hình ảnh Phụng Kim Ngu mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình màu xám, mái tóc dài tung nhẹ lên mỗi khi nàng ngo ngoáy cử động ... cứ như thế từng chút, từng chút ghim vào trí nhớ Bảo Bình Einstein. Phòng không bật điện, cũng bởi vậy mà khi Bảo Bình nhấc headphone ra khỏi tai, cuộn một lớp vải trắng quanh tay phải bị thương đang rỉ máu đỏ tươi rồi bước xuống giường tiến thẳng về phía công tắc đèn gần cạnh Phụng Kim Ngu, lúc ấy nàng mới biết anh ở ngay cạnh nàng.

"Có chuyện gì?"

Giọng nói lạnh lùng, có phần xa cách lẫn ghen tức phát ra từ miệng Bảo Bình Einstein làm Phụng Kim Ngu ngây người mất ba giây. Sao lại có cảm giác người trước mặt đang chán ghét mình, nàng không hiểu, lắc đầu hai cái rồi đi thẳng vấn đề.

"Hộp thuốc, anh để đâu vậy? Thiên Yết cậu ấy ..."

"Không rành."

Chỉ nghe tới cái tên Thiên Yết, lòng ích kỷ của Bảo Bình lại nổi lên, lập tức đem cả người Phụng Kim Ngu đẩy ra khỏi phòng, nhìn nàng thôi anh cũng cảm thấy chướng mắt kinh khủng.

Tại sao lại như vậy? Hành động vô tình của Bảo Bình giống hệt như lần đầu tiên nàng gặp anh. Đôi mắt màu xanh ngọc, mái tóc xanh rêu, cử chỉ thờ ơ lãnh đạm, tất thấy giống như bọn họ hai người - mối quan hệ không rõ ràng lại quay về xuất phát điểm ban đầu?

"Quá đáng!!!"

Người nào ấy đem cái mặt u ám đi giữa hành lang tầng hai, nghĩ ngợi thông suốt rồi quay đầu định mắng nhiếc Bảo Bình Einstein một chập vì cái tội to gan làm mặt lạnh với nàng thì thấy hộp đựng đồ y tế nhích từng chút một ra ngoài cửa.

Ngón tay Bảo Bình đẩy hộp thuốc ra ngoài cửa được ba mươi xentimet thì ngưng lại, chậm rãi thu hồi phương tiện bắt đắc dĩ là ngón chỗ tay trái.

Phụng Kim Ngu lúc này chuyển từ gương mặt u ám sang hạnh phúc, vui vẻ chạy đến ôm hộp thuốc màu trắng có chữ thập đỏ kia, nụ cười rạng rỡ tựa nắng ban mai.

"Đúng là đoán không sai mà, Bảo Bình ... cái con người ngoài lạnh trong nóng, bắt quá Trầm thích hehe!!!"

Vụ Thiên Yết Moscovitz bị ốm, Trịnh Song Từ tự nhiên bị ép ở lại cùng Sư Từ Shelton thay phiên nhau chăm sóc người bị bệnh, riêng Phụng Kim Ngu đưa tay xung phong chăm bệnh nhân lại bị hai người nào ấy nhìn nhìn rồi lườm huyệt, một câu ngắn gọn đồng thanh cùng lúc khiến cơ miệng Phụng Kim Ngu giật giật.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, cậu/cô ở lại định làm gì đen tối với Thiên Yết?"

"Đừng có suy bụng ta ra bụng người như vậy chứ, tôi thì làm được gì cậu ta, hai cậu nói thử xem?"

Liếc nhìn sang phía Sư Từ đang định nói gì đó, cái người hai tính cách đồng dạng phun ra mớ từ tiếng Việt Nam mà chỉ cậu và Phụng Kim Ngu hiểu: "Chuyện nam nữ cần làm, có muốn tôi dạy không?"

Trịnh Song Từ, kiếp trước cậu ta là luật sư hay sao mà kiếp này, trước mặt Phụng Kim Ngu, còn mặt dày nói một câu Tiếng Việt mà tên ngọc to xác Sư Từ không hiểu??? Đôi khi Phụng Kim Ngu ghét cái tính năng mưa dờ dờ ương ương của Song Từ đã mãn, bình thường không đã kích nàng đã đành mà một khi có nhà hứng là lại phun ra mớ câu khiến nàng cứng họng. Không thèm nói nữa, một mực quay về căn phòng nhỏ phía cầu thang bên tay phải cùng tầng hai.

"Cô đúng là đồ ngốc!"

Trịnh Song Từ khoé miệng hơi nhếch lên rồi hạ xuống, nhìn quanh phòng một lượt rồi tiến về phía cái bàn học của Thiên Yết, ngồi phịch lên ghế tựa trước bàn, ở cạnh Phụng Kim Ngu rất dễ khiến cậu có ảo giác muốn được quan tâm, được ở cạnh nàng, cô gái có đôi mắt giống ngọc trai đen huyền bí ...

"Này."

Sư Từ cảm trái táo trên tay đã cắn được một nửa, bước về phía Song Từ với một cổ thối mốc cực lớn.

"Hả?"- Người kia lườm biếng lên tiếng.

"Cậu vừa nói gì với con bé du học sinh thế?"- Sư Từ cắn một miếng táo, miệng vừa nhai vừa nói tiếp: "Tiếng Việt Nam, tôi nghe không hiểu."

"Tôi nói hộp bánh cô ta thích ăn, tôi ăn được một nửa, vấn đề dưới phòng khách, nếu muốn ở lại chăm sóc Thiên Yết thì tôi đành xuống dưới nhà ăn hết."

"Ờ, nhưng mà nói một xíu vậy sao dịch sang tiếng Anh của tôi nó lại dài thế?"

"Tại tiếng Việt dễ hơn."

Sư Tử Shelton ngốc nghếch "À" một tiếng rồi chăm chú ăn nốt trái táo trên tay. Phải gọi cậu ta là gì đây? Suy nghĩ mọi chuyện đơn giản quá thì phải, chắc chắn do ảnh hưởng cuộc sống quý tộc từ bé vậy nên Sư Tử Shelton luôn nghĩ ai cũng có tâm địa bình thường như người làm trong nhà cậu thì phải
T_____T

***

Hơn bốn giờ sáng, Thiên Yết Moscovitz mới một mình bò dậy khỏi giường ngủ vì thấy khát nước. Lúc xuống giường còn nhìn thấy hai người nào ấy một nằm dưới đất một gục trên bàn học của cậu, khoé miệng hơi giật giật, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ để chắc rằng mình không nằm mộng, chỉ thấy bên ngoài mưa phùn đang nhẹ rơi.

"Sao bọn họ lại tìm phòng mình mà ngủ?"

Nghĩ một lúc, cái đầu nặng trĩu của Thiên Yết ổng hết cả lên tựa như một đàn côn trùng có cánh đang di cư không bằng. Có thể cậu lên phòng bọn họ ngủ quên cũng nên, nghĩ vậy bèn uống xong cốc nước ấm rồi chậm chạp mở cửa phòng, ra ngoài hít khí trời buổi sớm.

Chân vừa bước ra khỏi phòng lại bắt gặp cô nàng Phụng Kim Ngu đang hất xi liên tục, dáng người nhỏ nhắn vận vẹo mặc chiếc áo khoác mỏng tiến về phía cầu thang. Trùng hợp vậy

"Chào."

"Ờ, Thiên Yết hả? Cậu không ở trong phòng nghỉ đi mà ra ngoài nhanh vậy?"

"Trời mưa, tôi thấy chán nên mò ra ngoài định đi dạo."

"Ồ, tôi cũng vậy."

Phụng Kim Ngu vừa nói vừa ngáp ngắn ngáp dài. Lười biếng bước từng bước xuống cầu thang, người phía sau nàng cũng chẳng cần nói dài dòng mà hiểu ý đi theo.

Thực ra Phụng Kim Ngu có một thói quen, mỗi lần trời mưa phùn là lại không cách nào ngủ tiếp được, lăn qua lăn lại mấy vòng trên giường, cả người cứ cố gắng rúc rúc vào trong chăn rồi chán quá đành thức luôn đỡ mắt công đêm cừu bông trên trời làm chi nữa.

Nàng rất lười, nói là thức dậy đi loang quanh thực ra là tìm địa bàn đánh dấu lãnh thổ, nhìn ngắm những hạt mưa bay lất phất qua ô cửa kính, ngắm những tán cây từng chút, từng chút bị nước mưa gột rửa sạch sẽ. Nghe tiếng côn trùng hay tiếng dế kêu những điệp khúc bất hủ mà chỉ có khi trời mưa, một mình ngồi một góc cảm nhận vạn vật bằng thính giác mới nhận ra điều kỳ diệu của thiên nhiên mà có mấy người biết.

Sau biệt thự Aqua Einstein có một hồ nước nhỏ, được thiết kế tựa như một nhà kính sinh học. Hành lang có mái vòm nối từ cửa sau biệt thự ra tới hồ nước, đứng cạnh hồ nước với nhiều khóm hoa cẩm chướng, phong lan, huệ tây ... được trồng xung quanh lại còn nghe tiếng mưa tí tách chạm lên lớp kính sinh học dày cộm, cảm giác thật tuyệt.

"Ồ dưới này mà ngược lên trời, nhìn ngắm những vì sao lấp lánh trong đêm hè ... thì thật tuyệt."

"Ồ."

Thiên Yết lạnh nhạt gật đầu một cái, cùng Phụng Kim Ngu im lặng ngược mắt nhìn những hạt mưa bụi qua lớp kính sinh học trong suốt. Mưa rơi được hơn hai mươi phút, trời tạnh, mùi nước mưa ngai ngái phảng qua sống mũi hai người đang ngủ gục trên ghế tựa đặt gần hồ bơi. Đúng là phương thức đánh dấu lãnh thổ mới của hai đứa lười :3

Cả thế giới cứ như vậy nhích từng giây một, mặt trời lười biếng trốn sau những đám mây, một ngày một mình chạy xô với bọn về mối quan tâm lại tới.

Khi ấy Phụng Kim Ngu ngủ ngon lành đến mức chẳng hề hay biết, có một người ... qua ô cửa kính tầng hai, ánh mắt vô hồn nhìn nàng, trong lòng bức bối khó chịu, quyết tâm đặt ra mục tiêu: "Từ giờ tôi tạm thời ghét em."

Chuông gió bằng vô bút bi đã tái chế treo trên cửa sổ lay động sau cái gạt tay của người ấy. Tiếng leng keeng vang khắp phòng, những vì sao nhân tạo được thiết kế cũng như có tác động mà phát sáng lấp lánh, dải Ngân Hà đang đưa theo mô hình các tiểu hành tinh, không gian thu hẹp của vũ trụ chuyển động bởi người con trai đang ngồi trên ghế tựa nghịch ngợm chiếc xe đạp thủ công làm bằng sợi dây đồng thân quen.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Chương 20.

Tôi thích hoa Phong Lan ... màu trắng hay màu tím, tôi đều thích.

Tôi thích Phụng Kim Ngu, dù là của tôi hay không là của tôi, tôi đều thích !!!

Nắng phủ một màu nhạt nhạt xuống vạn vật sau cơn mưa phùn hồi sáng, dưới tia nắng người ta dễ nhận ra những hạt nước long lanh đọng trên phiến lá xanh trở nên lấp lánh hơn. Song Tử nói đi xe cùng Sur Tử Shelton, bởi cậu ấy ghét tiết trời nắng mưa thất thường, đặc biệt là ghét bị mấy vũng nước dưới đường bắn lên người, cảm giác cái lạnh cùng ẩm áp kết hợp với nhau làm tiết trời Manhattan hôm nay khá mát mẻ. Bảo Bình Einstein chẳng biết làm sao lại nói tự đi taxi đi học, cánh tay phải băng bó qua loa nhưng dễ dàng nhận thấy vết máu vẫn còn âm ỉ tuôn ra trên tay.

"Tay của anh, tại sao ... vẫn bị chảy máu. Miếng vết thương sau một ngày đáng ra phải khô lại rồi chứ?"

Phụng Kim Ngu thắc mắc, gương mặt nhợt nhạt của Bảo Bình khiến nàng không an tâm. Lý do gì mà bị thương một chút lại lâu liền da vậy?

"Không cần quan tâm."

Bảo Bình lạnh nhạt bước qua Phụng Kim Ngu, tiến về phía taxi đã gọi trước, không hề quay đầu nhìn lại khuôn mặt lo lắng cho mình là nàng ở sau lưng. Đồ lạnh lùng, không thích anh thì nàng muốn quan tâm?

"Phụng Kim Ngu, hơn bảy giờ rồi đấy, cô muốn đi học trễ à?"

"Liên quan tới cậu hả?"- Phụng Kim Ngu gân cổ lên cãi bướng, lại bị thằng kia điều ngoa ngắt lời.

"Thiên Yết bị ốm, đi chung xe với tôi rồi. Cậu ta bảo cho cô mượn cái xe đạp rách màu trắng của cậu ta để dưới gara ấy, gắng mà đạp nhé!"

"Tại sao không cho tôi đi chung?"

"Này du học sinh Việt Nam, não cô thiếu chất xám à, nhớ lại xem cô có bị chứng gì không?"

"Chứng say xe ... rồi sao?"

"Thì vấn đề nó nằm ở đó đấy."

"Ừ chịu."

Trịnh Song Tử nhún vai, cười cười rồi đóng cửa xe, tự nhiên ba thằng ôn dịch buồn chán muốn đi ăn sáng trước, làm Phụng Kim Ngu ôm balo, mặt thất thểu nguyên rùa bọn họ. Đám người vô nhân tính mà lại, hết bắt rửa chén bát lại còn bỏ năng lực lỏng với cái xe hay trượt mất cá của lão Thiên Yết. Đâu, nếu mà đang đi giữa ngã tư xe ngưng lại không dịch chuyển nữa thì năng thẳng thiên sớm à? Sống cùng nhau mà sao bọn họ ích kỷ thế hả trời?

***

Viện Huyết học Manhattan.

Bảo Bình Einstein sau khi thanh toán đồng giấy tờ viện phí, một mình đi tới trước cửa phòng của bác sĩ trưởng khoa Davids Cabot (Ông này là bố của Thiên Bình Cabot nhé).

Bệnh án có ghi chép đầy đủ mỗi tháng hai lần, dòng chữ in nghiêng khiến Bảo Bình mỗi lần nhìn thấy đều chán ghét, đều cảm thấy cuộc sống của mình nhạt nhẽo khó khăn.

"Bảo Bình Einstein, chuẩn đoán mắc bệnh Hemophilia."

"Bảo Bình hà cháu, lại bị thương rồi à?"

Giọng nói phát ra phía dưới bàn làm việc, không cần nhìn thấy mặt đối phương đã biết đấy là ai. Davids đang sắp xếp lại đồng giấy tờ vút lộn xộn dưới mặt đất, chiếc áo blouse dài tới đầu gối đang lê lét trên sàn nhà, nhìn bộ dạng ông bác sĩ đã gần năm mươi lăm tuổi trông thật thảm hại. Bảo Bình đưa mắt nhìn về phía mô hình phân loại các nhóm máu treo trên giá sách, khoe miệng lại nhếch lên. Hôm nay anh không tới trường, vì một lý do đặc biệt mà chỉ những người mắc bệnh Hemophilia như anh mới hiểu được, ai mà nghĩ tới cái người cao một mét chín hai, kiêu kì, nhưng hành động thật giống quý tộc lại bị mắc chứng bệnh mà y học xếp vào dạng khuyết tật chứ?

Bảo Bình Einstein, mang nhóm máu hiếm AB RH trừ (AB-) , năm mười bốn tuổi sau một tai nạn thảm khốc ở Đức, anh thoát chết nhưng lại được bác sĩ chuẩn đoán mắc chứng Hemophilia, đây là lý do vì sao từ khi còn nhỏ bị thương một chút mà bố anh cũng lo lắng đưa tới bệnh viện, lại còn đi truyền huyết tương mỗi tháng hai lần.

David Cabot sau khi soạn xong đồng giấy tờ, quệt tay lau đi đám mồ hôi trên trán rồi ngồi vào ghế tựa, bình tĩnh lấy không khí một lúc lâu mới mở miệng hỏi Bảo Bình.

"Lần này, tại sao lại bị thương?"

"Cháu cắm vào lưỡi dao."

"Nhớ cẩn thận, chú dặn bao lần rồi, không được đụng vào mấy thứ sắc nhọn gây nguy hiểm kia mà. Lần sau nhớ tránh xa mấy cái dao kéo ra đấy, mà chẳng lẽ cháu nghịch dây điện nữa à?"

Cười nhạt, Bảo Bình lắc đầu, toan đứng dậy chuồn khỏi ông bác sĩ Davids mắc chứng nói nhiều kia lại thấy Davids lôi ra khỏi ngăn kéo bộ giấy tờ được xếp gọn cẩn thận nào ấy, đẩy tới trước mặt anh.

"Cháu xem qua đi, đây là nghiên cứu mới của chú về bệnh Hemophilia, khoảng hơn hai năm nữa, chắc chắn sẽ trị khỏi cho cháu."

"Ồ, cảm ơn ... cháu còn có tiết học phải về trường sớm. Cháu sẽ xem qua đồng giấy này."

Nhét thêm cả mấy tờ viện phí vừa đi nộp và tập giấy nghiên cứu của ông bác sĩ Davids Cabot vào balo, Bảo Bình lãnh đạm rời khỏi Viện Huyết học Manhattan.

Trốn học không xin phép, bị bệnh không nói cho mẹ mình - bà hiệu trưởng Jessica Einstein biết, tất cả chỉ vì Bảo Bình không muốn ai lo lắng cho mình. Anh có thể quan tâm người khác, nhưng tuyệt nhiên lại chẳng muốn người khác thấy thương hại hoặc chỉ ít là lo lắng cho mình. Thế giới nội tâm của Bảo Bình khá phức tạp, lúc lại thêm khát một ai đó thấu hiểu mình, giữ được đôi chân và tâm hồn tự do tựa con gió của anh nhưng có khi lại thấy mấy hành động quan tâm ấy thật gò bó. Ngay cả chính anh cũng không hiểu ... trước giờ mục đích tồn tại ở thế giới này của anh, rốt cuộc nó là gì.

Khi con người ta cô đơn quá lâu, tiềm thức sẽ tự động hình thành một loại phản ứng mà chỉ những người cô đơn như vậy mới hiểu. Một mình, có vấp ngã cũng chẳng có ai cười, một mình khi trải qua đau đớn thất bại rồi lại tự đứng dậy vượt qua, thế thì cần quái gì ai quan tâm nữa. Đúng vậy, thế giới của Bảo Bình trước giờ đã quen với việc cô độc lẻ loi, vậy nên việc có người đưa tay kéo anh đứng dậy khi anh bất chợt ngã hay sáng sớm đặt vào tay anh ly cafe nóng và mẩu bánh, thứ mà anh ấy nghĩ mình cũng làm được ... điều ấy khiến anh thấy phiền, thấy khó chịu mà phản ứng rối loạn.

Nói Bảo Bình vô tâm, lạnh lùng cũng được, trước giờ bóng dáng cô tịch đứng quay lưng lại với mọi người, tất thấy đều làm nên một Bảo Bình Einstein, người mà chẳng ai nghĩ có ngày bọn họ cần quan tâm xem anh bị mắc bệnh gì hay tại sao lại bị thương.

***

Trịnh Song Từ đứng tựa người vào thanh vịn cầu thang, chiếc ba lô vút dưới chân cũng chẳng buồn xô dịch, hơn năm giờ chiều, chuông tan học réo khắp hành lang, học sinh / sinh viên khắp mấy dãy nhà đã dồn nhau ra ngoài gần hết. Trên sân trường từng tốp một lúc đầu cách nhau một khoảng rất gần rồi sau đó thưa dần, chỉ còn vài cái bóng lẻ loi bước những bước lững thững chậm chạp.

Trịnh Song Từ thờ dãi nhìn màn hình điện thoại đang mở khung dịch vụ gmail rồi luyến tiếc ấn phím back, trở về khung danh bạ điện thoại. Tin nhắn gửi qua gmail từ chiều tối hôm qua vậy mà cái nick TaurusTiti0505@gmail.com vẫn im ắng không trả lời lại. Thật sự khiến người khó tính như Song Từ muốn phát điên. Địa chỉ gmail kia chẳng lẽ ông viện trưởng Jimmy Nguyễn chán sống lập nên?

Dãy số điện thoại hơi dài hiện lên trên màn hình cảm ứng, một cái tên danh bạ quái dị hiện lên: "Nhân cầu đen" (chắc là: mắt đen :v) làm chân mày Song Từ hơi cử động. Gạt phím gọi, tiếng tút dài bên đầu dây vang lên, lần này số điện thoại ông Jimmy Nguyễn cho cậu mà không đúng nữa thì cái bệnh viện Bạch Mai xác định sáng nhất Hà Nội.

Cách Trịnh Song Từ một kilômét, Phụng Kim Ngu đang ngơ ngẩn với cái xe trượt mát cá giữa ngã ba vắng người. Nàng thầm nguyên rủa người sản xuất ra cái xe chết tiệt mà Thiên Yết mua, tại sao còn chưa hết một tháng bảo hành mà đã lăn đùng ra ăn vạ, hỏng hóc kinh khủng vậy trời. Xe gì mà làm nàng đập thực mạng vẫn chẳng buồn nhúc nhích? Điện thoại trong túi vang lên bản nhạc chuông bắt hủ "Sao đành bỏ anh đi, bao ngày tháng chia ly ...." vừa kịp lúc nàng lôi ra alo một tiếng thì cách nàng một khoảng ngắn, chiếc xe thể thao màu vàng chanh bóp còi inh ỏi, như con lóc để lại những vết đen dưới mặt đường mà chẳng cách nào thắng xe kịp khiến cả người Phụng Kim Ngu đứng giữa ngã ba cứng đờ.

Tai nạn sẽ xảy ra với nàng ư?

Bíp Bíp .... Kétttt .... Xoéttttttt....

"Alô, xin chào ... tôi là anh trai của Trịnh Song Nhã, bíp bíp .... sao ổn thế, xảy ra chuyện gì à cô ... gì ời .... Tútttttt Tútttt!"

Người bên đầu dây kia sột ruột gào lớn lại chỉ nhận được một khoảng không trống rỗng đáp lại, tiếng phanh xe xé ruột gan, rốt cuộc là xảy ra chuyện quái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chương 21.

Tôi đã được học rằng, hãy nói lời tạm biệt ngọt ngào với ai đó, bởi đó có thể là lần cuối cùng bạn gặp họ. Cuộc sống là một chuỗi những liên kết rắc rối, hôm nay gặp mặt chắc gì ngày mai thấy nhau nữa? Nếu bây giờ, tôi bảo ... nhớ, thì liệu cậu có xuất hiện ngay trước mắt tôi không?

***

Chiếc xe thể thao đời mới đặt lại những vết đen ngoằn ngoèo do bánh xe ma sát quá mạnh xuống mặt đường nhựa, Phụng Kim Ngu đánh rơi chiếc điện thoại trong tay xuống dưới, cả người ngã ngửa ra sau khiến chiếc xe đạp không có ai giữ thăng bằng bên đồ nghiêng theo chủ nhân. Chàng trai có mái tóc xoăn bông được cắt tỉa gọn gàng màu gỗ mun tâm trí điều khiển xe lúc này cũng căng như dây đàn, thắng xe, giảm tốc độ và vòng qua vật cản là cô gái nhỏ bé người Châu Á đang run sợ tới mức ngã nhào ra sau. Chỉ vùn vùn một phút, chiếc xe thể thao dừng sát ngay cột báo đèn giao thông để lại sau lưng Phụng Kim Ngu đang ngồi bất động nhìn về phía chiếc điện thoại đã nát màn hình.

"Bạn gái Bảo Bình, em không sao chứ?"

Người nói câu này là Thiên Bình Cabot, cũng là người điều khiển chiếc xe kia. Vừa dừng được xe lại, cậu đã vội vã mở cửa xe chạy tới chỗ Phụng Kim Ngu, lay lay cái người bất động của nàng.

Từ khoé mắt Phụng Kim Ngu chảy ra hai dòng lệ âm ỉ, không rõ do quá sợ hãi hay bị xúc động vì bản thân không gặp tai nạn nghiêm trọng mà lại khóc. Nàng đâu phải diễn viên, cũng chẳng phải kẻ yếu đuối nhu mì hay là một cô nàng bánh bèo vô dụng. Chỉ là đột nhiên thấy chiếc xe lớn sắp lao về phía mình, tim nàng bỗng đập mạnh, đầu óc như soạn ra bộ hồ sơ cất sâu trong bộ não bấy lâu nay.

***

Ngày 04 tháng 06 năm 2008, vụ tai nạn thảm khốc trên quốc lộ 21A tại Vịnh Hạ Long, tước đi toàn bộ ký ức quan trọng của cô gái nhỏ - Phụng Kim Ngu. Sau tai nạn, nàng khi thì mê man ngủ lúc lại tỉnh táo như có người tiêm một lượng lớn chất kích thích vào đầu không bằng, chỉ biết rằng lúc ấy, vùn vùn hai tuần nàng sống trong bóng tối, mờ mắt cũng như nhắm mắt, tất cả là một màu đen đặc chét chóc không rõ sự sống. Tiếng âm thanh cũng chẳng nhận ra của ai, nàng không phân biệt nổi liệu bây giờ là ngày hay đêm?

Có người nói với Phụng Kim Ngu rằng nàng đang ở bệnh viện Bạch Mai, đôi mắt của nàng lúc hai xe va chạm mạnh bị những mảnh thủy tinh nhọn đâm vào, bác sĩ đã phẫu thuật mắt cho nàng nói rằng nhờ có người hiến tặng mắt mà sau khi tháo băng nàng sẽ nhìn lại được. Phụng Kim Ngu cười nhạt, thấy ánh sáng thì sao? Nàng giống như ngôi sao chổi bị rơi nhầm xuống Trái Đất, không nhều đôi đi theo anh họ và bác trai tầm biển, lại vì vậy mà tai nạn năm người thì ba người chết, một người sống thực vật còn mình nàng chẳng bị sao cả.

Nàng còn nhớ hôm ấy bác gái chạy tới bệnh viện hôm nàng được tháo băng, thẳng tay tát vào mặt nàng một cái, nước mắt dưới bóng mắt sưng vì chảy ra, giọng bác ấy nghẹn đặc như sắp mất tiếng, bắt lực gào lên với nàng: "Mày trả chồng tao đây, trả con trai tao đây ... đang yên đang lành mày không ở nhà, ... lại bám theo bọn họ ám quẻ. Bây giờ bọn họ chết rồi mày vừa lòng chưa, tại sao người chết không phải là mày hả Phụng Kim Ngu?"

"Cháu, cháu ..."

"Mày im đi, tao nguyện rửa mày sẽ không có ngày nào được sống vui vẻ. Lần này ... mày không mù, nhưng lần sau mày không chết thảm thì cũng tàn phế."

Bố nàng khi ấy đang ở bên Đài Loan công tác, mẹ nàng thì vì áy náy mà chỉ im lặng đứng trong nhà vệ sinh, nhìn lên con gái mình bị đánh, bị mắng chửi. Nhiều lúc, Phụng Kim Ngu tự hỏi tại sao cho nàng bị mù rồi lại đi trả đôi mắt cho nàng làm gì, để khi thấy ánh sáng, nàng lại run sợ cái hiện thực tàn khốc trước mặt. Sau tai nạn, có thể cú shock tinh thần quá lớn mà nàng mất đi toàn bộ ký ức tuổi thơ, toàn bộ những ngày tháng hạnh phúc hồi còn bé. Một đứa con gái nghịch ngợm như con trai hồi cấp một thay vào đó là một đứa trẻ trầm lặng ít nói. Nàng thừa nhận sau lớp mặt nạ ấy nàng thấy tâm hồn mình bình an, nàng thừa nhận vạch ranh giới nàng đặt ra trong cuộc sống thường ngày là lớp kết giới an toàn bảo vệ nàng khỏi hiện thực.

Nàng không muốn thân thiết với nhiều người, bởi nàng sợ lại giống năm 2008 ấy, bọn họ từng người rời khỏi tầm mắt của nàng, nỗi cô đơn làm Phụng Kim Ngu thu mình. Nhưng càng thu mình, nàng lại nhận ra bản thân càng đơn độc lạc lõng.

Cũng vì tai nạn, mà nàng đã quên hẳn lời hứa với cậu bạn cùng phổ hồi nhỏ Nhân Mã Sagitta ...

***

"Này, bạn gái Bảo Bình."

"Hả?"

Phượng Kim Ngu ngược mặt lên trên sau khi tâm trí vừa phiêu dạt qua hàng loạt ký ức cũ trong đầu. Tựa như một thước phim buồn quay chậm, người con trai trước mặt đưa tay gạt những giọt lệ đang tuôn trên má nàng, kéo nàng đứng dậy.

"Cảm ơn anh."

"Ừh, nhưng ... điện thoại em bị xe của tôi cán hỏng rồi, lên xe tôi đưa em đi mua cái khác."

"Hả?"

Dường như vẫn chưa thoát ra khỏi tiềm thức của quá khứ, Phượng Kim Ngu có phần không tập trung mấy tới câu chuyện chiếc điện thoại của nàng bị hỏng. Thiên Bình Cabot lại tưởng mình vừa khiến nàng sợ hãi, vậy nên tùy tiện vác cái xe đạp trắng của nàng đặt sau thùng xe, còn nhanh nhẹn lôi nàng vào trong ô tô, ngồi cạnh ghế cậu.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" @@

"Mua điện thoại."

"Hả? Không cần, muộn rồi tôi muốn về nhà."

"Tôi đưa em về, trước hết mua điện thoại đã."

"Anh không hiểu à, tôi bảo ..."

Miệng còn chưa phun ra hết câu nói đã bị Thiên Bình dọa cho mất họng. Cậu ghé sát người nàng, nhanh nhẹn thắt dây an toàn rồi cười cười, nói thẳng vấn đề khiến cả đoạn đường dài Phượng Kim Ngu chẳng buồn quan tâm nữa.

"Tôi đã nói rồi mà, tôi thích tạo rắc rối. Được chưa?"

Đoạn chiếc xe màu vàng lao đi trên đường như xé gió, một cậu con trai tóc xanh rêu đang siết nhẹ hai tay thành nắm đấm. Bảo Bình Einstein thờ dãi, ngược mặt lên nhìn trời đất sau khi chiếc xe thể thao vàng kia khuất bóng.

"Đồ đàn, tao bảo mày tạm ghét cô gái đó rồi cơ mà. Cô ta làm gì mặc kệ cô ta đi, sao mày để ý tới làm gì? Hờ, vậy mà dám nói dối ... là mắc chứng say xe cơ đấy."

Nói vậy chứ ruột gan đang nóng như lửa, Phượng Kim Ngu với anh đâu là gì của nhau, nàng không có phòng ký túc xá nên mẹ anh, bà Jessica Einstein mới thương lượng với anh về việc cho nàng và ba người kia ở nhờ. Căn bản xuất phát điểm ban đầu, bọn họ ngay cả làm người đứng qua đường cũng thấy gượng gạo.

***

Xe đi được hơn ba trăm mét, Phượng Kim Ngu đầu óc choáng váng, thêm con đoi từ chiều tới giờ làm ruột gan nhộn nhạo.

"Dừng xe. Làm ơn dừng xe mau."

Tay áo Thiên Bình bị nàng nắm chặt tới mức nhả lại. Quay sang chỉ thấy mặt Phượng Kim Ngu trắng bệch, bèn lập tức bật đèn sinh nhang tấp vào ven đường. Phượng Kim Ngu như chết đuối gặp phao cứu sinh, chạy thẳng ra ngoài, một trận ói như điên như dại vào bồn hoa. Không khí trong lành nhanh chóng làm sắc mặt nàng tốt hơn.

"Con mẹ nó, bà đã bảo không muốn đi rồi còn ép bà lên xe. Đã chết đói còn mắc say xe, chắc bà mày thăng thiên sớm. Hừ, thằng con trai tóc xoắn chết tiệt, mày đúng là ám quẻ, ngày gì mà gặp toàn chuyện xúi quẩy không vậy trời???"

Ai oán chửi thề trong đầu hơn chục lần, Phượng Kim Ngu mới bình tĩnh đảo mắt về phía nhân vật nam chính đang đưa tay vỗ lưng cho nàng, người đi đường nhìn thấy lại hiểu nhầm thành ra nàng mang thai tháng đầu thì biết giấu mặt đi đâu?

"Cảm ơn, anh có giấy bút không?"

Gạt tay Thiên Bình ra, nàng bình tĩnh hỏi cậu, lại thấy mặt người ta ngây ngô như bò đội nón. Nhíu mày một cái, bèn lôi giấy bút trong balô ra, viết viết vài cái rồi đặt vào tay Thiên Bình. Không đợi anh trả lời đã chạy một mạch về hướng biệt thự Aqua Einstein gần ngã tư tay trái. Nàng chạy? Bởi vì đơn giản không muốn bản thân lại bị bắt cóc thôi =)))

Thiên Bình khoé miệng giật giật sau khi đọc xong mấy cái chữ loằng ngoằng trên giấy do Phượng Kim Ngu để lại.

"Anh gì tóc xoắn. Xin lỗi, nếu anh không phiền thì mua trả tôi cái điện thoại mới rồi sửa giùm cái xe đạp hộ tôi luôn, gửi tới địa chỉ này nhé: Đường 18, số nhà 620, biệt thự Aqua Einstein.

P/s: Cảm ơn trước!"

Giữa quốc lộ, Thiên Bình Cabot đứng ngơ ngác nhìn cái xe của mình rồi lại nhìn hướng Phụng Kim Ngưu chạy, nhìn vô tình giấy nhấn nhủ có tâm ghê gớm của nàng. Bạn gái Bảo Bình có lòng tốt ghê, cái địa chỉ nhà nữa, whoa, thế hoá ra thằng bạn thân của cậu lại sống chung với cô nhóc kia? Bọn họ cũng liêu lĩnh thật, bước quan hệ đã tới ở chung rồi cơ đấy.

Yunki: TMD, không phải anh hiểu lầm ngay lần gặp đầu tiên, rồi tự quy ước Phụng Kim Ngưu là gà bông của lão Bảo Bình?

P/s: end chương 21 rồi. Readers nói gì nói đi, chương phiên ngoại sắp tới định cho ai lên sân tiếp? Không nói gì thì tôi tự bốc couple :3

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chương 22.

Có đôi khi, bạn chọn giữ khoảng cách với ai đó. Không phải là không còn quan tâm, không còn yêu thích người ta nữa. Mà bởi vì vốn dĩ biết rằng ... người ấy chưa từng thuộc về bạn ... T__T

***

Màn đêm tĩnh mịch nhanh chóng buông xuống, có chàng trai nào ấy còn ngồi ngơ ngẩn ngoài cổng nhà không muốn vào. Ánh điện sáng trưng màu vàng nhạt thỉnh thoảng bật lên, cô gái cao một mét bảy mươi trong bộ quần áo rộng rãi thoải mái bước ra. Miệng còn đang nhai dở miếng kẹo cao su, gió lùa mạnh một hồi từ xa đến khiến vài lọn tóc cô ấy tung nhẹ lên không trung, miệng nhỏ lười biếng phát ra tiếng.

"Còn không định vào nhà à?"

Tay bỏ túi quần, đôi mắt hờ hững nhìn xuống chỗ cậu con trai kia đang ngồi, khoé miệng lại nhếch lên một cái đầy khinh bỉ.

"Àh, tôi nhớ đây cũng đâu phải nhà anh, thằng con hoang Thiên Bình mà nhỉ?"

"Mày im đi Tiểu Yết."

"Ồh, hừ ... fuck." *miếng kẹo trong miệng được phun ra, rơi xuống gần chân Thiên Bình*

Ánh mắt lạnh nhạt ấy, từ khi còn nhỏ Thiên Bình Cabot đã luôn nhìn thấy. Phải, cậu và Tiểu Yết là anh em cùng cha khác mẹ, chính vì vậy nên luôn bị con bé ấy ghét bỏ. Ban ngày gặp nhau sẽ coi như kẻ trước mắt tựa không khí, Thiên Bình Cabot không muốn ai biết về mình quá nhiều vậy nên ở trường học hầu như không ai hay biết cậu còn có một cô em gái chung nửa dòng máu.

Mẹ của Thiên Bình chỉ là một phụ nữ dễ thuê kiếm sống, năm cậu lên bảy tuổi bà ấy mất sớm do ung thư máu vậy nên cậu chuyển tới sống chung với gia đình Tiểu Yết. Con bé lắm lì khinh người, lại rất ghét nhìn thấy Thiên Bình chính vì thế mà từ nhỏ cả hai ở cạnh nhau sẽ không dám đá thì dùng vỗ miệng cậu khoe đối phương. Thiên Bình thấy Tiểu Yết nói đúng, đây đâu phải nhà cậu, sau này tốt nghiệp Daniel Einstein, nếu có thể trở thành một nhà thiết kế nổi danh, chắc chắn cậu sẽ rời khỏi nơi gọi là "Nhà" này ngay lập tức.

"Hai đứa lại ở ngoài đây gây nhau nữa à? Mau vào nhà ăn cơm đi."

"Con biết rồi."

Tiểu Yết bặm môi dưới, căm hận nhìn thẳng con trai kia một chút rồi mới bước vào nhà. Cô ấy không ưa nổi Thiên Bình, đây là sự thật từ trước tới giờ :3

Khác hẳn với không khí bức bối ở nhà Thiên Bình - Tiểu Yết, biệt thự Aqua Einstein, có người nào đó, từ khi đi học về đã mang cái mặt cau có khó chịu, ai bước ngang qua trước mặt cũng ngửa mắt tía cho vài bài. Ví dụ như ...

Sư Tử Shelton, một người vô tư với khí chất hào phóng vừa bước vào nhà, chưa nhìn ngó ai cả đã chạy vào bếp, lục tủ lạnh lôi ra vài log bia lạnh và mấy túi mực khô, ngồi nhâm nhi trên sofa xem lại trận trung kết bóng đá giữa đội tuyển Anh và Pháp. Người nào ấy từ trên tầng hai đi xuống trông thấy, bèn lấy điều khiển tivi, tắt cái bíp một nhát đúng lúc gay cấn một cầu thủ bên đội Anh ghi bàn, lạnh lùng nói mấy chữ.

"Dọn đồ ra khỏi nhà tôi, rồi muốn xem gì thì xem."

"..."

Trịnh Song Tử? Cậu ta cũng rất thảm hại, đi học về, tắm rửa sạch sẽ lại có thói quen lặ lặ là để mặc tóc ướt nhỏ nước tick tack xuống sàn nhà, lững thững mặc quần áo phòng đi xuống nhà. Thấy cảnh tượng bạn cùng bàn Sư Tử bị mắng, lại sẵn có tâm trạng trong người khi gọi điện cho cô gái nào ấy mà không được, cậu thương tiếc chiêm vào một câu: "Bọn tôi cũng trả tiền điện nước đầy đủ mà, sao anh cấm cậu ấy coi phim?"

"Không những cấm ... tôi còn thấy cậu và cậu ta nên hợp tác dọn nhà cửa tôi nay đi. Tôi ghét ai tóc ướt mà để nước nhỏ xuống sàn nhà. Thật chướng mắt ..."

Bạn học Thiên Yết vừa lúc đeo tai nghe hờ hững đi vào nhà, lại bị người nào đó ghen ghét vứt toạch hết đồng nước ngọt có ít ga mà bạn Yết yêu thích cất trong tủ lạnh vào thùng rác. Lúc nửa đêm học bài xong định lấy ra vài log uống cho đầu óc tỉnh táo thì Thiên Yết đen mặt nhìn mấy log nước đang nằm gọn trong túi rác. Ai mà ác ôn tới vậy?

Còn có một người, đi học về nhìn thấy người nào đó đang nghịch điện thoại, dáng người cao lớn ngồi trên sofa, bất giác khoé miệng hơi nhướng lên cao, nằng nặc trêu anh, tâm trạng nằng cũng không tệ hại vì vụ tai nạn hồi chiều, đang định nhướng miệng lên nói nói vài câu lại chẳng ngờ ...

"Phượng Kim Ngu, em có được học về ngày Thế Giới mất điện không. Quay lại tắt điện rồi hãy lên phòng."

Gương mặt lạnh nhạt ấy còn chẳng buồn liếc mắt tới nàng một cái, vậy mà sao lại khiến người ta tự dưng lạnh sống lưng?

"Ờ ..." (

Chẳng những vậy, lúc Phượng Kim Ngu định mở tủ lạnh uống nước, thấy lớp tuyết mỏng trên ngăn đá, tay chân ngứa ngáy thò vào cào cào thành một nắm, định ném vào mặt Sư Tử Shelton khi thấy cậu bạn mặt đen một cục vì không được xem phim. Người nào đó lạnh nhạt tiến tới chỗ nàng, chẳng biết vô tình hay cố ý lại còn vurun tay gạt phẳng đám tuyết nhân tạo ấy xuống sàn nhà, đóng cánh cửa tủ lạnh một cách thô bạo, sau này mới biết mỗi khi Bảo Bình Einstein tức giận việc gì, đều không nói ra miệng cho người khác biết, chỉ âm thầm làm việc quái dị của anh ấy, như đánh răng bằng một lực rất mạnh, khép cửa hay mở cửa cũng như muốn đem cả cái cánh cửa ra khỏi thanh chốt, ăn uống thì lượng thức ăn sẽ gấp đôi lúc bình thường nhưng thời gian ăn vẫn như cũ ... cũng có thể gọi là thi ăn uống đi, thật hài hước.

***

Đêm ấy, Phượng Kim Ngu khó chịu lăn qua lăn lại trên giường. Không phải nàng bị chứng mất ngủ, chỉ là những cuộn phim từ nhỏ tới giờ ngủ quên trong quá khứ bỗng hoạt động lại, trái tim nhỏ bé chọt hồi hộp.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

"Phượng Kim Ngu, mày có phải con tao không? Sao làm gì cũng hậu đậu thế hả, chỉ được cái nước mãi chơi bời thôi. Học không giỏi thì phải được cái nét thế mà ... nhìn xem, mày có bằng một góc con bé Mai Ly, Hạnh Trang hay Hạnh Ngân không?"

Nếu con không phải con của bố mẹ, thì là con của ai? Vậy nên bố mẹ đừng lôi bài so sánh con nhà mình - con nhà người ta ra nữa, con có cá tính của con ... cũng giống như việc con tự nhiên đem bố mẹ ra so sánh với bố mẹ của Mai Ly, Hạnh Trang, Nhân Mã hay ai khác, việc ấy có hay ho không? Ai cũng chỉ có một cuộc đời, con không muốn bị đem ra làm vật so sánh, con khác họ, họ khác con, chúng ta tất cả đều khác nhau mà.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

"Cún ơi, ra ngoài tớ cho bánh gạo nè!"

"Mày mới là Cún ý thằng Nhân Mã kia."

"Ơ nhưng mà cậu dễ thương giống em Cún nhà tớ mà T_____T"

"Ý mày là mặt tao giống con chó béc dê nhà mày ớ hả? Mang bánh đây, tao ăn hết."

Ngày ... Tháng ... Năm ...

"Cún ơi, nếu tớ ăn hết cơm, cậu chơi chung với tớ nhá, nhá!!!"

"Ờ, ờ ... Mày ăn hết đi."

Có thằng nhóc cao một mét, bị sốt virus nằm lăn lóc trên giường bệnh, lười ăn cơm. Có con ngốc tên Phượng Kim Ngu im lặng khuyên bạn ấy ăn no rồi uống thuốc. Kỷ niệm thời thơ ấu ấy, đã có lúc nàng muốn quay ngược thời gian trở lại làm con nhóc ngây ngô thân thiện hồi nhỏ.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

"Cún ơi, tớ hứa với cậu. Sau này trưởng thành, nhất định sẽ tự dùng đôi chân của mình đi tìm cậu. Nhé, Cún nhớ đợi tớ nhé"

"Mày cứ tìm đi, tao sẽ ngồi một chỗ đợi mày tới tìm, không tìm thấy ... thì tao dùng đèn pin soi mọi góc ngách trên Thế Giới này, để tìm mày, thằng hàng xóm đáng ghét."

"Cún hứa đấy nhá! Hìhì ..."

Ngày hôm ấy, gió thổi mạnh, cậu nhóc với cái chân bị bó bột, bàn tay nhỏ bám lên vai cô bạn hàng xóm, người mà cậu ấy tưởng rằng sẽ chẳng kết bạn được.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

"Cún ơi, ăn chocopie không? Cúnmmn."

Cô nhóc mặc bộ quần áo màu đỏ của đội bóng đá nhí ở trường tiểu học ghi số tám sau lưng, xỏ vội đôi dép lê vào chân, bàn tay nhỏ bé đưa cao bịt lại hai tai, miệng gào lên thay vì đáp lại cái từ "Cún" kéo dài phát ra khỏi miệng Nhân Mã.

"Đừng có gọi tao là Cún, tao thích gọi là Phụng Kim Nguu."

"Hìhì, Cún ơi, tớ phân bánh cho cậu đấy. Mẹ tớ mua hai hộp, tớ mới ăn hai cái."

"Ngon nhờ."

Cô nhóc siêu nhân đỏ, miệng còn vương lại mấy mẩu vụn màu chocolate đen của bánh, vừa ăn vừa cười cười. Có thằng nhóc đưa tay gạt mẩu bánh trên khóe miệng đang chồm chồm cười kia, gương mặt chột đỏ bừng.

"Cún, dễ thương nhờ!"

"Ờ ... hìhì."

Này cô gái ...

Phụng Kim Nguu, nàng có biết khi ấy, một thằng nhóc hàng xóm luôn thích nàng, luôn muốn ở cạnh ... chơi chung cùng nàng, luôn muốn làm nàng cười hay không?

Liệu nàng có nhớ?

"Nhân Mã ... bây giờ cậu đang ở đâu? Có đang tìm tớ hay không?"

Đưa tay vò nhẹ đám tóc mái đang nằm lộn xộn trên trán, Phụng Kim Nguu từ từ nhắm hờ mắt, dần dần chìm vào giấc mộng hồi nàng còn nhỏ. Khi ấy ... là cả khoảng thời gian vui vẻ mà nàng của hiện tại luôn khát khao.

***

Sáng sớm, Phụng Kim Nguu nghe tiếng chuông báo thức réo bên tai, mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi phòng. Hôm nay là chủ nhật, một ngày nghỉ rảnh rỗi, ngày 08 tháng 05 ... tất nhiên với Phụng Kim Nguu thì ngày đặc biệt nhất trong tuần chính là ngày này. Có thể bỏ hết sách vở sang một bên, bỏ cả ước muốn chinh phục học bổng để thăng cánh tới thư viện ... và tìm một nơi ít ánh sáng để ngủ. Nàng không muốn phí hoài cả ngày chủ nhật ở nhà để nghe bốn thằng con trai kia sai khiến giặt đồ, rửa chén đĩa chẳng hạn v

Vừa ra ngoài cửa, đi được tám bước chân thì nàng đụng mặt Đại Boss Bảo Bình, như có phản xạ lại đi mở miệng trước, cánh tay nàng còn đưa lên như vui mừng?

"Chào buổi sáng!"

"Chào..."

Bảo Bình đứng khựng người lại một giây rồi nhanh chóng lạnh nhạt quay lưng đi trước Phụng Kim Nguu.

"Bảo Bình Einstein, đã bảo lơ cô nhóc ấy đi rồi cơ mà, sao người ta chào mày còn đi trả lời? Ngốc thế!!!!"

"Mình lại làm gì chương mắt Boss hả?"

Cô gái nào ấy ầm ức đứng tập bài quân sự giậm chân tại chỗ một lúc lâu mới bưng bình đi xuống nhà.

P/s: Tự nhiên dạo này tôi lại thích cày phim hơn viết lách T____T

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tuổi Thanh Xuân, giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa ... thì bạn vẫn muốn đắm mình, trong cơn mưa ấy một lần nữa.

Những ngày tháng khó khăn này, có em ở bên anh rồi, đừng gục ngã Song Từ!

I'm Here, Beside You Forever!

***

Thư viện thành phố, một ngày ít nắng, có cô gái đang thất thần ngồi nhìn trang sách trên bàn, gương mặt nhợt nhạt ánh mắt suy tư khiến người xung quanh không rõ nàng đang che giấu điều gì. Phụng Kim Ngu đưa tay chạm nhẹ lên hai giọt máu đỏ tươi đang thấm trên trang giấy trắng. Nàng cười gượng gạo như đang cố phủ định một điều kinh khủng gì đó sắp xảy ra với mình.

"Haha, chắc do học hành căng thẳng quá nên mới bị chảy máu cam. Mà không sao đâu Phụng Kim Ngu, không có gì nghiêm trọng cả, đừng lo lắng quá."

Chiếc máy tính xách tay đặt trên mặt bàn phát ra hai tiếng ting ting rất nhỏ nhưng nhanh chóng khiến Phụng Kim Ngu chú ý. Khung chat Zalo nằm góc phải màn hình nhấp nháy thông báo có tin nhắn đến, click chuột chạy tới hộp thoại giữa cái nick "Lá Phong Ngày Không Nắng" và "That is not Me" Phụng Kim Ngu hai mắt hơi cong lên, mỉm cười khó hiểu.

Yunki: Khui, iem là tác giả, để iem cho các bạn xem tin nhắn bọn họ nhắn cái giê

That is not Me: "Nàng tới Mỹ chưa? Hơn một tháng rồi mới thấy Nàng online. Bạn học, Huh?"

07:49 AM

That is not Me: "Không online à? Chán vậy :("

07:55 AM

That is not Me: "Nếu mà nói Nhớ ... thì?"

08:15 AM

That is not Me: "Ừ, gửi lộn, không có gì đâu. Khi nào online thì reply Ta, ở Việt Nam giờ là 8 giờ tối. Học tốt nhé cô gái."

08:17 AM

Phụng Kim Ngu khẽ cười, ngón tay thon dài lập tức gõ trên bàn phím, chẳng mấy chốc đã nhấn Enter xong đoạn thoại ngắn ngủi vừa rồi.

Lá Phong ngày không Nắng: "Chúng ta hiện tại cách nhau chỉ mười lăm xentimet. Hehe :v "

08:19 AM

Có một người vội vã trả lời tin nhắn, không hiểu do đường dây mạng APSL khỏe hay không mà tin nhắn tới nhanh hơn cả tên lửa. Là gửi tin nhắn đi qua Thái Bình Dương thật không vậy? @@

That is not Me: "So trên Atlas rồi à? Haha, mà Nàng đang ở Manhattan?"

08:20 AM

Lá Phong ngày không Nắng: "Ừh, đang ở đây. Khui, bây giờ khoảng cách giữa ta và Cậu là cả Thái Bình Dương rồi nhé? *cười toe*"

08:23 AM

That is not Me: "Haha, vâng, xa quá nhì. Àh, có một nơi ... mà Ta muốn Nàng biết. Một nơi mà Ta nghĩ Nàng sẽ thích cho xem, muốn tới không?"

08:24 AM

Lá Phong ngày không Nắng: "O ... nơi nào thế?"

08:25 AM

Khoé mắt Phụng Kim Ngu trong veo, chớp chớp vài cái, nàng đứng dậy khỏi ghế. Nhanh chóng sắp xếp lại đồ rồi rời khỏi thư viện. Tin nhắn mà "That is not Me" gửi, kích thích trí tò mò của nàng. Khụ, cái nick kia thực ra nàng cũng chẳng biết chủ nhân của nó là người ra sao nói chuyện lâu dần thì thành thói quen rồi, một lần vô tình tham gia vào cuộc thi viết ở group truyện trên mạng xã hội facebook, có trúng giải khuyến khích, bài viết đính kèm địa chỉ email liên lạc vậy nên người bạn kia vô tình biết nàng. Bọn họ, như bao người dùng thời gian rảnh rỗi của mình mà lên mạng sống ảo, quen biết nhau, trò chuyện rồi thân thiết, ấy vậy mà mối quan hệ bạn trên mạng cũng kéo dài tới hơn sáu năm rồi. Ngoài đời ư, chắc chắn là tri kỷ, còn trên mạng ... mặc dù chưa từng biết mặt nhau, chỉ biết giới tính và tên người kia, thế nhưng lại nguyện ý tin tưởng đối phương, tuy rằng hơi vô lý nhưng sự thật nó là vậy mà.

Ngước mặt lên trời thẩn cảm thán một câu, không nhanh không chậm Phụng Kim Ngu cúi đầu buộc lại dây giày, thở dài, nhanh chóng xác định đường về biệt thự Aqua Einstein ... với ý nghĩ mượn ké cái xe đạp còn sót lại của đồng chí Bảo Bình để trong gara. Chứ nàng không muốn lết cái thân cô hương ra tận ngoại ô thành phố một-lần-nữa. Có thể nhiều người chưa hiểu rõ, nhưng mà hôm nàng thoát khỏi biệt thự hắc ám kia, nàng và Bảo Bình đã đi bộ ba mươi bảy kilômét để về nhà *thực ra là tới trường, ngồi ở thác nước Momment of love nghỉ ngơi trước* T_____T

Phụng Kim Ngu đôi khi rất ức chế, chán ghét tại sao nàng lại mắc chứng say xe? Để rồi cứ trung thành đạp xe đạp, đi bộ ngày qua ngày với mục đích cao cả: Vàng! Là bảo vệ môi trường một cách bắt buộc dĩ nhiên nhá chứ ỉ. Không biết trên Thế Giới này có sót vài cô gái quái dị như Phụng Kim Ngu nữa không? Xe buýt, ô tô, xe máy, ba phương tiện có nhiều ở Việt Nam nhất là những nơi đông dân cư thường sử dụng phổ biến, vậy mà thế quái nào không thiết kế cho người như nàng? Dù sao Phụng Kim Ngu sinh ra chắc để trung thành với xe đạp rồi, đáng ra mỗi năm phải dành ra một ngày cả Thế Giới đi bộ để ủng hộ tinh thần cho những người không có cơ hội được nếm mùi khoa học kỹ thuật tiên tiến chứ nhỉ?

"Không-phải-tôi *That is not Me* nói rằng chỗ ấy đẹp giống hệt mấy vườn hoa ở London Anh Quốc. Cậu ta chắc chắn không lừa mình, đã có lần cậu ta nói thời gian trước sống ở Mỹ cậu ta hay tới đó. Khụ, méo biết có bị lừa không, chỗ ấy mà có hoa Bỉ Ngạn như trong ngôn tình Trung Quốc thì chắc là đường tới Âm Ti rồi. Không-phải-tôi ... người mà dám lừa bà, bà cắt đứt quan hệ bạn bè khác giới với người à nha!!!"

***

Ở một nơi khác, có một người đang đau đầu nhức óc khi bị anh quản lý ca thán. Mới sáng sớm mà đã bị âm binh ám rồi, Bạch Dương Erik lười biếng gặm miếng pizza, mặc cho người đối diện vừa nghe điện thoại lại dùng ánh mắt trừng lớn về phía cậu.

"Bây giờ mấy tờ New Time, Stars, tin tức giải trí ... đều tràn lan vụ kiện giữa cậu và bố ruột rồi. Cậu còn không mau ăn nhanh lên rồi theo anh tới HAZI [*] giải thích với cánh báo trí? Cậu có biết mình vừa gây ra chuyện gì không?"- Juniel Mars bình tĩnh hỏi.

[*] HAZI: tập đoàn giải trí lớn ở khu vực Manhattan do quý ngài Xiah Hazi đứng đầu. Tất nhiên không có thật rồi, Yunki chém mà ư

"Khụ, trời đánh còn tránh bữa ăn."- Bạch Dương vuốt vuốt ngực, tay cầm cốc sữa tươi đưa lên tới miệng tu mạnh một hơi hết phân nửa cốc sữa rồi mới lười biếng nói: "Em sẽ có mặt ở HAZI nửa tiếng nữa. Ok?"

"Nhớ nhanh lên đấy. À ... cái này ..."

Người đàn ông trung niên độ hơn bốn mươi tuổi râu tóc bạc phơ ra tập giấy cắt trong balô đen của anh ta rồi đẩy về phía Bạch Dương Erik, tiếp tục việc phân nân.

"Ngài Xiah đã soạn sẵn rồi. Trên đường tới HAZI thì học thuộc câu trả lời đi. Lần này mấy thành viên trong Fly.B sẽ không tới cùng cậu, có mà diễn cho qua vụ này."

"Em hiểu rồi."

"Chiều nay khoảng ba giờ mười phút cậu có buổi thu âm với nhóm nữ Gummy. Cố mà biểu hiện cho tốt vào, quyền ghi chú anh đưa cho cậu mấy hôm trước đã đọc chưa, một ít kiến thức về ba thành viên trong Gummy đây, dù sao tham khảo một chút cũng tốt, phải biết người biết ta đề mà đề phòng."

"..."

"Sao lão Juniel này nói nhiều quá vậy trời? Mới sáng xức miệng bằng khí CO2, rửa mặt bằng axit sunfuric đậm đặc chắc?"

Có người không cam lòng mà nguyên rủa, khác với hình tượng trẻ trung năng động thường ngày, Bạch Dương lại muốn bản thân lười biếng giống thằng anh trai Song Ngư Erik ... như thế có nghe ông chú Juniel Mars này than vãn cũng có thể lăn ra bất cứ chỗ nào mà ngáp ngủ liền thanh. Cơ miệng từ lúc chào đời tới giờ, chẳng hiểu sao cứ ở cạnh lão Juniel Mars là y rằng có lỗi kỹ thuật, muốn tuôn ra một chẳng một chuỗi cũng khó khăn, tức ghê í.

Cánh cửa khép lại sau hơn hai tiếng bị người lạ - Juniel Mars làm phiền, Bạch Dương nằm phịch xuống sofa. Kênh giải trí CNN đang phát sóng một tin

tức được gọi là con sóng ngầm trong suốt nửa cuối tuần này.

Cái tiêu đề vô duyên được in rõ to phía sau cô phóng viên đang mặc bộ vest công sở màu đen trên tivi khiến Bạch Dương nhú mày khó chịu.

"Thành viên út A.R.I nhóm Fly.B kiên quyết không nhận cha đẻ - ông Lạc Sương Erik. Câu chuyện đằng sau ánh hào quang."

"Nhiều nguồn tin cho rằng, ông Lạc Sương - cha ruột của thành viên út A.R.I nhóm Fly.B quay lại nhận con là vì ham danh lợi tiền tài. Vụ kiện ..."

"Shit."

Chiếc điều khiển từ xa bay một vòng parabol lên cao rồi hạ xuống trước màn hình tivi. Mắt Bạch Dương lúc này đã in hằn những tia máu đỏ, cổ tức giận khiến cổ họng cậu bị nghẹn lại làm cậu có cảm giác phát âm một cách khó khăn. Điện thoại di động trên bàn đồ chuông, lướt mắt nhìn qua màn hình cái tên danh bạ, Bạch Dương hai vai run run, nhanh chóng cầm lấy điện thoại áp sát tai nghe.

"Anh ... ngày mai có lên toà không?"

Phía đầu dây trầm lắng một chút khi nghe thấy giọng Bạch Dương. Hít một ngụm không khí thật lớn mới bình tĩnh nói: "*Không lên. Chúng ta cứ luật sư đại diện đi. Ông ta làm gì có quyền đòi nhận anh em mình nữa, mặc kệ ông ta.*"

"Ừ. Em giờ phải tới HAZI, Song Ngư Erik, cảm ơn anh."

"Hả? Vì điều gì lại cảm ơn?"

"Vì tất cả, vì đã ở cạnh em năm ấy."

Bạch Dương buông điện thoại xuống, tay kéo tấm rèm cửa sổ sang một góc, ánh sáng vàng nhạt bên ngoài hắt vào qua khung kính trong suốt, phảng phất sàn nhà những ô sáng hình vuông, hình tròn bất mắt. Bóng dáng ai cô tịch in dưới sàn nhà qua tia nắng hắt ngoài ô cửa, dòng người đông đúc bên ngoài, là fan hâm mộ hay người bình thường tò mò về cuộc sống của ngôi sao nổi tiếng cũng chẳng rõ nữa. Tấm poster: "We Are The One." rồi cả "Chúng em luôn ở bên anh, mạnh mẽ lên chàng trai."

Lúc này trong đầu Bạch Dương hiện lên vô số những câu hát mà bình thường ít khi cậu muốn nghe ... cry on my shoulder.

Kiếp sau, xin anh đừng làm ca sĩ.

Lý lịch trích ngang.

Bạch Dương Erik, giới tính: Nam.

Có một anh trai, bố, mẹ, bà nội, ông ngoại, ba đứa cháu và một người Di đáng yêu.

Năm bốn tuổi bố mẹ ly dị, phải nắm tay anh trai Song Ngư của mình vào cô nhi viện sống.

Năm sáu tuổi, hai anh em được nhận nuôi vào một gia đình có đầy đủ tình yêu thương.

Năm chín tuổi suýt chết đuối khi cứu một chú cá voi mắc vào túi bóng mà khách du lịch vứt xuống biển.

Năm mười bốn tuổi, bỏ nhà đi, tự làm thêm kiếm tiền đi học, bươn trải cuộc sống.

Năm mười lăm tuổi, tham gia vào cuộc thi giọng hát nhí, giữ ngôi quán quân trong ba lần thi thử.

Năm mười sáu tuổi, debut trong một nhóm nhạc mang tên Fly.B may mắn là thành viên út nên có được mấy ông anh yêu thương.

Năm mười bảy tuổi trấn thương chân phải.

Năm mười tám tuổi, trong lúc sự nghiệp đang đi lên, bố ruột quay về nhận con?

Nếu có một điều ước, chắc tôi sẽ ước kiếp sau BẠCH DƯƠNG ERIK không phải là một ca sĩ. Chỉ là một người bình thường, được yêu và thương.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chương 24.

Thế giới nếu chỉ có một mình thì chẳng có gì đáng sợ cả, vì đã quen với cô đơn.

Nhưng mà nếu thế giới kia bỗng đầy hơn, xong người ta đến rồi ra đi rất vội ... thì khi nó trở về sự cô đơn vốn có của mình, điều ấy mới thực đáng sợ vô cùng.

***

Tại một biệt thự rộng lớn tựa tòa lâu đài cổ mang nét trang nhã của quý tộc xa xưa, biệt thự VinKi nằm ở khu dành cho người giàu giữa lòng thành phố Manhattan.

Thiết kế nội thất của biệt thự VinKi trong ngoài toát ra vẻ sa sỉ tráng lệ dưới bàn tay thiên tài của kiến trúc sư nổi tiếng nhất thế kỷ XX là ước ao của vô vàn giới quý tộc Mỹ nếu chỉ một lần được đặt chân tới. Bên trong biệt thự, ánh nắng nhàn nhạt hắt qua từng khung cửa kính chạm tới mặt sàn nhà vừa được một đám người lau dọn cẩn thận. Ngoài tiếng chim chóc kêu bên ngoài, tiếng gió thổi vì vu cùng vài lời bàn tán nho nhỏ thì xem ra biệt thự khá tĩnh lặng. Trên tầng hai, tiếng gõ cửa không nhanh không chậm cùng giọng nói hơi trầm vang lên khiến chân mày người sau này sẽ thừa kế sản nghiệp kéké xù của biệt thự này hơi nhú lên.

Ngoài cửa lại vọng tới giọng nói trầm trầm kia: "Thiếu gia, đến giờ đi học rồi, mau dậy đi nào."

Ông quản gia già mặc bộ vest màu đen cổ điển của những năm đầu thế kỷ XX đứng hơi khom lưng trước cửa phòng ngủ của người nào ấy. Vẻ mặt cư nhiên rất bình tĩnh, không nóng vội cũng chẳng lo lắng gì cả. Hơn mười phút sau, cánh cửa rộng lớn dát vàng sa sỉ khẽ mở, cậu con trai mặc sơ mi trắng, quần bò tối màu nhìn qua đơn giản nhưng lại rất bắt mắt và cầu kỳ. Vạt áo không một nếp nhăn, từng đường kim mũi chỉ đều cách nhau một li rưỡi, mái tóc cậu con trai ấy còn được nhà thiết kế hàng đầu Châu Âu tỉ mỉ cắt tỉa gọn gàng, vài sợi tóc óng mượt màu vàng kim tung lên trên không ... phải nói sao nhỉ? Nếu không phải ngôi sao, chắc chắn con người có bộ dạng thanh cao thoát tục này là tiểu thiên thần được thượng đế phái xuống.

"Thiếu gia."

Ông quản gia khẽ nghiêng người một góc ba mươi độ, nụ cười nhạt nhợt còn vương trên khoé miệng bất giác khiến người đối diện có cảm tưởng bản thân vừa làm sai điều gì đó.

Hai người cùng nhau bước xuống dưới phòng ăn, mùi soup gà còn nóng vương vãn quanh sống mũi khiến vị thiếu gia nọ hài lòng, anh ngồi xuống ghế chậm rãi thưởng thức bữa sáng chỉ dành cho riêng mình trên bàn. Không mở miệng nói ra những câu thừa thãi, là kiểu người ghét ồn ào, khó tính, ngoài mặt hành động giống thư sinh nhưng thực chất chỉ người trong cuộc mới biết anh ta thâm sâu khó lường tới mức nào.

Dùng bộ não nhanh nhạy tựa con chip điện tử, suốt mười mấy năm trời điều khiển hệ thống làm việc của biệt thự VinKi, nói anh ta đơn giản là người bình thường có chút anh tuấn ... đẹp luôn đi, hình tượng nhân vật phản diện chính là đây chứ còn đâu nữa trời?

"Thiếu gia, có cần tôi đi theo vào trường không?"

Quản gia Sol *nốt son trong môn nhạc ý* nhiệt tình hỏi, vì lo lắng cậu chủ của mình gặp chuyện, lại nhận được cái lắc đầu chán nản. Mấy chục năm rồi, phần mềm ngôn ngữ giao tiếp của cậu chủ nhà ông ấy chả có lẽ vẫn chưa kịp nâng cấp? Chứng tự kỷ cộng thêm trầm cảm hình như đang tề thêm T____T

Ngày 14 tháng 5 năm 2016, trời cao, có chút gió, theo dự báo thời tiết trên kênh CNN thì chiều nay hoặc chậm nhất đêm đến sẽ mưa. Thiếu gia biệt thự VinKi lãnh đạm bước trên sân trường sau khi rời khỏi phòng cô hiệu trưởng Jessica Einstein. Số là hôm nay ngày nhập học đầu tiên ở trường, thiếu gia lại nghe tin học cùng đám đàn em kém anh ấy một tuổi, khuôn mặt vốn chẳng có biểu cảm nay càng thêm uý khuất.

Bước theo cô giáo phụ trách, cuối cùng anh ấy dừng lại ở lớp học nào ấy của sinh viên năm nhất. Cô giáo phụ trách, hiểu nhầm là cô chủ nhiệm xinh đẹp người Mỹ gốc Việt nhưng thích học sinh gọi mình bằng cái bí danh: Yunki bị gọi lái đi là Giun mí chẳng để ư

Tên cúng cơm của cô là Nguyễn Hà Ngọc Linh, dạy môn học thần thánh là môn Nhạc. Cái môn học mà chỉ bọn có tài năng bẩm sinh về nghệ thuật mới yêu thích chứ nị. Cô còn rất có năng khiếu môn viết lách, sáng tác nên là mỗi lần trường Daniel Einstein có hoạt động về nấy bài báo tường hay phong trào ứng cử là có mặt cô Giun luôn.

"Khụ, ... Đây là Hoàng Xử Nữ [*]. Thành viên mới của lớp ta, các em nhớ quan tâm tới bạn nhiều nhé."

Cô Giun nở nụ cười toả sáng, nhanh chóng định hình lớp học rồi xếp thiếu gia nào ấy ngồi cạnh một bạn nam sinh tóc ỏ quạ đang cặm cụi vẽ về cái gì đó ngồi bàn ba từ dưới lên dãy ngoài cùng.

Hoàng Xử Nữ nhanh chóng nghe lời cô giáo trẻ xuống chỗ ngồi cạnh bạn lập dị kia, nói chung chính là bạn Ma Kết Richter, hai bạn này ngồi cạnh nhau thì đất trời có điên đảo cũng chẳng liên quan. Vốn một người thì bị tẩy chay, lập dị ngồi nhất soi cả rớt, ít nói chuyện với ai ... và một người có miệng có tai với mắt mũi đang hoàng nhưng đám con gái hay ai hỏi gì cũng làm như bị cầm bẩm sinh. Thật vi diệu hết sức mà nị.

[*] Hoàng Xử Nữ: thật ra là bạn ác ma Xử Nữ Swift nhà mình. Vì một lý do đặc biệt mà cho ảnh quay lại thân phận thôi chứ hai đứa nó là một nhá.

"Cái cậu học sinh mới đó ... tên bắt cóc mình mà?@@"

Phượng Kim Ngu ngưng bắt cái trò quay bút bi, từ lúc cô Giun dất học sinh mới vào lớp đã đặc biệt chú ý tới anh ta rồi. Ở nhưng mà thật lạ, nàng dùng ánh nhìn bên anh ta rất lâu, anh ta cũng nhìn lại nàng, vậy mà còn quay mặt đi như không quen biết, đoạn ngôn tình ngày hơi bị dị rồi nha.

"Thiên Yết."

"Hả?"

Bạn cùng bàn miệng tuy hỏi nhưng tay và não thì đang dùng để phân tích một bài toán khó nhằn nào ấy.

"Học sinh mới đẹp trai nhĩ."

"Ờ."

"Thằng khùng."

"Tôi cũng nghĩ vậy, bài toán này kết quả chắc chắn là 3,1456667. Phượng Kim Ngu cậu tính ra chưa ..."

Quyển sách tấp thẳng vào mặt ngay khi Thiên Yết Moscovitz quay đầu sang. Phượng Kim Ngu chán ghét nằm bẹp xuống bàn học, không buồn nói lý do vô cớ cắt ngang mạch nói chuyện của bạn cùng bàn.

"Cậu lại bị điên rồi hả?"

Một người thì bỏ luôn đồng bài tập dở dang sang một bên. Áo nào nhìn con bé bạn cùng bàn mặt dày đánh người không xin lỗi.

Hai người ngồi bên cạnh thì nghe tiếng sách tấp vào da thịt mạnh quá nên tò mò ngược mắt sang. Lại thấy cảnh tượng giận dữ của hai bạn trẻ kia, cùng chẹp miệng than thở.

"Đã bảo từ lần đầu chọn chỗ rồi mà. Cô ghét thằng cha bọ cạp kia thì phải ngồi với tôi mới đúng, hời hận chưa."

"Tao biết ngay mà. Mặt dày vô duyên như Phượng Kim Ngu, đến sau cùng mày vẫn phải năn nỉ ông đây ngồi chung thôi Thiên Yết ạ."

Tiểu Yết ngồi trước Sư Tử, nghe bạn học nói xấu bé con của mình, lập tức trừng mắt quay xuống táng cho hai thằng mỗi đứa một cú cốc đầu. Ai oán cái nổi gi, tiếc thương cảm hận cái nổi chí? Động tới bé con lập dị của bà là không xong đâu.

"Tiểu Yết, ầm đầu à."

"Ờ, ầm đầu đấy, làm gì được bà?"

Cái mặt thanh tú khẽ vênh lên, ôi dồi ôi lớp học chứ có phải nơi công cộng đâu mà bắn tia laze kinh thế cơ chứ nị.

Phượng Kim Ngu thì sao nhĩ? Nàng là nguyên nhân của vụ hỗn chiến vậy mà cứ thờ ơ nằm bẹp trên bàn, quay mặt nhìn qua ô cửa kính không rõ nguyên do. Cũng phải thôi, từ hồi nhận được cái học bổng du học do ông hiệu trưởng trường cũ đưa, cuộc đời hăm hiu vốn phức tạp của Phượng Kim Ngu đã không như trước rồi.

***

Tiếng chuông tan học vừa reo, học sinh ủa ra khỏi lớp học như tổ kiến lửa, ngoài trời mây đen xám xịt, báo hiệu một trận mưa lớn sẽ nhanh chóng chuốc xuống thành phố Manhattan xinh đẹp.

Sân trường dần thưa bóng người, mưa nặng hạt cũng xuất hiện nhiều hơn. Học sinh cấp ba có bố mẹ tới đón bằng xe hơi thì cũng về gần hết, sinh viên có xe riêng một mình về nhà hoặc rủ đám bạn đi tụ tập. Ôi cuộc đời mới đẹp sao.

"Ồi trời ơi, đúng là số nhọ mà lại. Cả tháng mang theo áo mưa với ô thì không mưa, dùng một cái quên không coi thời sự xem thời tiết ra sao ... thì mưa."

Có người đứng dưới cầu thang tầng một, khu dành cho sinh viên năm nhất. Hai tay bám dây balo, mắt thì nhìn chăm chăm ra khoảng không có mưa bụi giăng trắng xóa trước mặt. Trời mưa, bị cảm lạnh một tí có làm sao đâu, chỉ tiếc là Phượng Kim Ngu không muốn xui xẻo mắc mưa. Nàng sắp tới ngày đèn đỏ nên tính tình thất thường muốn điên lên rồi còn bảo nàng dầm mưa để hiện nguyên hình con bé tiểu yêu tính nhiều chuyện thích chọc phá người khác à.

"Ặc ..."

Quay đầu nhìn lại cái vật đang chọc chọc vào tay mình, hai mắt Phượng Kim Ngu tròn tròn, chân thì bắt giắc giật lùi lại phía sau ba bước. Biết lý do gì không? Yes, là bạn học sinh mới đây mà.

"..."

Tay trái đồng chí Hoàng Xử Nữ đưa lên cao hơn, cây ô màu xanh lá cây còn mới nguyên chưa sử dụng, vì trời mưa mà thiếu gia lập tức lôi ra đưa nàng dùng. Nhưng thái độ sợ sệt của nàng thì ...

"Cho tôi ... mượn hả?"

Phượng Kim Ngưu đáp ứng hỏi đồng chí học sinh mới, cậu ấy lắc đầu mà méo trả lời mới dị cơ chứ nì.

"Thế đưa làm gì, chẳng lẽ cho luôn à?"

Nàng buột miệng nói, lại thấy đồng chí ấy gật gật đầu. Khoé miệng giật giật, bất giác vươn tay cầm lấy cây ô màu xanh được ship tận nơi miễn phí, nhanh chóng bật ô rồi ba chân bốn cẳng chạy về phía cổng trường. Kệ kẻ bắt cóc, kẻ người xấu đưa ô là có tâm ý tốt hay là xấu. Phượng Kim Ngưu trước hết nghĩ tới cái lợi ngay mắt là thoát khỏi trận mưa này càng nhanh càng tốt đã.

"Cơ mà ... bộ hần ta bị cảm thiệt hả trời? Chắc là do ăn ở, đẹp trai như vậy mà lại cảm. Đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước, không biết bố hần phạm tội ác gì mà hần xui thế."

Có một người, bước đi trong mưa, khoé miệng còn nhếch lên cao như đang đắm mình trong niềm vui hạnh phúc. Ông quản gia Sol cầm cây ô màu đen cỡ lớn, mở cửa chiếc limo trắng rồi một mạch chạy tới trước mặt người ấy. Lo lắng nhìn bộ dạng ướt nhẹp của cậu ta.

"Thiếu gia, chẳng phải có cây ô trong balo sao. Cậu mà bị cảm là bà chủ lo lắng muốn chết. Sao lại dầm mưa thế này không biết được."

Đứng khựng lại một giây trước cửa xe, Hoàng Xử Nữ nghĩ ngợi vu vơ rồi mới định thần lại, cúi người chui vào trong xe.

Với anh ấy thì ... bao năm trời sống đơn độc một mình, ốm đau cũng chẳng ai quan tâm ngoài quản gia Sol, tự nhiên bây giờ nói rằng có người lo lắng cho mình mắc mưa sẽ bị cảm lạnh ... thấy buồn cười hơn là vui.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 3: Kim Ngưu Và Bảo Bình

Ngoại truyện 3: Kim Ngưu và Bảo Bình

Ai trong đời cũng có những câu chuyện mà họ chỉ kể với riêng mình, những câu chuyện không đầu không cuối. Nhưng vì chưa có bắt đầu nên lúc ngừng lại, cũng khó có thể gọi là "Kết Thúc".

***

"Này ... bạn gái mày với thằng đó."

"Ừh."

"Mày không ghen hả?"

"Ghen là gì? Tại sao tao phải ghen?"

Có một người không phủ định danh phận bạn gái của mình phát ra từ miệng thằng bạn thân, ngay khi Thiên Bình Cabot bước ra khỏi lớp học, người ấy còn vội vã gõ ngay mục tìm kiếm trên thanh công cụ của cái máy tính xách tay một chữ in hoa to đùng: GHEN?

From Google: Ghen là một trạng thái phản ánh những suy nghĩ mang tính tiêu cực được biểu hiện bằng cảm giác bất an, sợ hãi, bức tức, ích kỷ, cảm thấy mình thua kém và lo lắng về một sự mất mát. Các nhà khoa học ví người ghen giống như một đứa trẻ tự kỷ, gào thét ăn vạ khi người lớn không cho nó thứ đồ chơi mà nó muốn. Nó không sợ đòn roi, không thêm hiểu lời mắng mỏ, nó có thể đập đầu vào tường và cầm lưỡi dao cạo cứa máu tay mà không thấy đau. Nó lặp đi lặp lại một số hành động, gây một môi trường rối ròi cho người xung quanh.

Cái mặt Bảo Bình hằm hằm đen thui một cục, nhìn lướt qua mình một lượt bèn chép miệng, anh giống đứa trẻ tự kỷ khi nào chứ, vớ va vớ vẩn. Trượt con trượt xuống dưới lại thấy cách giải quyết vấn đề khi bạn lỡ mắc cái căn bệnh ghen tuông này.

From Google: Khi cảm thấy ghen, bạn phải đặt ra những câu hỏi: Ta sợ nhất điều gì? Ta nên làm gì để tình hình an toàn trở lại? Điều xấu nhất có thể xảy

ra là gì? Làm thế nào để điều đó không xảy ra?

"Mày không ghen hả?"

"Ờ ... ai nói là mình ghen. Mình mà thèm ghen á? Có là gì của nhau đâu mà ... ghen? Không cần làm việc vô ích này nữa ..."

Bảo Bình Einstein đập mạnh cái laptop rồi đứng dậy khỏi bàn học. Tuy rằng nghĩ bản thân dùng lực rất nhẹ để đẩy ghế nhích ra một xíu nào ngờ thực tế là anh ấy dùng quá nhiều sức, cả dãy bàn học bị xô mạnh đến nỗi nghiêng hẳn một góc ba mươi độ ... uầy kinh dị nha :v

Written By: That is not Me!

Ngày hôm ấy trời mưa, tôi đứng trên phòng thí nghiệm nằm trên tầng ba của dãy phòng học dành cho sinh viên năm hai. Từ trên cao, dùng ánh mắt lạnh nhạt quan sát em cùng với một tên con trai nói chuyện cùng nhau, còn lảng nhảng tới cả sến sẩm khi cái tên kia đưa em cây ô màu xanh lá. Phụng Kim Nguu đáng ghét, lúc nào lại trở nên dễ dãi như vậy cơ chứ, ở nhà tôi nhắc em tắt điện thôi mà còn cau có mặt mày. Ờ, phải rồi, em quá giỏi luôn ý, khiến tôi chẳng buồn quan sát hiện tượng mưa có sấm sét, khiến tôi phát điên khi một phương trình đơn giản cũng xao nhãng như người mất hồn mà làm sai linh tinh.

Em, rốt cuộc tại sao lại xuất hiện vào đúng lúc tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý như thế hả "Lá Phong ngày không nắng" ??? Những sự việc bất ngờ gây ảnh hưởng lớn tới cuộc sống của chính bạn ... sẽ luôn xuất hiện vào lúc bạn không có trang bị đề phòng nào cả, việc em có mặt tại biệt thự Aqua Einstein, cũng giống hệt như hiện tượng ở trên, bây giờ thì tôi tin rồi, tin em chính là "sự việc bất ngờ" đổ bộ vào cuộc sống của tôi, bảo Haiyan ...

Có thể là rất lâu sau này em mới biết nhưng mà ... tôi muốn viết ra giấy, lưu lại trước khi em kịp nhận ra bí mật này.

"Hình như lý trí của tôi bảo rằng: Tôi thích em, Phụng Kim Nguu! Google nói rằng, triệu chứng lồng ngực, cùng cơ thể khó chịu khi thấy một người mình quan tâm đi cạnh người khác giới ... nó gọi là ghen tuông. Không biết rằng, tôi có phải đang ghen hay không?"

***

Ngày hôm ấy, rất muộn Bảo Bình mới về nhà, lại thấy Phụng Kim Nguu đang ngồi xem phim cùng đám Sur Từ, Thiên Yết và Song Từ. Có vẻ rất vui, bởi nàng cười suốt thôi. Nàng chuyển tới biệt thự Aqua Einstein cũng hơn hai tuần rồi, nhưng sao vẫn có cảm giác chẳng thân thiết với Bảo Bình được như ba người kia?

"Ồ, anh về rồi hả? Hôm nay ..."

Phụng Kim Nguu đứng dậy khỏi sofa, vui vẻ định kể lể với Bảo Bình về việc gặp tên bất cóc ở trường, hẳn còn là học sinh mới của lớp nàng nữa, thế mà người kia lại lạnh nhạt sải bước đi nhanh hơn thường lệ một chút, còn không quên ngoái đầu lại hỏi: "Liên quan tới tôi không?"

"Chuyện đó ..."

"Vậy thì ... đừng kể."

Bảo Bình cắt lời Phụng Kim Nguu, lảng lảng đi thẳng lên phòng. Anh không muốn thấy cái mặt nàng lúc này. Nếu nàng còn xuất hiện trước mắt anh, chẳng biết cái miệng sẽ buông những lời hàm hồ như nào nữa. Anh cần thời gian để bản thân rút chân ra khỏi những cảm xúc không tên này. Ghen thôi cũng đủ lắm rồi, nàng còn muốn gì nữa mà phải nhắc tới tên điên kia trước mặt anh cơ chứ?

Có cô gái nào ấy mặt mày u ám, bỏ lên phòng còn đi phá hoại niềm vui nhỏ bé của ba thằng bạn cùng lớp. Tất ti vì cái rụp, đá luôn cả bịch bắp rang bơ yêu thích của Sur Từ Shelton làm anh bạn gào thét lên án.

Phụng Kim Nguu tự thấy mình có làm gì sai đâu cơ chứ nì. Nàng đã cố gắng nói nhiều hơn trước, hòa đồng hơn trước, ít lên mạng hơn trước, còn cực chăm chỉ tắt điện đầy đủ, khóa cửa nhà cẩn thận trước khi đi ra ngoài. Đã thế lúc tay của Bảo Bình bị thương cứ mỗi lần đến phiên anh rửa chén bát buổi tối là nàng đều hi sinh rửa giúp, nàng còn thân thiết hơn với ba thằng bạn cùng lớp. Ờ ờ ... thế méo nào mà từ hôm hồng điện thoại rồi được Thiên Bình Cabot tặng cái mới, xong mạng xe đạp của Thiên Yết tới tận nhà ... là đồng chí Bảo Bình mặt lạnh như tiền, thái độ thì lãnh khốc vô tình a~~~~

Nàng lên mạng, than vãn với cái bạn "That is not Me" ở Việt Nam một thôi một hồi rồi tắt máy tính, off Zalo, âm thầm chịu phạt.

"Mình có làm gì sai đâu, sao tự nhiên ghét nhau thế cơ chứ."

Cái trán cứ bị chủ nhân chỉ danh đập từng nhát từng nhát vào mặt kính của bàn học, riết đỏ lựng như quả cà chua chín thế mà Phụng Kim Nguu vẫn còn hơi sức hành hạ nó. Vừa đập đầu xuống bàn lại còn liên tục lẩm bẩm tụng kinh: "Em có làm gì sai đâu, sao mà giận dai thế, ghét người ta lâu thế cơ. Mà nếu em sai thì phải nói để em sửa chứ. Người Mỹ chẳng phải rất thật thà sao, chẳng phải rất thẳng thắn phê bình ư, vậy sao anh không nói. Đừng có ghét người ta, tội thân con bé nó còn chưa kịp lớn cơ mà."

"Thế bao giờ mới hết mặt lạnh đây, đáng sợ như thế thì ai muốn chơi chung hả? Em có làm gì sai đâu, đừng có mà trẻ con như thế chứ, đừng có mà giận nữa T_____T"

"Khụ..."

Có người đứng tựa lưng vào cánh cửa một lúc lâu, trông thấy bộ dạng thê thảm của thiếu nữ kia thì không nhịn cười được mà ho nhẹ hai ba tiếng rồi bỏ về phòng.

"Em không làm gì sai cả ... tôi ghen thôi, nhưng mà cứ chịu phạt như thế đi, lần sau thì chừa nhé."

P/s: Phần này viết nháp nhầm nhầm thôi. Tại tự nhiên nhớ Bảo Bình, thấy ảnh không xuất hiện ... tội tội hìhì(=)))

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Chương 25.

Mấy đứa Kim Ngưu rất ít khi nói sớ người khác. Một khi đã nói thì sẽ móc xia tới khi nào đối thủ tức trào máu ra, mới thôi ...

***

Có một nỗi buồn bực mà thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể tìm được lý do để giải thích hết. Phụng Kim Ngưu chán nản nhìn những hạt mưa rơi trắng xóa ngoài sân nhà. Cả đêm gần như thức trắng khi nghe tiếng mưa bên ngoài khung cửa sổ, hai mắt nàng hơi nheo nheo lại. Khổ lắm, mắt đã cận rồi, còn lười đeo kính, cơ mà mấy ngày trời mưa như thế này mà đeo kính thì đúng là thảm họa, nước mưa cứ hắt vào kính thì biết mò đường ở đâu mà đi cơ chứ nì.

"Này ... cậu định đi bộ tới trường à?"

"Hay xe đạp?"

Bạn học tốt bụng Sur Từ khẽ vỗ vai Phụng Kim Ngưu, theo sau đồng chí ấy là ba người còn lại, ôi dồi ôi bạn Song Từ thì chắc chắn đi xe cùng quý ngài Shelton rồi, cậu ta là vua lười biếng chán ghét ngày mưa mà, còn bạn Thiên Yết thì ...

"Ba bọn tôi đi học cùng nhau, đi xe đạp vào thời tiết này hơi dị."

"Đi xe đạp mặc áo mưa mà dị cái gì? Hồi ở Việt Nam bà đi học toàn đi xe đạp rồi lũng thùng áo mưa có nằm thao đầu mà bày đặt?"

Phụng Kim Ngưu trong lòng thì suy nghĩ ghét bỏ bạn Thiên Yết nhưng ngoài miệng lại tươi như hoa đối đáp lại mấy cặp mắt đang nhìn mình trong đó có mặt than Bảo Bình kia kia: "Khụ ... Các cậu cứ đi học bằng xe hơi đi. Tôi thấy xe đạp hay đi bộ cũng như nhau thôi mà."

"Đi taxi cùng tôi đi."- Bảo Bình lãnh đạm nói, tay còn ngoắc ngoắc ra hiệu cho thiếu nữ đang đứng ngơ ra như mất hồn kia. Thấy nàng im lặng không trả lời, anh nhủ mày, bồi thêm một câu như ra lệnh lại như thỉnh cầu chẳng?

"Sao thế? Không muốn đi cùng à?"

"Ờ thì ..."

"Phụng Kim Ngưu, say xe mười lăm phút thôi mà, muốn cải thiện tình đồng chí tình đồng đội với Bảo Bình thì hy sinh một tí đi. Không vào trận địa lúc này thì làm sao mà bắt được giặc, trời ơi tôi khổ quá mà, người ta biết Trầm say xe hay không biết thế, sao bắt Trầm đi Taxi chung. Cơ mà anh í hạ nước cờ với mày rồi, còn mặt dày giữ cái lòng tự tôn chi mô trời???"

Suy nghĩ một lúc, bèn lập tức gật đầu, phun ra mấy từ đồng dục: "Em muốn đi cùng." khiến ba người còn lại khóe miệng giật giật.

"Sao cô nói say xe cơ mà? Ham hố."- Song Từ bực bội, xốc lại ba lô rồi đi thẳng xuống gara xe. Phụng Kim Ngưu, hành động thất thường, đầu đất hay suy nghĩ thần thờ, không ngờ cũng có bản mặt háo hức đi thử phương tiện mà bản thân không ưa. Đời thật mắc cười.

"Đúng đấy, cậu đáng ghét. Đi thôi Thiên Yết Moscovitz, mày tốt nhất tẩy chay cậu ta đi, nơi đây tao vẫn chờ, OK?"

Sur Từ mặt dày, cài nhai mấy câu rồi lỏm thàng bạn Thiên Yết của mình đi theo sau Trịnh Song Từ. Tự nhiên thấy Phụng Kim Ngưu thay đổi thái độ, muốn đi Taxi ... Sur Từ cảm thấy tâm thức khó chịu. Dù gì cái Lexus IS250C của cậu vẫn còn mới cơ mà, xe xịn như vậy, điều hòa đầy đủ, thức ăn vặt rồi cả ti vi siêu mini cũng đầy đủ trên xe, thế mà chẳng bao giờ Phụng Kim Ngưu thêm bỏ tầm mắt dừng bên con xe yêu quý này của cậu. Hóa ra nàng

coi trọng tên Bảo Bình hơn cả đám người tồi ngày ở cạnh ăn cơm trưa chung, đi học chung, học bài chung cùng nàng là ba người bọn họ.

Taxi gọi trước đậu trước cửa nhà, có người nào ấy ga lăng mở hộ cửa xe giúp Phụng Kim Ngu, còn tùy ý quăng đại cái cây dù màu xanh lá của tên đáng ghét nào ấy mà Phụng Kim Ngu được tặng xuống dưới chân, hờ hờ ... anh đây thấy chương mất vậy thôi.

"Trường Daniel Einstein."

"Ok."

Chiếc taxi màu vàng lẩn bánh trên quốc lộ, ngồi ghé sau xe cùng Phụng Kim Ngu, Bảo Bình im lặng nhìn đường phố Manhattan qua ô cửa kính xe được phủ từng mảng, từng mảng nước mưa. Khác với tâm trạng vui vẻ không bộc lộ ra ngoài của anh ấy, có thiếu nữ đang thống khổ khóc không ra nước mắt. Đầu óc bắt đầu choáng váng do triệu chứng say xe kéo tới mặc dù nàng đã đeo tai nghe, vận âm lượng mức lớn nhất, còn rất nhay khi nhắm mắt vờ ngủ nướng.

"Chú ơi, dừng xe lại giúp tôi."

"Sắp đến nơi rồi mà."

"Không cần, dừng xe lại đi."

Có một người nóng vội tới mức lôi thiếu nữ đang say xe chóng mặt ra khỏi Taxi còn trả tiền không cần lấy số dư. Thâm tâm thì khó chịu nhưng mặt thì làm như vô tội, đưa tay bẹo hai má thiếu nữ đang đứng xa xâm mặt mày kia một cái cho bõ ghét.

"Vậy là ... em bị chứng say tàu xe thật hả Phụng Kim Ngu?"

"Cái đó ..."

Lời còn chưa kịp nói hết đã thấy mùi kẹo gừng nồng nồng trong khoang miệng. Bảo Bình khẽ lắc đầu, nhét thêm một viên kẹo gừng vào miệng nàng, rồi không nhanh không chậm bật ô ra, che mưa rơi trên người anh và nàng. Dù rồi, bộ dạng thâm nhợt nhạt của nàng khiến anh bức bối, tốt nhất cứ đi bộ tới trường cho nhanh, nàng hại anh phải biến thành người xấu mới được chắc.

"Anh hết giận em rồi à?"

"Tôi nhỏ mọn tới mức làm trò giận dỗi trẻ con ấy hả?"

"Không có."

Nàng cười, khoe miệng người kia cũng bắt giắc nhếch lên hai mini mét. Mưa rơi nhẹ tạo ra tiếng lộp bộp trên cây ô rộng lớn màu xám của Bảo Bình. Cánh tay anh rắn rỏi cầm cây ô, che trở cho Phụng Kim Ngu khỏi những hạt mưa buốt lạnh. Bọn họ bước cùng nhau như vậy, không biết rằng trong tim mỗi người, hình bóng người đi bên cạnh mình khi ấy lại tỏ sắc đậm hơn một chút. Hồi ức ngày hôm ấy, sau này có lẽ Bảo Bình Einstein cũng chẳng quên được huống chi là Phụng Kim Ngu.

"Cầm lấy, không biết là em có thích kẹo gừng không, nhưng tôi thích."

"Cảm ơn anh."

"Tôi về lớp đây."

Phụng Kim Ngu đứng trên hành lang khu nhà dành cho sinh viên năm nhất, dưới làn mưa rơi nhẹ bên ngoài, ánh mắt nàng lại tràn ngập hy vọng nhìn theo bóng lưng Bảo Bình Einstein. Hôm ấy trời nắng nàng cũng đứng nhìn anh rất lâu cho tới khi bóng anh khuất dạng, hôm nay trời mưa, nàng cũng đứng sau nhìn bóng lưng ấy. Cảm xúc rộn ràng khi biết anh thích kẹo gừng, rồi cả vui mừng khi biết anh không giận nàng, chẳng rõ sao lại lọt vào mắt của người thứ ba.

"Người cô ấy thích là anh ta ư?"

Phụng Kim Ngu bước trên hành lang, vui vẻ về lớp. Ma Kết Richter thì chán nản tựa lưng vào bức tường trống sau lưng. Tờ giấy vẽ bóng hình nàng được cậu ấy giữ sạch sẽ, xếp gọn trong tập vở bị nước mưa làm ướt nhẹp. Đôi mắt cậu ấy băng khuâng nhìn ra phía thùng rác màu xanh dưới gốc cây giữa sân trường. Ngày đầu tiên cậu gặp nàng, ánh mắt và nụ cười ấy cứ ngỡ là tươi đẹp rạng ngời nhất. Không ngờ lúc này, biểu tình ngốc nghếch của nàng khi đứng nhìn bóng lưng anh sinh viên năm hai kia, lại chân thật tới mức làm cậu khó chịu trong lòng. Tại sao khoảnh khắc nàng rực rỡ nhất ... lại chỉ dành cho anh ta vậy?

Nàng - Phụng Kim Ngu liệu có biết rằng Ma Kết Richter vẫn ngày ngày đứng từ xa nhìn nàng hay không? Hình ảnh của nàng, có lẽ ngốc nghếch vụng về, hay kiêu ngạo rực rỡ thì cậu ấy cũng nào dám lơ là quên mất khi nào đâu. Nàng cứu cậu ấy hôm mà Nhân Mã Sagitta thẳng bóng rỏ, nàng hứng trái bóng vào đầu đau tới mức đứng dậy còn loạng choạng. Ma Kết đã quyết tâm trao niềm tin tưởng của mình ở bên nàng khi ấy. Nàng cười đùa trong lớp NK&TN với đám bạn của nàng ở bàn cuối, nàng đứng dưới sân trường đưa tay chạm lấy tia nắng yếu ớt nhàn nhạt, những hồi ức có mặt nàng mà Ma Kết chứng kiến, có khi nào cậu quên đâu.

Tự nhiên Ma Kết nhớ tới câu chuyện nàng tiên cá mà hồi nhỏ cậu từng được nghe bà nội kể rất nhiều. Phải chăng cậu chỉ nhân vật phụ trong cuốn sách

của nàng, thế nên khi nàng đi lướt qua vai cậu, cũng chẳng nhận ra rằng cậu rất thích nàng?

"Cậu thích bé con của tôi à?"

Tiểu Yết cười bí ẩn, khoanh hai tay trước mặt, đặt ánh nhìn khiêu khích vào Ma Kết Richter. Chẳng biết cô nàng có mặt từ khi nào nhưng nhìn vẻ tinh ranh của nàng là đủ hiểu câu chuyện có chàng trai đơn phương thích một cô gái đã thu gọn vào tầm mắt bà rồi.

"Tớ ..."

Hai vai Ma Kết run nhẹ, bạn thân của nàng tại sao lại biết được bí mật này của cậu? Khẽ lắc đầu, Ma Kết chậm rãi giải thích: "Không có, tớ đâu có quyền được thích ai."

"Tôi biết thừa cậu thích Phụng Kim Ngu rồi, định chối gì nữa? Cái này ... muốn tôi đưa cho bé con không?"

Tiểu Yết lôi ra một tờ giấy có vẽ cô gái nào ấy đang bước đi trên sân trường. Nét vẽ giống như bức ảnh đen trắng, chân thật tới mức khiến người vẽ nó là Ma Kết Richter còn thất kinh một hồi.

"Điều kiện của cậu là gì?"- Ma Kết tay nắm chặt tập sách ướm, kiên định nhìn về phía Tiểu Yết đang cười nhếch môi trước mặt. Cô nàng này, tuyệt đối không thích tự đi gây phiền phức cho mình, là kiểu người muốn an phận, một khi có lợi cho mình sẽ ... giống như đe dọa người đối diện như này.

"Tốt ... tôi sẽ nói sau. Giờ thì vào lớp đi."

Vỗ vai Ma Kết hai cái, cô nàng cao một mét bảy mươi vui vẻ bước về phía lớp học của mình mặc cho tâm trạng tên lập dị - Ma Kết như đang ở ngục không bằng.

Thích một người không phải sai lầm, chỉ là không có dũng khí nó kỳ lạ lắm. Sợ người ấy biết mình thích người ta rồi, sẽ lạnh nhạt đi một chút với mình. Sợ người ấy biết mình thích người ta rồi, sẽ thẳng thắn từ chối, thẳng thắn lẩn tránh mình. Ma Kết còn chưa có mặt trong ký ức của Phụng Kim Ngu mà nếu vậy, khi nàng biết cậu thích nàng rồi chắc chắn câu trả lời là: "Tôi xin lỗi, tôi thì không thích cậu chút nào, hướng hồ tôi còn chả biết cậu là ai nữa cơ."

Bóng lưng Ma Kết Richter cô độc đứng nơi hành lang, trước đây cậu chưa biết thích ai là ra sao, cảm xúc chóng vánh thì tựa như cơn say nắng đến rồi đi, không lưu đọng sâu sắc như người con gái tên Phụng Kim Ngu kia, không lớn đến mức khiến cậu ngày ngày đều nghĩ về tới như vậy.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chương 26.

Nếu không có anh, có thể tôi sẽ học giỏi hơn.

Phòng của tôi sẽ ngăn nắp hơn.

Tôi cũng sẽ không Ế.

Nhưng ...

Trái tim của tôi sẽ Trống Rỗng ...!!

***

Nếu có ai đó vào năm Phụng Kim Ngu mười chín tuổi, đứng trước mặt cô ấy hỏi rằng, người mà cô ấy quan tâm nhất khi đó là người nào ... chắc chắn câu trả lời sẽ là: "Bảo Bình Einstein, anh ấy là người tôi quan tâm nhất."

Canteen trường Daniel Einstein vào buổi trưa lúc nào cũng thật đông đúc. Khiến cho hai cô gái nhỏ bé của chúng ta là Tiểu Yết và Phụng Kim Ngu phải thực vất vả mới lấy được đồ ăn. Ngồi đối diện nhau, Tiểu Yết dùng sức lấy không khí trong lành quyen cùng mùi thức ăn thơm phức.

"Ây, Kim Ngu, tớ thật không hiểu nổi cái trường này luôn. Rộng vậy, đông sinh viên như vậy, trang thiết bị nội thất tốt như vậy, xem này ... thức ăn cũng thuộc dạng thực đơn có nhiều chất dinh dưỡng tốt cho sức khỏe được bộ y tế quốc gia công nhận vậy mà tại sao không mở rộng cái canteen hơn,

tuyển thêm nhiều đầu bếp tốt tới phục vụ học sinh - sinh viên hơn cơ chứ? Bộ cô Jessica định tiết kiệm nguồn lao động nước nhà chắc?"

Tiểu Yết chép miệng vài cái, ngược mắt lên nhìn mấy chùm đèn huỳnh quang màu vàng nhạt bên trên canteen, bắt lực thờ dài ngao ngán.

"Nóng như vậy cũng không bật điều hòa, chắc tớ chết ung ở đây mất."

"Hờ hờ ... cậu biết tại sao cô Jessica không tuyển thêm đầu bếp không? Tiền học phí của bọn mình nộp vào trường, vứt đi đâu chứ ... à quên, tớ là sinh viên nhận học bổng, không có quyền lên tiếng hi hi." - Phụng Kim Ngu cười nhạt, tiếp tục ăn suất cơm ngon lành của mình tựa như một chú mèo con nhỏ nhấm nháp thưởng thức bữa ăn sau khi miệt mài bắt chuột *học bài ó*.

"Đúng ha, nhưng mà cậu nói cũng có ý đúng, tiền học phí ..."

Đặt cái cánh gà rán xuống khay cơm làm bằng inox Tiểu Yết như nảy ra một ý tưởng mới. Cô gái bèn liền thoáng nói giống như sẽ đưa ý tưởng ấy vào đề tài thảo luận sắp tới của hội học sinh trong trường không bằng.

"Tớ sẽ làm bài phỏng vấn học sinh trường mình trên kênh Scorpio & Truth[*] của mình. Về vấn đề ngày ngày tới giờ ăn trưa là canteen lại loạn tựa như cái chợ của bọn dân đen không bằng. Tớ sẽ kêu gọi mọi người tham gia biểu tình đòi cô hiệu trưởng Jessica Einstein xây dựng thêm một canteen riêng dành cho sinh viên, thiết kế theo motif logic một chút, như vậy mấy người vô gia cư, thất nghiệp thậm chí là đám sinh viên rảnh rỗi như bọn mình sẽ có việc làm thêm ngoài giờ nhờ vào ... công việc phát cơm cho sinh viên vào giờ ăn trưa."

"Công việc làm thêm ngoài giờ?" - Hai mắt Phụng Kim Ngu chợt lóe sáng, ôi dào ôi, nhắc tới việc có thể kiếm ra chút tiền trang trải cuộc sống du học sinh xa nhà là nàng ấy lại hưng phấn như thế đấy.

[*] Kênh Scorpio & Truth: tạm hiểu là một chương trình do bạn Tiểu Yết làm chủ với lý do cù chuối là liên quan về cô ấy và những sự thật mà cô ấy thích tin vào xung quanh, một chương trình với mức phí trả là ba nghìn đô la một tháng phát sóng tại khung giờ 17 - 23h tối thứ năm thứ sáu hàng tuần. đương nhiên không có kênh này rồi ... bà Linh Yunki lại chém v:

"Yep, cậu có muốn tham gia biểu tình không bé con?"

Phụng Kim Ngu đang tập trung cắn nốt miếng thịt còn dính trên lớp xương gà mỏng manh, ngược lên nhìn Tiểu Yết đang ngồi đưa tay chống cằm ánh mắt sáng lấp lánh còn chớp chớp như nấn nỉ người đối diện khiến khóe miệng nàng giật giật.

"Tớ là sinh viên nhận học bổng, đâu có đóng học phí ... thì tham gia biểu tình làm gì?"

Đồ khò tham gia xong lại được cô hiệu trưởng tặng cái lưôm rồi đuổi khò biệt thự Aqua Einstein khuyến mại thêm cái vé máy bay một chiều về nước thì khò đòi con gái, Phụng Kim Ngu lười lắm, tốt nhất yên phận rảnh học hành rồi tốt nghiệp lấy cái bằng là xong. Hơi sức đâu đi tham gia vụ biểu tình của cô bạn thân rồi nàng vương thêm rắc rối a~~~ thiệt tình cái tính cái nết nàng vốn trước giờ đã thích yên bình hưởng thụ rồi, cuộc đời giống như một bức tranh, sắc màu tươi đẹp có nhiều như vậy sao không về lại đi chiêm vồ mấy bút pháp mây mưa vũ bão tằm tói vào làm gì hahaha :v

"Ủng hộ tâm huyết thay đổi bộ giáo dục cùng tớ chứ sao, cậu nhất thế."

Tiểu Yết à, Phụng Kim Ngu đâu có nhút nhát gì đâu, chẳng qua nàng ấy có cái tính bẩm sinh không thích rước phiền phức vô người a~~~

"Vậy tớ tham gia cùng cậu có bị đuổi về Việt Nam không? Tớ đáng thương lắm, bị tổng về nước chắc chắn sẽ rất khổ sở sống cuộc sống của một nhân viên bán thời gian tại một xưởng sản xuất nào cũng nên ... Cậu xem xem, tớ như vậy, nhan sắc thì không có, năng lực thì âm vô cùng, nhà thì chẳng có cây cột lớn nào để chống lưng cả, chỉ số IQ chỉ có 120, nỗ lực lắm mới lấy được cái học bổng du học, cậu xem nếu tớ mà bị đuổi học, không tốt nghiệp được ... tương lai về nước sẽ nằm trong top 1000 sinh viên ra trường thất nghiệp hàng năm ở Việt Nam. Ấy, số phận hẩm hiu định trước của tuiiiii."

"Đừng lo lắng, tớ tình nguyện đời này ở bên cậu, nuôi cậu ăn, nuôi cậu sống. Cậu không có ai lấy thì tớ sẽ tình nguyện không kết hôn, đăng ký giấy kết hôn với cậu, tớ sẽ là chồng cậu, Kim Ngu."

"Tiểu Yết ... ái lạp diu ..."

"Phụng Kim Ngu ... tớ cũng ..."

"Phutttt .... hahahaha."

Hàng loạt ánh nhìn kinh ngạc đổ về phía góc bàn của Phụng Kim Ngu và Tiểu Yết Cabot. Bọn họ, hai người này, một đứa cao mét sáu mui, đứa còn lại thì cao mét bảy, vậy mà làm loạn cả góc canteen rộng lớn, khiến mấy thằng bình thường chán ghét không khí chán muốn chết của canteen phải phì cười nhìn bọn họ. Diễn hơi sâu rồi, quá lố luôn í, nhưng mà chẳng hiểu sao Phụng Kim Ngu và con bạn thân Tiểu Yết kia vẫn chưa chịu ngưng cười, lúc ăn xong phần cơm còn ngồi lại nhìn nhau cười cười một lúc mới thôi, tung hint gì mà loạn xì ngầu cả lên cơ chứ nì.

Ở Mỹ đề cao quyền tự do cá nhân mà, Phụng Kim Ngu thấy biểu hiện muốn được mọi người công nhận nỗ lực và chính kiến của mình trong người Tiểu Yết rất lớn a~~~ chắc vì thế cho nên mấy vụ biểu tình tắc đường thường xuyên trên đường phố Manhattan là do bà nhoi nhoi này lên kế hoạch cũng nên.

"Phụng Kim Ngu, lúc về cậu có muốn đi ăn kem cùng tớ không? Công nương này sẽ khao cưng nha."

"Thật hả? ... Vậy, ... ây gu."

"Kim Ngu cậu ..."

Tiểu Yết bụng khay thức ăn thừa đứng sau lưng con bạn thân, toàn bộ vụ việc trước mắt chính là như này. Bạn học Kim Ngu cười cười bụng khay đồ ăn đã chiến sạch được ba phần tư của mình quay lại định nói chuyện với Tiểu Yết thì va phải cái thằng Nhân Mã Sagitta đáng ghét đi trước Chan Chan yêu quý của bà Yết. Kết quả đồng súp thơm hùm thom phùng phức vẫn còn thừa bám hết lên người thằng Nhân Mã kia, ôi dỗi ôi, còn phải kể tới cái sắc mặt hóa đá của chàng trai "Virus vui vẻ" này thì ... đại loại là giống như ly thạch bảy màu ấy ợ. Từ hồng hào trở nên trắng bệch, rồi chuyển sang màu đen thui, màu tím ảo diệu nhất thế kỷ rồi lại rực rỡ phùng phùng mà tô màu đỏ đáng sợ.

Điện thoại của bạn học người Trung Quốc nào đó trong canteen phát ra tiếng nhạc chuông hơi ... không hợp hoàn cảnh sinh tử chiến tranh tới nơi này thì phải, đại loại lời sịch nó là ...

Đã có ai từng nói với em rằng tôi rất yêu em chưa?

Từng có ai khóc trong nhật ký của em chưa?

Có ai từng nói với em rằng tôi rất dễ ỷ?

Để ý tới khoảng cách của thành phố này ...

[Có ai từng nói với em chưa?]

"Cậu ... cậu ..."

Phượng Kim Ngu ấp úng không thành lời, giống như thiên ngôn vạn ngữ của nàng bị gián đoạn, muốn giải thích với bạn kia mà thấy bạn ấy cứ nhìn mình chằm chằm một cách đáng sợ.

"Cái áo, tôi sẽ ... nếu cậu không để ý tới hình tượng thì có thể đưa tôi đem về giặt lại cũng được, còn nếu không thì ..."

"Có ai từng nói với cậu rằng tôi rất dễ ỷ?" *Thực ra tiếng Anh là ngôi You - ME cho nên bạn học có thể dịch như Tôi - Em à nhé*

"Hả?"

"Chẳng phải là lời hát từ cái bài nhạc chuông khi nãy sao? Thằng dờ hơi này mặt quen quen ... nhưng mà sao không nhớ ra vậy Phượng Kim Ngu. Nào bà bị chuột gặm mất rồi à?"

"Chan Chan ... bạn em không cố ý, nói với bạn anh như vậy đi."

Tiểu Yết bất quá thấy bạn mình cứ như sắp lãnh đòn không bằng, xung phong lên trước nói với thần tượng trong lòng bà. Anh đứng sau lưng nam chính gãi đầu không hiểu tự nhiên sao mình bị lôi vào cuộc, bèn vỗ vai thằng bạn, nghiêm túc nói một câu chẳng hiểu có logic không nhưng mà fan anh í là Tiểu Yết thì hiểu ỷ

"Ồ thì ... Này, Nhân Mã, mày có sao không?"

"Phải mày có sao không? Tao dị ứng tôm hùm nha!!!"

"Phượng Kim Ngu, chuẩn thôi ..."

Lợi dụng tình thế, Tiểu Yết kéo tay Kim Ngu ra khỏi chiến tranh thế giới trong lúc nàng ấy thì đang lo lắng khó xử. Bỏ đi như này mà coi được à??? Sai thì nhận lỗi tội tình gì. Cơ mà không bỏ đi lại bị bạo lực học đường thì cái thân hình cò hương của Phượng Kim Ngu sao chịu nổi hả trời ... ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách thôi, Ngần lần xin lỗi sinh viên xấu số kia a~~~

"Cái con bé đó."

"LANA, anh Nhân Mã mới quan trọng, mau ra chỗ anh ấy đi."

Đám con gái trong đội cổ vũ nhanh chóng có mặt vây quanh ngôi sao bóng rổ của trường, vậy mà chẳng hiểu sao đồng chí Nhân Mã lại ngậy người ra nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đang chạy khỏi đám đông kia.

"Cún ... là Cún? Cậu ấy ..."

"Cún ơi, Cún ..."

"Đừng có gọi tao là Cún hoài, tao không phải chó nha."

P/s: Xong chương mới rồi, hahaha ỷ

By: Linh Yunk's Story.

Chương 27.

Có một kiểu người như thế này ... vĩnh viễn chỉ thích sống trong quá khứ. Lúc nào cũng bật mỗi một bài nhạc rồi nghe đi nghe lại cả ngày. Không phải người ta thích ẩn mình trong dĩ vãng hoài niệm mà là ... thói quen thì rất khó sửa ngay một ngày hai. Bài nhạc kia, cũng có thể là hồi ức mà người ấy muốn nhớ mãi chẳng ...

***

"Nhân Mã, anh không sao chứ?"

"Ừh."

"Nó là con nhỏ du học sinh Việt Nam đáng ghét mà lần trước đỡ bóng thay thằng lập dị Ma Kết đó. Anh đừng lo, em sẽ giải quyết nó giúp anh."

"Không cần."

Người con trai nọ lạnh nhạt nói, ánh mắt còn phảng phất tia gì đó khó hiểu.

"Tại sao thế? Em thấy con nhỏ ấy xuất hiện trước mặt anh là y rằng anh gặp chuyện, đưa con gái cứ ở gần anh là anh gặp xui xẻo như vậy mà anh không nhận ra à?" - Lana Taylor chán ghét cái nhài. Lại nhận được một câu trả lời hờ hững của người con trai đi bên cạnh mình.

"Tôi có cách của mình. Lana, về nhà đi, muộn rồi đấy ..."

Bước trên sân trường lúc chiều tà, hai tay buông thõng đặt nơi túi quần, bóng lưng Nhân Mã như bị mặt trời kéo dài ra, cô độc, không một điểm tựa. Bấy lâu nay sống ở Mỹ, Nhân Mã vốn tưởng đã quên đi một cái tên lục trong đồng tư liệu cũ về hồi ức lúc còn bé ở bên Việt Nam, vậy mà ... chỉ cần một tác động nhỏ thôi cũng khiến cậu ấy bàng hoàng nhận ra đoạn hồi ức kia quan trọng nhường nào.

"Phượng Kim Ngưu, đúng là cậu phải không? Cún ..."

Hình ảnh cũ, con người thì khác xưa bởi vì giờ đã trưởng thành hết rồi, nhưng sao cảm xúc thì vẫn không thay đổi chút nào. Cô gái ấy liệu có phải là bạn hàng xóm, thanh mai trúc mã của Nhân Mã Sagitta hay không?

"Cún ơi, tớ hứa với cậu. Sau này trưởng thành, nhất định sẽ tự dùng đôi chân của mình đi tìm cậu. Nhé, Cún nhớ đợi tớ nhé"

"Mày cứ tìm đi, tao sẽ ngồi một chỗ đợi mày tới tìm, không tìm thấy ... thì tao dùng đèn pin soi mọi góc ngách trên Thế Giới này, để tìm mày, thằng hàng xóm đáng ghét."

Tìm thấy chưa? Lời hứa năm ấy giờ Phượng Kim Ngưu đã tìm thấy chưa? Hay bây giờ nàng đã quên lãng nó mất rồi?

Nhân Mã thờ dài, ngược mặt lên nhìn những tòa nhà chọc trời cao mấy chục tầng của thành phố Manhattan xinh đẹp. Thế giới này rộng lớn tới vậy, bạn hồi bé thì chắc cũng chẳng còn nhớ mặt nhau nữa, vậy thì có ai mà đi truy tìm ký ức hồi nhỏ? Bóng lưng Nhân Mã vẫn giống năm nào, cô độc tựa lại hờ hững như một đứa trẻ, phong thái vẫn như cũ, dù trải qua bao nhiêu mối tình thì vẫn là cậu nhóc hàng xóm lơ thích thầm cô nhóc hàng xóm là Phượng Kim Ngưu. Đáng tiếc, cô gái kia quá ngốc, giữa dòng người rộng lớn cũng chỉ có mình Nhân Mã nhận ra bóng hình ấy của nàng, cậu bất giác muốn dùng đôi chân của mình chạy đi tìm Phượng Kim Ngưu, giữ lời hứa năm nào ấy trong đoạn ký ức xưa, thế nhưng chẳng hiểu sao giữa bọn họ lại động một sợi dây ngăn cách. Là chân thành, kiên nhẫn, hay là gì cũng không biết phải tháo gỡ từ đâu.

Nhân Mã đã từng luyện tập rất nhiều lần, thói quen sống ở một nơi mà không chung thành phố, không chung lãnh thổ quốc gia với cô bạn học Phượng Kim Ngưu, thế mà ... chỉ bởi nghe qua cái tên của nàng thôi đã hồi hải dùng ánh mắt dõi theo bóng nàng giữa đám đông như một phản xạ tự nhiên. Lúc trước khi cậu còn chơi bóng ở trường tiểu học, có cô bạn nào ấy vẫn luôn đứng trong hàng người đội cô vũ, trên tay cầm hai chai nước đã uống hết rồi bỏ sỏi vào trong, ra sức gào thét tên cậu khi cậu chuẩn bị ghi bàn. Sân cỏ ... là nơi mà Nhân Mã dễ dàng nhận ra Phượng Kim Ngưu hồi bé nhất, cô gái ấy như có ánh hào quang xung quanh, đứng một mình cũng vô cùng tỏa sáng chứ hướng chi là lẫn trốn giữa đám đông.

"Tớ đã hứa sẽ đi tìm cậu, cậu cũng hứa sẽ tìm tớ ... vậy mà giữa thành phố rộng lớn này, bọn mình đối diện nhau lại chẳng nhận ra người đối diện là bạn thanh mai trúc mã năm nào. Duyên phận cũng thật biết trêu đùa ..."

***

"Này Tiểu Yết, cậu xem xem tớ thì thích hợp làm việc gì? Tớ muốn kiếm tiền để nhanh chóng trả mấy khoản nợ quá."

Bước trên hành lang khu dành cho sinh viên năm nhất, Phượng Kim Ngưu mệt mỏi ôm tập sách, than vãn về kế hoạch tương lai nhảm tẻ của mình, nàng trước nhất muốn làm là trả 1906 USD cho Bảo Bình, sau đó sẽ tính tiếp v

"Cậu mà cũng có nợ cơ á? Để tớ trả thay cho, cậu nhỏ bé như thế, chẳng thích hợp làm việc gì cả."

"Ày, cậu đại gia quá nhỉ? Tớ muốn tự sức mình trả nợ, không cần ai giúp đỡ hết. Cơ mà tớ chỉ thấp hơn cậu có mười phân thôi mà, đâu tới mức vô dụng chứ nhỉ?"

"Rồi, rồi ... à, hay cậu tới hỏi Hội Trưởng hội sinh viên ý. Nếu anh ta chịu giúp đỡ thì công việc làm thêm ngoài giờ của cậu sẽ nhận được phần lương xứng đáng hơn, mấy du học sinh các cậu mà xin việc thì mức lương lao động rẻ mạt muốn chết. Người ta gọi là bóc lột sức lao động free của đám dân mọt sách."

Mỹ là một nước đa sắc tộc, thi thoảng còn có vụ người da đen bị người da trắng tẩy chay chỉ vì màu da khác nhau. Tất nhiên người da trắng có lợi thế rồi, bởi đa số chẳng ai ưa nổi một người da đen thui do có quá nhiều gen lặn đứng trước mặt mình lộn va lộn vuron. Kỳ thị đúng là quá cầu huyết luôn ấy. Bởi người da đen đâu phải nô lệ? Đâu phải đám dân đen thiếu học thức nào cơ chứ, ngay cả tổng thống đương nhiệm Barack Obama còn có màu da đen cơ mà nì?

"Ày, thế anh Hội Trưởng đây tên gì, lớp nào, đang học năm mấy, bình thường hay xuất hiện ở đâu?"

Khóe miệng Tiểu Yết giật giật, bà bạn thân sao hỏi nhiều cái thế hả trời? Cô đưa tay búng một phát rõ đau vào trán Phụng Kim Ngu, miệng khề xùy xùy hai cái rồi mới trả lời.

"Cậu định tán tỉnh người ta hay sao mà hỏi nhiều thế hả? Mà thằng cha Hội Trưởng này lập dị chẳng khác nào tên nhật cà rốt. Hắn hay ngủ, lúc nào cũng trung cái mặt thờ ơ vô bến bờ ra đáp thẳng vào mặt người đối diện. Chẳng biết tên lười biếng ấy có chịu giúp cậu không. Khụ ... Song Ngư Erik, sinh viên năm hai khoa kinh tế, anh trai của thần tượng âm nhạc Bạch Dương Erik."

"Vậy hả? Ủ..."

Vỗ nhẹ vai cái người đang gật gù như hiểu lời mình nói lắm không bằng, Tiểu Yết lười biếng nói mấy câu rồi đi thẳng ra phía công trường, đại loại là: "Chúc cậu thành công, bé con. Năng lực hiểu biết của tớ về thằng Hội Trưởng hội sinh viên chỉ dừng lại ở mức ấy thôi, nghe nói anh ta trước giờ chưa từng giúp ai ngoài em trai mình và ba thằng bạn thân, hy vọng cậu là trường hợp được đặc cách. Bình thường thì động vật có trong sách đỏ luôn được ưu tiên cơ mà nì, bye cậu, tớ về trước đây."

"Hả? Ý cậu nói tớ là động vật quý hiếm sắp tuyệt chủng có trong danh sách đỏ á? Dừng lại Tiểu Yết, cậu không xong với tớ đâu nhá ..."

"Haha, chân ngắn như cậu mà đòi đuổi theo tớ cơ á? Sorry baby, nhưng mà giờ này cậu sang đây nhà dành cho sinh viên năm hai ý may ra gặp được tên Hội Trưởng chết tiệt kia. Chúc may mắn, cô gái."

"Sao cậu không nói sớm hả?"

Phụng Kim Ngu chạy chậm lại rồi dừng hẳn, chống một tay lên đầu gối, đứng thờ một lúc sau khi bóng cô bạn thân khuất sau đám cây được cắt tỉa gọn gàng phía lối mòn tắt dành cho sinh viên. Nàng mỉm cười sáng khoái, ngược mắt lên xác định vị trí khu nhà dành cho sinh viên năm hai. Trời đất ạ, tuy rằng nàng không phải kiểu con gái có khả năng ăn nói lưu loát hay biết nịnh nọt người khác, nhưng mà nói về những vấn đề nghiêm túc liên quan tới tương lai của nàng thì chắc chắn lắm tốt. Không thể vì một cái cây mà bỏ cả cánh rừng, làm gì cũng cần phân xét nặng nhẹ vấn đề, liên quan tới tương lai của nàng thì nhất định phải dốc sức nỗ lực dù kết quả có ra sao đi nữa ... ví dụ như việc nàng sắp tới sẽ đối diện với Hội Trưởng lười mà nói về tương lai con em sau này chẳng hạn.

OK, thừa nhận rằng lúc tìm ra cái biển Phòng Hội Sinh Viên to bỏ chẳng, Phụng Kim Ngu đã gần như há hốc miệng. Quyết tâm đàm đạo tử tế đồ sông đồ bể khi mà gõ cửa phòng thì có người ra mở cửa, chẳng ai khác mà lại là Bảo Bình Einstein mới quái dị cơ chứ. Haha, chắc kiếp trước nàng ăn ở có đức quá nên mới có câu chuyện hài hước tới vậy.

"Ồ ... sao em còn chưa về?"

"Em ... tới tìm, tìm ..."

Câu nói cứ vướng nơi cổ họng mà chẳng thành lời. Tìm cái gì, nào bộ Phụng Kim Ngu ngốc nghếch chính thức đình chỉ hoạt động. Thừa nhận là ai cũng có năm phút đờ đờ người trong một ngày, nhưng mà cứ đứng trước mặt Bảo Bình Einstein là Phụng Kim Ngu lại bất động, thân thể cứng nhắc, cổ họng như nuốt phải khúc xương cá to đùng không bằng.

"Tìm cái gì? Tìm ai vậy bà ... thật mất mặt quá mà lại, tìm thằng nào tên là gì? Ôi dồi ơi, Kim Ngu ơi, mày tỉnh táo đùm tao với. Biết rồi, tao hiểu vận tốc của tim đang gia tăng nhưng mà người ta có đứng trước mặt mày thôi mà đã vậy rồi à? Hóa ra mấy cái status vớ vẩn về tâm trạng, trạng thái treo trên facebook của con người là có thật. Đứng trước mặt người mình thích, chỉ số IQ gần như bằng không ... Hự hự, giết tôi đi, tìm ai đây hả trời?"

"Tìm gì hả?"

Bảo Bình khó hiểu, đưa tay véo hai má Phụng Kim Ngu, khiến nàng trở về trạng thái bình thường, nói quá lên một chút là kéo nàng về trái đất thôi í mà.

"Tìm ... Hội Trưởng hội sinh viên. Cái anh Song Ngư Erik í à."

"Có việc gì à?"

"Ồ ... em muốn bàn về vấn đề quan trọng liên quan tới tương lai của em sau này ... vì thế ..."

"Vào đi."- Bảo Bình lạnh lùng trả lời, có thể là do câu cú ngữ pháp của Phụng Kim Ngu sử dụng phi logic, thế nên gốc nào đó trong người khiến anh ngửa ngáy khó chịu.

"Khụ, bạn gái của Bảo Bình ... tôi tìm thí chủ đây. Ráng chăm sóc em nó cẩn thận kẻo ăn mấy lọ Axit Sunfuric oan đấy."

Bên trong phòng, có ba con người, một là Hội Trưởng hay thờ ơ - Song Ngư Erik, hai là sinh viên năm ba - Cự Giải còn lại là anh chàng hay cười - Thiên Bình Cabot.

Chuyện kể rằng, có cô gái nào đó bước vào phòng khiến sắc mặt Bảo Bình không tốt, anh ấy lập tức lấy ba lô của mình rồi nói về trước. Bạn thân anh là anh Thiên Bình hiểu tâm lý phức tạp của cậu bạn, cười khó hiểu, vỗ vai Hội Trưởng rồi ra ngoài.

Câu chuyện ấy chỉ mới bắt đầu thôi mà.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Chương 28.

Khi hai ta về một nhà

Khép đôi mi chung một giường

Đôi khi mơ cùng một giấc

Thức giấc chung một giờ

P/S: Ahhihi ... Mị bị thích cái đoạn nhạc này trong mấy MV đám cưới, dễ thương gì đâu í=))) Khụ, tình hình là sắp tới bạn nhỏ chuẩn bị đi học thêm môn tiếng Hàn *ở Cầu Giấy - Hà Nội nhá, ai gần thì bọn mình nhận hộ hàng đi ~* định sang bên Hàn Quốc gặp cái anh Song Tử trong truyền thuyết ~v đùa đây. Tình hình kinh tế khó khăn, mỗi năm tỉ lệ thất nghiệp sau khi tốt nghiệp đại học tăng lên 1000 ẽm, mà mình thấy Việt Nam mấy năm gần đây rất nhiều du khách nước ngoài tới lại đặc biệt chú ý tới Hàn Quốc ... thế nên mình quyết tâm học tiếng Hàn, vừa biết 5 thăng DBSK nhà mình nói gì, vừa có thể phiên dịch cho khách du lịch hoặc mấy ông sếp người Hàn hợp tác với Việt Nam trong mấy công ty. Quá thực tế nhè ~v

***

Phòng Hội Trưởng hội sinh viên, ngay khi Cự Giải ra khỏi phòng, anh chàng lười biếng tên Song Ngư Erik mới chỉnh lại phong độ nghiêm túc giả tạo của mình. Nhìn cô gái đứng trước mặt, miệng còn không tự tin mà bắt giác mím chặt khiến Song Ngư có phần thấy buồn cười. Trước nay anh ta không phải chưa nhìn qua bộ dáng thiếu tự tin của người khác nhưng cô gái trước mặt thì ... thật sự giống trong mấy bộ phim hài trên kênh Lìe mà anh ý vẫn bật mỗi tuần đều đặn vào tối thứ bảy. Vừa tếu tếu ngây ngô lại còn pha chút trẻ con chưa kịp lớn hết chăng? Dưới ánh nhìn của Song Ngư thì ... Phụng Kim Ngu đúng là người xuất thân trong mấy bộ phim được ông đạo diễn và bà biên kịch chỉnh sửa lại.

"Em tìm tôi hả?"

"À ... ừm, em ..."

"Nói thẳng vấn đề đi. Tôi không có nhiều thời gian cho lắm."

Song Ngư lạnh nhạt nói, mắt anh chàng còn thờ ơ rơi vào mấy chồng hồ sơ dự án cao ngất đặt trên góc bàn. Bình thường lười như anh ấy thì có mà ngồi cả ngày cũng chẳng dư hơi sức đọc qua loa hưởng gì là chạm tay vào mấy chồng giấy tờ cần phê duyệt kia, ấy vậy mà chẳng hiểu sao lại đi đưa tay với đại một chập giấy mỏng manh nhất rồi vờ lật lật giấy xem qua loa.

Bạn nhỏ trước mặt không dám làm mất thời gian vàng bạc của sếp Ngư, vội vã nói: "Giúp em tìm việc làm thêm được không? Mỗi ngày chỉ cần trả 10 USD là được, nhưng mà thời gian làm việc phải rơi vào lúc em tan học sau năm giờ chiều nhá."

Yêu cầu có gọi là quá đòi hỏi không? Phụng Kim Ngu bặm chặt môi dưới, đôi mắt đen lấy tựa ngọc trai đen phát ra tia sáng khản thiết lại có phần hy vọng nhìn chăm chăm vào dáng vẻ rất ư an nhàn bình tĩnh kia của Hội Trưởng hội sinh viên. Nàng khó hiểu nhìn bộ dáng con người kia ... giống như không quan tâm nàng nói lại càng giống như xem thường người khác không bằng, vậy mà dám nhắc nàng là làm mất thời gian vàng bạc nhà anh ta?

"Hội Trường ... tại sao không trả lời?"

Miệng vừa hỏi nhỏ một cách hết sức tế nhị lại bị người trước mặt dùng ánh mắt sắc lẹm lờm mình hai cái sồn da gà da vịt, Phụng Kim Nguu khòe miệng bất giác không có chút tự nhiên, nhắc nhở Hội Trường kia.

"Xin lỗi ... nhưng mà nếu anh đã không chuyên tâm làm một việc gì, thì tại sao lại bày ra cái phong thái như mình đang rất chuyên tâm?"

"Hả?"

"Ý em là ... anh vốn không chú tâm vào đồng giấy tờ kia, vậy tỏ ra mình chú tâm làm gì?" - Nhắc khéo léo tới vậy mà bạn Song Nguu vẫn ngo ngoe nhìn Phụng Kim Nguu như nhìn người ngoài hệ mặt trời không bằng, nàng ho nhẹ một cái, thông thả nói: "Anh đọc ngược chữ rồi, bộ có khả năng đảo nhãn quang nhanh nhạy lắm hả?"

"Ừ."

Đồng chí Song Nguu thân nhiên đáp lại, thực tình cũng chấn động tâm lý một chút khi bị nói đúng tim đen, nhưng mặt anh đầy vốn dày hơn mặt đường nha, dù có ra sao thì vẫn giữ vững được phong độ.

Nhìn lướt qua cái nàng kia một cái không quá mười giây, đúng là dùng nên trông mặt mà bắt hình dong, anh ý còn tưởng cừu bông trước mặt thiếu tự tin, không có năng khiếu hài hước, vô hại với một người có hệ miễn dịch tốt và mặt dày như anh. Vậy mà đời không như mơ, Phụng Kim Nguu trước mặt, hay bặm môi, phong thái cũng không có gì là tự tin mấy, vậy mà lời lẽ sắc nhọn như dội nước đá vào mặt người đối diện. Phải diễn tả cảm xúc của đồng chí Song Nguu bây giờ chắc phải nhắc tới hai chữ: Kinh Hoàng.

Đặt tập hồ sơ trước mặt xuống bàn, trả nó về vị trí vốn có lúc trước, Song Nguu lười biếng đứng dậy khỏi ghế ngồi ... anh đây muốn trả thù nhà!!!!

"Công việc làm thêm mà mức lương chỉ 10 USD trên ngày?"

"Yes."

"Có đấy, nhưng tôi sợ ... với thân hình nhỏ bé của em, em sẽ không làm được."

Đứng trước mặt Phụng Kim Nguu, đồng chí Song Nguu dùng đôi mắt màu nâu sậm bị vài lọn tóc tổ quạ hơi rối cản trở thị lực. Ánh nắng nhạt nhát hắt qua ô cửa kính trong suốt mới được kéo có chút chút tấm rèm sang góc bên. Bộ dạng dọa người của anh ý cũng thật vi diệu quá đi.

Hít một ngụm khí ô xi vào người, Phụng Kim Nguu thân nhiên đáp lại: "Chỉ cần có thể kiếm tiền, miễn không phải công việc bần tiện ... thì ngay cả bảo em đi quét rác cũng được."

Đường phố Mỹ thì làm gì có rác cho nàng quét cơ chứ nhỉ? Mà nói thiệt là Phụng Kim Nguu khoái trò đi nhặt rác với quét rác bên này từ hồi còn học cấp ba ở Việt Nam cơ. Mỗi ngày kiếm được mười đô la, vậy thì chẳng mấy chốc gom được tiền trả đại Boss Bảo Bình hahahaha :v *cô ấy mặt dày*

Bộ dạng cười mẫn nguyện trong vô thức của Phụng Kim Nguu rơi vào tầm mắt của sếp Song Nguu, anh ho khụ một cái, bình tĩnh tuyên thánh chỉ rồi vỗ vai bạn nhỏ nào đó đang đứng ngo ngoe mà bước qua người nàng, đi thẳng ra khỏi phòng Hội Trường hội sinh viên.

"Từ ngày mai, em cứ thường xuyên tới phòng tôi phụ giúp mấy bạn trong hội sinh viên nhé. Công việc cũng nhàn hạ nếu em có quyết tâm yêu nghề. Muộn rồi, cứ suy nghĩ kỹ rồi quyết định làm hay không nhé, ngày mai chín giờ sáng có mặt tại đây, còn bây giờ ... tôi về trước."

Một đàn quạ đen nhẹ bay qua đầu Phụng Kim Nguu, sống khổ quen rồi bây giờ tự nhiên bảo hưởng phúc, sướng không chịu được ấy mà. Căn bản nàng đã nghe qua cái chân "phụ giúp" mấy bạn trong hội sinh viên của trường nó kinh dị tới mức nào rồi. Không khác gì cái thùng giấy sticky note, khi cần bạn họ sẽ ra sức giằng xé, khi không cần bạn, người ta dễ dàng bỏ lơ luôn. Ui dào ôi, tự nhiên ngu dại thế cơ chứ nì, sao đang yên đang lành đi nói mịa tổ kiến chỉ cho khổ hả trời? Phụng Kim Nguu nàng chỉ bụng miệng nói anh hội trưởng kia đọc ngược sách, thâm tâm vô cùng thông cảm, lo lắng anh ý có vấn đề về mắt ... kết quả ngày mai chính thức thành nô lệ mười đô, giữ chức chân chạy việc vặt, ngày nào cũng vác đồng gác tờ hộ người khác, ngày nào nhà trường có việc liên quan tới lễ hội, party .... là có mặt nàng a~~~~~

Nói thật đi, không phải tương lai của nàng sẽ thâm trầm lắm ư? Có thể kiếm việc cho nàng ở một quán cà phê nhỏ như trong phim hay tiểu thuyết từng nói không hả? Thân phận người qua đường thật bi thảm. T_____T

***

Profile nhân vật đầu tiên: Phụng Kim Nguu - thiếu nữ vừa chạm bước ở ngưỡng cửa của tuổi mười chín, một cô gái pha trộn trong người hai dòng tính cách khác nhau vừa có chút vụng về trẻ con lại pha chút lạnh lùng, ngạo mạn của người lớn. Cô ấy đơn giản được thượng đế tạo nên để trở thành mảnh ghép trong câu chuyện cuộc đời của một, hai ... hay thậm chí là mười hai chàng trai mà tôi tạo nên.

Một đứa con gái sinh tháng năm, tháng của mùa mưa, của nắng hè trên cành phượng vĩ, của tiếng ve sầu râm ran phát ra từ sắc tím của bằng lăng, của mùa chia tay, của nụ cười hay nước mắt ... của tất cả những thứ thường nhật đẹp đẽ nhất trong năm. Mẹ thường bảo cô ấy bướng bỉnh khó chiều, bố thường nói cô ấy đẹp, nét đẹp dịu dàng của đầu mùa hè mà con gái Việt Nam vốn có riêng trong người, cô ấy ... lý do thượng đế tạo nên con gái hehehehe.

Cô ấy rất trẻ con nhưng lại luôn có những câu nói bá đạo mang ý nghĩa sâu xa.

Cô ấy không được như những nhân vật chính khác, có chút vụng về, đôi khi nàng cũng rất ngạo mạn, sống theo chủ nghĩa hiện thực vậy nên cô ấy không nhận ra mình có quá nhiều mơ mộng viễn vông, suy nghĩ mọi thứ thường không quá phức tạp, nàng ấy căn bản khá lười vì thế mà câu chuyện cuộc đời của nàng ấy đã bỏ phí quá nhiều cơ hội. Miệng nói ghét nhưng thâm tâm lại luôn quan tâm lo lắng, tâm nói yêu nhưng hành động lại như đẩy người ấy ra xa mình hơn. Sau này, cô ấy trưởng thành, tính tình không còn giống thời áo trắng nữa, là gì thì tiếp tục ủng hộ câu chuyện dài của cô ấy nhé!!!

***

Lết cái thân xác tàn tạ về đến biệt thự Aqua Einstein cũng mất gần một tiếng. Đào mắt nhìn quanh căn biệt thự lạnh lẽo kia một cái, Phụng Kim Ngu phát hiện ra một người đang ngồi trên bàn ăn, im lặng ăn mì gói còn rảnh rồi lên mạng chat chit. Hờ ... nàng phá nha!!!!!!

Ánh đèn neon vàng nhạt tắt rụp sau khi ngón tay thon dài của Phụng Kim Ngu chạm đến. Thiếu niên đang ăn mì dừng mọi hoạt động, nhìn thẳng về phía cô gái đang khoanh tay cười cười đứng tựa lưng vào tường ngay cạnh ổ công tắc điện.

"Này, Phụng Kim Ngu, cô chán sống à?"

Về mặt có chút giận dữ, âm thanh dùng tới tám phần công lực tuôn ra khiến Phụng Kim Ngu khẽ đưa tay lên xoa xoa hai cái tai yếu đuối của mình. Tiếng Việt Nam lâu lắm rồi mới nghe thì chủ Trịnh Song Từ nói, vẫn khó khăn như ngày nào nhưng gọi nhắc lòng yêu Tổ Quốc lâu lâu trỗi dậy trong người Phụng Kim Ngu. Phải nói tiếng Việt với Trịnh Song Từ a~~~~ nàng không muốn tiếng Anh lên ngôi đâu a~~~~

"Tôi nhớ phở Hà Nội, lâu lắm rồi không được ăn."

Trong bóng tối, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại kia như gai nhọn chạm vào trái tim vốn dĩ chẳng lạnh lặn của Song Từ, khiến cậu bất giác nhớ tới nhóc em gái mình, mỗi khi trêu chọc anh trai nổi giận lại tùy ý dùng chiêu bài quen thuộc là làm nũng, Song Nhã và Kim Ngu ... hai người này sao có thể gần giống nhau tới vậy? Đôi mắt, nụ cười, phong thái nói chuyện và những thói quen vặt?

"Bật điện lên."

"Đã bảo là nhớ phở Hà Nội cơ mà !!!! Nếu cậu cho tôi ăn phở bây giờ thì tôi sẽ bật điện ..."

Cánh tay nhỏ bé chạm vào công tắc, về mặt trong đêm tối vẫn sáng rực sự thách thức đối phương, Phụng Kim Ngu chán sống rồi à? Có biết sắc mặt Song Từ đang thay đổi không hả?

"Bật điện lên. Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi."

Trong bóng tối, cậu ấy - Trịnh Song Từ từng bước rời khỏi bàn ăn, ánh sáng mờ nhạt từng chiếc laptop phản xạ lên bóng người cao lớn nhưng hơi gầy của cậu. Áo phông trắng đơn giản cách điệu cùng quần Jean ngắn, mái tóc còn như mới gội đầu chưa kịp sấy khô, vài sợi không được cố định bay trước mặt thật tình cuốn hút làm thao???????

"Này ... cậu có bước tới chỗ tôi thì tôi cũng không bật điện đâu nhá! Boss Bảo Bình nói tiết kiệm điện ... ặc."

Tack

Tiếp sau tiếng công tắc kêu là ánh sáng chói mắt của đèn neon. Tay Trịnh Song Từ đặt lên bàn tay nhỏ bé của Phụng Kim Ngu đã giữ cố định ở nút công tắc, miệng cậu chạm vào đôi môi nhỏ bé màu hồng nhạt của nàng, khoảnh khắc ấy khiến thế giới nội tâm sâu sắc của Phụng Kim Ngu bất động đình công.

Môi nàng rất ấm, chẳng giống của Song Từ, môi cậu lúc nào cũng lạnh, cứ như người đến từ Bắc Cực không bằng. Đôi mắt của nàng nữa, mở tròn ngạc nhiên, khiến cậu bước đầu mất kiểm soát nhớ tới Song Nhã bước thứ hai là thành ra như vậy. Một giây, hai giây, năm giây ... thế giới có chuyển động ra sao cũng mặc xác nó đi, quy luật tự nhiên thì tiếp tục làm việc đi bận tâm làm gì tới xúc cảm của Trịnh Song Từ? Nàng - Phụng Kim Ngu liệu có biết, mỗi khi nàng dùng nhãn quang của mình thách thức Trịnh Song Từ trong bóng tối, dù vô tình hay cố ý cũng khiến cậu động tâm hay không? Đôi mắt tựa viên ngọc trai đen bí ẩn, hết lần này tới lần khác ra oai thách thức, bỏ qua được cũng có sức bỏ qua rồi, việc cậu cưỡng hôn nàng thế này là tại nàng sai ... ai bảo bướng bỉnh cứng đầu với thằng hai mặt như cậu?

"Vậy thì tắt điện đi ..."

Vẫn biết rằng để em rời khỏi thế giới của người ấy là không thể

Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi một ngày nào đó kì tích xuất hiện. *Nhạc chuông của thánh Sư Từ*

Khóe miệng Phụng Kim Ngu giật giật, lại còn nghe tiếng nhạc chuông thần thánh của quý ngài Leo Shelton và đồng bọn. Ngước mắt lên nhìn ba cái người xem phim tình cảm miễn phí đứng trên cầu thang cũng đang nhìn nàng và Trịnh Song Từ chằm chằm kia. Ui đời ôi, nàng vô tội nhá!!!!

Người trong cuộc là đồng chí Trịnh Song Từ lùi lại hai bước, đưa tay vò nhẹ đám tóc vẫn còn hơi ẩm, bộ dạng thần nhiên hết sức có thể. Người ngoài cuộc bộ ba Bảo Bình - Sư Từ - Thiên Yết chẳng hiểu làm sao xem phim xong không trả tiền lại còn mặt dày quay ngoắt về phòng ... ừ chịu, Phụng Kim Ngu muốn giải thích !!!!!!!

Trừng mắt nhìn ai đó ... lại tiếp tục trừng mắt nhìn ai đó ... một màn ai oán thê lương.

Thần nhiên cười, mặc kệ người kia lườm mình rách mắt vẫn tiếp tục ăn mì gói, tiếp tục gõ phím lạch cạch với cái laptop in hình quả táo cắn dở phía sau.

"Ta hận, ta hận, ta hậnnnnnnnnn .... Trịnh Song Từ, đời này kiếp này, bà thề sẽ trả thù, nụ hôn đầu của bà!!!!!!!!!!!!!!"

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chương 29.

Em có biết không? Yêu em, thật sự chẳng dễ dàng gì. Cần phải có thật nhiều dũng khí ... có lẽ chính là ý trời đấy, anh có nhiều điều muốn nói tới vậy cơ mà cứ đứng trước mặt em là lại không thể cất thành lời ... Bởi vì lo sợ em sẽ cảm thấy gánh nặng.

***

Haha, có một loại con trai như này, ngoài mặt thì ngược đãi bạn nhưng thực chất bên trong đang tự ngược đãi mình, vâng ... là Trịnh Song Từ.

Sáng sớm, biệt thự Aqua Einstein thường ngày vốn không ồn ào hôm nay lập tức còn im ắng tới đáng sợ hơn. Bốn thằng con trai chẳng buồn nhìn ngó gì tới nữ sinh tên Phụng Kim Ngu, kiểu như mấy bạn giận dỗi nhau cái gì hay sao í mà đồng lòng lắm ợ. Mỗi đứa một góc bàn ăn, im lặng thưởng thức phần pizza gọi sẵn của mình, riêng nàng Kim Ngu thì không may mắn cho cam, tận lực ăn hai gói mì hảo hảo made in Việt Nam do chính tay nấu - tại bốn bạn kia không cho nàng ăn ké!!!!!!

Bảo Bình chậm rãi cắn miếng pizza, thỉnh thoảng có ý nghĩ giữa hiệp để lên lên nhìn về phía Phụng Kim Ngu. Anh tình ý phát hiện ra một điều nhỏ nhặt mà ngay cả nàng cũng không nhận ra, đó là việc mỗi sáng khi rúc vào phòng tắm đánh răng rửa mặt xong Phụng Kim Ngu thường vô tình nhét cây bàn chải đánh răng của mình cố định búi tóc trên đầu rồi vô thức cứ thế chẳng chịu chừa bộ dạng mà đi xuống phòng bếp cầm cùi nẫu mỹ hoặc ngồi thẳng vào ghế hi lạp ăn phần thức ăn sáng của mình.

Ngồi đối diện Bảo Bình là hai thằng Sur Từ và Thiên Yết. Chẳng hiểu từ lúc mở cửa lấy pizza xong hai đứa nó làm sao í ợ. Nhìn nhau đăm đăm, phục lúc Phụng Kim Ngu vừa bê tô mỹ lên húp nước soạn soạn thì bắt đầu trò "điển sâu" của mình.

"Thiên Yết, hôm nay mày quên không kiss chào buổi sáng thì phải."

"Ồ thế hả?"

Ánh mắt còn chớp chớp như trong sáng lắm không bằng. Hai thằng này thỉnh thoảng bựa thế cơ chứ, báo hại đồng chí Song Từ bậm môi mà lườm tui nó cháy khét cả mấy chục phút còn Phụng Kim Ngu thì mém nữa sặc nước mỹ.

"Mà tao có thấy mày kiss ai trong nhà đâu. Hay giờ kiss nhớ?"

"Ồ ha!!!!"

Hai bạn toan đứng dậy, thực thi nghĩa vụ thường ngày là hôn chào buổi sáng, lại bị đôi chân dài của Boss Bảo Bình dưới bàn ăn đạp cho méo mặt trong đau đớn.

Quý ngài Sur Từ chửi thề một cái "mẹ kiếp" rồi đẩy ghế ra, giận dữ quát Bảo Bình: "Anh làm cái gì thế, rõ ràng hôm qua bọn họ hôn nhau còn gì."

"Hôn thì sao? Liên quan tới cậu à thằng mặt dày?"

Bạn học Kim Ngu ai oán nhìn ngài Shelton. Căn bản người trong cuộc cũng phần nộ lắm nhưng có căn ngài ấy mặt dày diễn lại vụ tối hôm qua thế không. Ai mà chẳng biết môi chạm môi là hôn, biện minh cũng không được thì phải vờ như không nghe không biết chứ bây giờ bảo nàng làm sao. Bộ cái mặt của nàng khi ấy toả sáng như rất muốn diễn lại cảnh Kiss kia với Trịnh Song Từ?

Trong lúc Thiên Yết biết thân biết phận mà im lặng, bình tĩnh đưa tay xoa xoa chỗ ống chân vừa bị tên chủ nhà đáng ghét không thương tình đá vào, Trịnh Song Từ thì thấy mặt Kim Ngu hầm hầm như muốn giết người hoặc rằng trong vài phút nữa sẽ bật dậy xé miệng cậu vì tội thất lễ với nàng tối hôm qua, Boss Bảo Bình đã nhanh chóng đứng dậy, đẩy đĩa pizza vẫn còn nhiều ra gần giữa bàn. Không nói gì cả, Bảo Bình Einstein chỉ lặng lẽ bước qua Phụng Kim Ngu, lấy tay rút cây bàn chải đánh răng màu xanh dương cài trên tóc nàng rồi đặt xuống bàn - ngay cạnh tay trái Phụng Kim Ngu. Không có lực giữ tóc, búi tóc đen dài tung ra rồi xoã thẳng về vị trí bình thường của nó, cả đám đơ ra nhìn hành động của Bảo Bình còn Kim Ngu lập

tức giữ nguyên tư thế tay bụng bất mý chẳng chịu buông.

Không để ai nói gì, Bảo Bình đưa tay cốc một nhát vào đầu Phụng Kim Ngu cho bõ ghét rồi bình tĩnh nói với riêng nàng: "Ăn nhanh lên rồi còn đi học."

"Vâng."

Ba thằng như người vô hình oán hận nhìn hai người kia thằng đi trước đưa cấp tốc ăn mý rồi buông đưa xuống bàn chạy theo sau, đã thế còn rất hồn nhiên quay đầu lại hét: "Sáng nay là phiên Thiên Yết Moscovitz rửa chén bát, làm phiên cậu nhé bạn cùng bàn, tôi đi học trước đây."

Hờ, giờ mới nhận ra Phụng Kim Ngu xuất hiện trong cái biệt thự toàn đực rựa này có gì đó sai sai.

***

"Em đeo đi. Cái tay bị thương của tôi vẫn còn đau."

"Dạ? @@"

Đơ cả người ra một lúc Phụng Kim Ngu mới trở về hiện thực. Làm sao mà tay đau lâu thế cơ chứ, để một đứa con gái cao một mét sáu mươi lại một thằng con trai gần hai mét ... phủ thế?

"Đi taxi cũng được, có kẹp găng trong truyền thuyết rồi, Boss à ... em đâu phải ăn sáng để dư sức đạp xe đạp 30 phút đèo Boss?"

"Không muốn đèo?"

"Hihi."

Cười nhạt nhẽo, Phụng Kim Ngu cuối cùng cũng ngồi lên yên xe, dùng công lực hai gó mý mà khiến chiếc xe di chuyển. Có người nào đó ngồi phía sau, khoé miệng khẽ nâng lên một chút, thần nhiên lờ tai nghe ra bật nhạc ... tận hưởng không khí trong lành của cuộc sống. Trịnh Song Từ hôn được nàng thì sao chứ, coi như nghỉ thức xã giao bình thường của người Châu Á dành cho nhau đi, khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời mới là người thắng cuộc.

Đi được nửa đường, tốc độ di chuyển của xe bị giảm sút đáng kể. Phụng Kim Ngu trên trán đã có vài hạt mồ hôi, quay đầu lại định cầu cứu thì lại giật mình nhận ra Boss ngủ gật sau lưng từ khi nào. Mái tóc màu xanh rêu bay hờ hững trong gió, khuôn mặt lúc ngủ bừng sáng dưới nắng nhạt buổi sớm. Vì điều quạ đuy !!!!

Trong lúc chưa kịp nghĩ ngợi gì, tay đã nhanh chóng bóp phanh xe còn chân thì chống xuống đường lớn giữ thăng bằng, cả người Boss theo quán tính nghiêng về phía trước tụt vào lưng nàng. Một bên tai nghe rơi xuống phát ra tiếng nhạc R&B nhẹ nhàng, tất nhiên hành động tiếp theo của nàng là đưa tay với lấy đầu tai nghe, nhét vào tai mình ... một cách dễ hiểu thêm về thể giới của anh.

"Nhìn bóng mình trong gương, cúc áo sơ mi không cài đúng chỗ."

Chỉ với những điều nhỏ nhặt ấy mà anh cũng quên nhỉ?

Anh tự nhủ ... phải có bao nhiêu can đảm nữa thì mới dám đứng trước mặt em.

Nói rằng mình thích em, rằng sự vụng về mất kiểm soát này căn bản là vì em mà phát sinh ..."

"Bố à ... đừng đi mà."

Bảo Bình nhú chân mảy, đưa tay giữ chặt vạt áo Phụng Kim Ngu, giống như đang chìm trong cơn mơ màng mà bản thân chẳng muốn tỉnh lại.

"Anh Bảo Bình ... tỉnh lại đi, bị sao thế?"

"Bố, không phải như thế ... bố ơi."

Nghe như tiếng vọng tha thiết của một người con trai không tìm thấy điểm tựa, điên cuồng đấu tranh nội tâm trong giấc mơ ngắn ngủi với hình ảnh người bố anh yêu quý, kính trọng nhất trong tiềm thức. Dad, Daddy ... ???

Khẽ cười nhạt, đưa tay vỗ nhẹ vai Bảo Bình Einstein, ánh mắt của nàng khẽ sụp xuống. Bọn họ, hình như đều nhớ tới bố của mình, một người mà muốn nhìn thấy mỗi ngày mỗi ngày cũng thật khó khăn.

Xoẹt ... Bốp

Cái tiếng kinh dị phát ra trong lúc nam chính và nữ chính đóng cảnh lãng mạn này tất thảy là do cái xe Lexus màu sắc sặc sỡ của ngài Sur Từ Shelton gây ra.

Phụng Kim Ngu tức tối nhìn theo hướng chiếc xe mà gào thét.

"Sư Từ Shelton ... CẬU ĐI CHẾT ĐI. LÀM CÁI GÌ THỂ HẢ THẮNG ĐIÊN KIA."

"ĐÁNG ĐỜI CẬU, DU HỌC SINH NẤM LÙN."

Chỉ là ba cái người ngồi ô tô thể thao mui trần kia vừa tấn công bạn học Kim Ngu. Đi xe qua sát xe nàng lại còn thò tay ra ngoài đập cái bóp vào đầu nàng khiến mặt mũi nàng choáng váng. Chỉ hận lúc này sao không có tiền ngồi máy bay tên lửa thả cả lít axit sunfuric từ trên trời vào xe mui trần của bọn họ???

"Đến trường rồi hả?"

Tự nhiên bị giọng hét oanh vang của hai người kia đánh thức, Bảo Bình đưa tay dụi mắt nhìn xung quanh ... một cảnh xa lạ!

"Dạ chưa. Mới đi được nửa đường, tự nhiên anh ngủ quên nên em dừng xe lại."

"Ừ."

Thái độ lạnh lùng ấy là sao? Khẽ lắc đầu phủ định mấy cái ... Bảo Bình chẳng lẽ đêm qua không ngủ đủ giấc? Bỏ đi, nàng rất muốn hỏi, bố của anh là người ra sao ... cũng bỏ lại con ruột mà đi theo người phụ nữ khác giống như bố của nàng ư?

"Khi này ..."

"Làm sao cơ?"- Bảo Bình hỏi, lại thấy nàng tự nhiên lắc đầu, thật khó hiểu.

"À không, không có gì. Chỉ tại em chợt nhớ ra ... phải tới phòng hội sinh viên sáng nay có việc."

"Việc gì thế?"

Không nhắc thì thôi, tự nhiên Phụng Kim Ngu đề cập đến khiến hoạt động não đang cập nhật với tốc độ chậm chạp của Bảo Bình đột nhiên tăng năng suất. Chuyện hôm qua phải gộp vào tính nàng một thể, đang yên đang lành đi gặp thằng dở hơi Song Ngư Erik làm cái gì? Lại còn bảo liên quan tới tương lai sau này của nàng nữa ... bộ hai người định tính đến hôn nhân rồi cơ á? À còn cả vụ bật điện tắt điện tối hôm qua nữa, ban ngày thì đi gặp Song Ngư mà tối về lại đứng đờ ra để thằng Trịnh Song Từ hai mặt nó trêu cho, hôn cho xa sẫm mặt mày. Con gái Việt Nam cơ mà, sao nàng dễ bị bắt nạt thế? Bảo mấy chục lần rồi, nàng chỉ được cái mạnh miệng trên bàn phím còn thực hành thì quá yếu kém.

"Ồ thì ... em định xin Hội Trường tìm giúp một công việc để đi làm thêm í mà."

"Tại sao phải làm thêm?"

"Hi ... du học sinh nghèo mà. Không đi làm thêm vậy em kiếm đâu ra tiền để sinh hoạt thường ngày?"

Có cái gì đó nghẹn lại nơi cổ họng. Bảo Bình không nói gì, đưa tay cốc cho Phụng Kim Ngu một cái.

"Sắp muộn học rồi. Nếu biết mình còn là du học sinh, thì ráng lấy học bổng, tham gia vào nhiều khoá học ... vừa có kiến thức, lại còn ngộ nhờ em học tốt, trường D.E giữ lại làm giảng viên. Khi ấy sẽ rất nhiều tiền, lại còn được hưởng đãi ngộ cao."

"Em không tài giỏi ... muốn được giữ lại ở Daniel Einstein không là cả một vấn đề. Hướng hồ ngay cả tương lai phía trước là học tập bảy năm ở đây cũng chẳng chắc rằng có qua được không. Đi thẳng không cúi đầu, vì sợ vương miệng sẽ rơi, nhưng ai biết được tương lai của chính mình ngày mai ra sao chứ, vấp phải cục đá giữa đường thì sao? Giống như tình cảm của em trong lúc này í ... trên biểu đồ toán học, chẳng biết đang giao động ở Cosx hay Sinx nữa! Chỉ thấy thật rối bời ..."

***

"Này bé con, thằng mặt đơ nó nói gì với cậu không?"

"Mặt đơ là ai cơ?"

"Ày, shitzzz ... Là thằng Hội Trường hội sinh viên, Song Ngư Erik í. Mặt hấn cứ như bình hoa di động thì chẳng gọi mặt đơ à."

Tiểu Yết ngồi phịch lên bàn học, hai tay còn đang bận rộn bóc bịch bánh ngọt đang được quảng bá rầm rộ trên thị trường.

"Ui mẹ ơi. Tớ thấy mình sắp vào địa ngục rồi. Mặt đơ bảo làm phụ việc ở phòng Hội sinh viên. Riết sau này sẽ rất khổ sở."

"Thằng đấy chỉ được cái troll người mới, cậu có quan hệ với thần đồng Vật Lý cơ mà ... chắc chắn sẽ ổn thôi."

"Hả?"

Nghệt mặt ra một lúc khi bị Tiểu Yết bất ngờ nhét miếng bánh vào miệng Phụng Kim Ngu mới hỏi: "Thần đồng Vật Lý là ai, tớ không biết người tài giỏi này mà."

Nàng căn bản làm sao mà biết được cơ chứ, một người từ trước tới giờ học ngu nhất môn Vật Lý, có đánh chết cũng chẳng muốn thân thiết với sinh viên, giảng viên lẫn bạn học nào theo bộ môn này. Lại còn ít khi quan tâm thế sự ở đời, lười như vậy có hỏi nàng ví dụ như thiên tài nhiếp ảnh - Tiểu Yết Cabot chắc cũng chẳng nhận ra là đưa bạn đầu tiên ở Daniel Einstein vừa nhét bánh ngọt vào miệng nàng đầu nhờ.

"Đồ ngốc này, là anh hay mặc sơ mi trắng, tóc xanh rêu ... ờ, cái anh cậu hay nhìn theo bóng lưng mà đẹp trai ý."

"Tớ làm gì có biết mấy Hoàng Tử như vậy?"- Nàng nhìn hồi nào, Tiểu Yết vu khống à?

"Đùa à, hỏi sáng cậu đeo người ta đến trường còn gì. Bảo Bình Einstein, sinh viên năm hai, từ nhỏ đã có năng khiếu nổi bật với bộ môn Vật Lý, không những thế còn là hình ảnh sinh viên khoa tự nhiên của trường. Eo ơi, sau này còn có nguy cơ được giữ lại trường làm giảng viên khoa Vật Lý."

"Anh Bảo Bình á?"

"Cái gì đang diễn ra thế này. Bảo Bình Einstein là thần đồng Vật Lý của trường? Còn mình thì ... hay đây là lý do lúc sáng anh ấy bảo mình cố học để ở lại trường? Ơ, linh tinh ... IQ 120 thì đừng mơ ước cao sang! Ở Việt Nam các cụ chẳng bảo trèo cao thì ngã đau còn gì? Hự, chán đời ghê gớm!" T_____T

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 30.

Có lẽ câu nói gây tổn thương nhất lúc này chính là: "Cậu ... hãy tự lo cho bản thân mình tốt đi."

***

Giữa hành lang dành cho sinh viên năm nhất, Phụng Kim Ngu loạng choạng ôm chồng giấy tờ còn cao hơn cả tầm nhìn của nàng mà thẳng hướng bước về phía phòng NK&TN. Đau lòng thay cho nàng bây giờ là lúc lớp học nào cũng có tiết nên chẳng có ai giúp nàng gì cả. Tác hại của việc tới trễ bị Hội trưởng hội sinh viên phạt. Nói sao nhỉ, chính là ...

"Buổi đầu làm thêm nhĩ? Tôi sao lại đến sớm hơn em thế này?"

"Đúng 9 giờ sáng mà?"

"Ờ ..."

Một nụ cười ngất nghẻo, đảo ánh nhìn sang hàng ghế đã kín sinh viên trong hội học sinh ngồi. Định mệnh thế nào mà ai cũng nhìn Phụng Kim Ngu với ánh mắt không - thể - chấp - nhận - được mới sợ chứ. Khất khe với giờ giấc quá như vậy làm gì, trễ một chút cũng không được à mà khó chịu với ma mới là nàng thế. Nàng còn phải lo cho môn triết học của mình rồi mới tới đây được chứ T_____T chẳng phải việc học vẫn quan trọng hơn công việc làm thêm với giá 10 USD/ngày à?

Vì thế mà Phụng Kim Ngu phải đi phát giấy tờ cho tất cả lớp học từ năm nhất đến năm tư, còn phải qua mấy lớp bên dãy nhà dành cho học sinh cấp ba nữa, thật vi diệu.

"Ồi đệt. Đòi mình ... còn cái kết nào bi ai hơn không?"

Nàng thờ dài, ngược mặt lên nhìn trời. Mây trắng bông bênh thật thích mắt, lá vàng thì rơi chậm chạp theo chiều gió, sân trường yên bình tới vậy cơ mà, Phụng Kim Ngu hồi học cấp ba đã từng ao ước cuộc sống của mình ngày ngày trải qua bình yên như thế.

Cách Phụng Kim Ngu năm mét, một cậu con trai đáng người cao lớn tựa như nhân vật được tạo trong tiểu thuyết thiếu niên bước ra. Đôi giày thể thao màu xanh lá hơi bẩn, vô tình hay cố ý giẫm thật mạnh lên bàn tay mập mập trầy xước của một cậu bạn nằm trên mặt đất. Mái tóc vương mồ hôi dường như che khuất đi hân hoan mắt màu xanh ngọc. Môi khẽ nhếch lên, nụ cười của cậu trong tình huống này khiến mấy tên nằm dưới đất với những vết thương lớn nhỏ trên người cảm thấy thật đều giả làm sao.

Cậu béo bị đôi giày thể thao giẫm lên tay, khuôn mặt lộ rõ sự đau đớn, ngược đôi mắt đục màu giận dữ, hét một cách tuyệt vọng: "Bỏ giày của mày ra khỏi tay tao. Thằng chó chết, mày tưởng không ai biết bộ mặt thật này của mày thì có thể tùy ý hành hạ bọn tao sao. Loại người không có nhân tính như mày ... xuống địa ngục đi Thiên Bình Cabot."

"Hơ ... mày xuống trước đi rồi tao xuống sau nhé?"

"Aaaaa ... thăng ..."

Tiếng hét tuyệt vọng, câu nói còn chưa kịp dứt lời cậu béo đã bị đôi giày màu xanh lá kia đập mạnh vào mặt, quá bất ngờ mà ngất xỉu. Mấy tên còn lại trơ mắt ra nhìn bạn của mình bị Thiên Bình đập tới ngất, miệng không dám hé một câu nào cả ngoài việc im lặng nhìn theo bóng Thiên Bình đi khuất khỏi chỗ bọn họ. Người như Thiên Bình Cabot, ngoài mặt ai cũng nghĩ rằng thân thiện, hòa đồng, dễ bắt chuyện ... nhưng có ai chứng kiến cảnh bọn họ bị đánh đập như thế này lại tin đây là Thiên Bình Cabot mà họ quen biết đâu. Gặp phải con sói đội lột cừu, dùng mặt nạ "nụ cười" để che đậy cái "tàn ác" bên trong như Thiên Bình ... hé miệng ra nói cậu ta sống hai mặt thì sẽ có kết cục không tốt đẹp.

"Phượng Kim Ngu."

"Mình muốn sống, không muốn chết."

"Phượng Kim Ngu ... em đứng lại mau."

Nuốt nước bọt cái ực xuống cổ họng, thân người Phượng Kim Ngu hơi run rẩy, dù miễn cưỡng thế nào cũng không dám quay đầu lại nhìn cái người đang gọi tên mình kia một cái. Ôm chặt tập giấy tờ trên tay, nhớ lại cách đây mấy tuần trước hình ảnh thiếu niên hòa đồng đứng trước biệt thự Aqua Einstein, vui vẻ trả lại điện thoại mới và ship cái xe đạp quý hóa của bạn cùng bàn Thiên Yết cho Phượng Kim Ngu ... nàng đã mặc định thiếu niên ấy là người tốt. Thế mà khi này, âm thanh sống động, hình ảnh thu phóng trực tiếp, còn nét hơn cả phim có HD chiếu ngay trước mặt, Thiên Bình kia có phải người nàng biết hay không? Không phải, độc ác tới như thế, còn hơn cả rắn độc ... nàng không quen biết đâu!!!!!!

Không đợi nàng quay đầu lại, Thiên Bình đã đi tới trước mặt nàng, một cách từ từ mà hỏi cái câu hỏi khiến Phượng Kim Ngu phải ngây ra, đồng giấy tờ trên tay rơi xuống hành lang tung tóe.

"Em sợ tôi?"

Trả lời nàng sợ thì coi như xếp vào hội của đám người vừa rồi, sẽ bị đánh thăm hại tới mức nào? Mà nói nàng không sợ ... khác gì đứng trước mặt thần chết tuyên chiến?

"Sao không trả lời?"

Thiên Bình bước tới gần Phượng Kim Ngu một bước, nàng vội vã giật lùi tận ba bước, bàn tay nhỏ bé toát mồ hôi, run rẩy nắm chặt vạt áo sau lưng tới mức nhăn rúm. Cậu ngược mắt lên nhìn về phía phòng thí nghiệm của sinh viên năm hai ở dãy nhà đối diện, có bóng người vừa đi qua rèm cửa sổ, mỗi khẽ nhếch nhẹ một chút rồi quay lại nhìn Phượng Kim Ngu, đưa tay cốc đầu nàng một cái rồi đau khiến con bé phải âm ức đưa tay lên xoa xoa chỗ bị cốc.

"Chia tay Bảo Bình Einstein đi. Làm bạn gái của tôi, chuyện khi này coi như tôi xóa sổ."

"Hả?"

"Hả hờ gì nữa?"

Người trước mặt hơi cau có, đáng sợ như thế thì Phượng Kim Ngu còn biết làm sao? Thế nhưng mà rõ ràng mối quan hệ giữa Thiên Bình và anh Bảo Bình của nàng rất thân thiết cơ mà. Bọn họ là bạn thân của nhau, tại sao con "Sói" này lại giờ nanh khoe vuốt, dùng cả móng nhọn với nàng?

"Đùa đấy. Nếu là bạn gái Bảo Bình ... tôi sẽ không làm hại em. Khi này tôi đánh người chắc em cũng thấy rồi, biết điều gì tốt nhất cho em lúc này chứ?"

"Là im lặng đúng không?"

"Ừh."

Không giải thích nữa, Thiên Bình trầm mặc một lúc, nhìn cô gái đứng trước mặt vẫn còn run rẩy hai tay, bắt lực cậu cúi người xuống, tập chung nhặt lại tập giấy rơi dưới hành lang, cẩn thận xếp gọn lại rồi đặt vào tay nàng xong mới lãnh đạm quay lưng bước về phía dãy nhà dành cho sinh viên năm hai.

Nàng sợ cậu rồi ư? Không rõ nữa, chỉ thấy trong người lúc này thật loạn. Hai tay bỏ túi quần, Thiên Bình bước đi vô định trên sân trường, lúc này bóng người đứng trên phòng thí nghiệm nhìn bọn họ chắc chắn là cậu bạn thân Bảo Bình Einstein, thế nhưng Thiên Bình không hiểu sao lại muốn giải thích. Giải thích lý do cậu có mặt ở dãy nhà của sinh viên năm nhất, còn đứng cạnh Kim Ngu, giải thích với thẳng bạn rằng đừng hiểu lầm gì cả ... bọn họ chẳng có vấn đề gì nghiêm trọng xảy ra.

Không muốn đánh mất tình bạn, thế nhưng lại đi hỏi một câu thật lòng trước mặt Phượng Kim Ngu, bảo nàng chia tay Bảo Bình mà làm bạn gái cậu. Chắc là do bất cẩn không suy nghĩ trước sau hoặc rằng ... Thiên Bình đã bắt đầu để ý mối quan hệ giữa nàng và cậu. Bắt đầu từ lúc nào, gặp nhau cũng chẳng nhiều, nói chuyện thì chắc chưa tới chục câu ... thế tại sao lại đi bận lòng về nàng tới thế, tại sao lại khó chịu mỗi khi trước mặt Bảo Bình mà thốt lên câu hỏi về mối quan hệ của nàng và cậu bạn? Dấu hiệu của điều tồi tệ gì sắp xảy ra ư?

***

Bỏ hoang lâu ngày, giờ mới thấy mặt chủ nhân của nó trở về thế nên biệt thự Shelton hôm nay bừng sáng dễ sợ :3

Trên tầng hai, Sur Từ Shelton đang ngồi phịch trên sàn nhà, cạnh cậu là bình rượu vang đã uống hết hơn nửa. Ánh nắng nhạt nhát hắt qua khung cửa sổ, rọi lên một nửa thân người Sur Từ khiến cho người ta dễ dàng trông thấy bộ dạng đơn độc của cậu. Một người bình thường sẽ nói rất nhiều chuyện, vui vẻ hoà đồng, lại luôn có những suy nghĩ tích cực cứ sao lại xuất hiện trong khung hình kia với bộ dạng chán chường bất lực tới thế?

Ly rượu vang bằng thủy tinh trong suốt trượt khỏi tay Sur Từ mà lăn một vòng dài. Cậu mệt mỏi dùng đôi mắt u ám nhìn theo hướng chạy của chiếc ly rồi thở dài một cái không rõ nguyên do, ngược mặt lên nhìn chùm đèn leon vàng nhạt được thiết kế tinh xảo theo kiểu đèn cổ những năm cuối thế kỷ XX, Sur Từ chán nản nằm phịch xuống sàn nhà.

"Sur Từ, hôn ước với nhà Công Tước Kwon mẹ đã quyết định rồi. Tới tháng tám, vào sinh nhật con ... Emi Kwon và gia đình con bé cũng tới tham sự tiệc sinh nhật, tiện thể là lễ đính hôn cho hai đứa. Việc liên hôn với Công Tước Kwon không sớm thì muộn cũng phải tiến hành, thời gian còn lại không nhiều ... có chuyện gì chưa kịp hoàn thành hay mối quan hệ nào đó rắc rối thì mau chấm dứt hết đi."

"Mẹ, tại sao lại chọn con."

"Vì Emi thích con."

"Chứ không phải là trả thù à?"

Mùi rượu nồng nặc toả ra khắp phòng. Sur Từ chẳng buồn đứng dậy mà lê thân về phía chiếc giường lớn đã lâu không được đặt lưng thoải mái nữa. Cậu nằm trên sàn gỗ, nghĩ ngợi về khoảng thời gian còn nhỏ. Lúc ấy là một đứa trẻ, vô lo, vô nghĩ, hành động cũng chẳng khác bây giờ là mấy nhưng lại luôn được mọi người trong nhà cưng chiều như tiểu Hoàng Tử. Mẹ của cậu lúc đó cũng khác bây giờ, trong mắt cậu thiếu niên lúc nào cũng trẻ con như Sur Từ thì mẹ hồi trước là tuyệt nhất. Khi cậu lười ăn, bị ốm hay vấp ngã ... mẹ luôn ở bên cạnh tựa một người bạn. Khi cậu làm sai, mẹ sẽ không trách mắng nặng lời, mà mẹ đưa ra lời khuyên thiết thực để cậu rút kinh nghiệm.

Mẹ của cậu tại sao bây giờ lại khác trước tới vậy? Hai chân mày Sur Từ khẽ nhíu chặt. Ký ức vào một ngày tuyết rơi lớn, đóng băng dường như toàn bộ đường phố Manhattan năm 2009 tràn về. Qua ô cửa kính chiếc xe Limo màu đen, Sur Từ thấy mẹ cậu ôm chặt thân thể đã lạnh toát vì bị ngâm mình trong băng tuyết quá lâu của anh trai cậu. Cảnh sát đứng xung quanh, điều tra hiện trường hoặc có chăng là hỏi han người dân sống xung quanh khu trượt tuyết về vụ của anh trai Sur Từ.

Anh là tất cả niềm tự hào của mẹ.

Anh khoác lên người tấm bằng IT loại giỏi.

Anh là anh trai của Sur Từ, người mà chín chắn và hiểu lẽ đời hơn cậu.

Anh vì cậu thích đi trượt tuyết mà dắt cậu tới khu vui chơi lúc phương tiện truyền thông đồng loạt nhắc tới cơn bão tuyết sắp kéo đến.

Anh là người mà chị Emi Kwon đã yêu thầm rất rất lâu ...

Cũng bởi anh là người có giá trị hơn Sur Từ, thế nên từ ngày anh mất ... mẹ chẳng buồn tha thiết yêu thương cậu nữa. Coi cậu như một quân cờ, bởi trong tim của mẹ, hình ảnh Sur Từ Shelton đã mất theo anh trai nó từ lâu rồi.

Bởi lẽ ... vô bọc của Sur Từ cũng hình thành ngày một dày dặn hơn. Đằng sau nụ cười là hàng tá bí mật cậu ấy giấu.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Chương 31

***

"Bạn muốn đến nhà Sư Từ không?"

"Hả?"

Phượng Kim Ngu đang thu dọn sách vở, ngẩng ra trước câu hỏi của bạn cùng bàn một lúc rồi mới hỏi lại.

"Bạn ta trốn học, tôi tới nhà cậu ta làm gì?"

"Không phải trốn."

Thiên Yết nhún vai, nghĩ ngợi gì đó rồi khoác ba lô đứng dậy. Tan học phải về nhà thôi, mà muốn cứu vớt cái cô nàng kia khỏi phải đeo cái người cao hai mét về nhà ... nên nói đại Boss Bảo Bình và Trịnh Song Từ bắt Taxi về, Phượng Kim Ngu cứ để cậu lo.

Kể cũng lạ, lúc Phượng Kim Ngu đi phát giấy tờ cho các lớp xong thì phát hiện bạn Sư Từ trốn học mới sợ chứ. Bạn Thiên Yết lại bồn chồn lo lắng cho thằng bạn thân của mình, ày ... đi thăm cùng cũng được.

"Vậy đi."

Nói đoạn, cả hai song song bước cùng nhau. Bỏ qua việc bị Trịnh Song Từ nghe thấy cuộc hội thoại của bọn họ mà bặm môi ghen tị.

***

Biệt thự Leo Shelton, tự tầng hai, Sư Từ một thân người nòng nặc rượu, bước những bước vô định ra khỏi phòng. Mẹ cậu ngồi trên sofa dưới phòng khách, hướng ánh mắt thoát khỏi tờ báo đang cầm trên tay, bà lãnh đạm nhìn Sư Từ, đôi mắt màu xám tro chẳng vương bạn một chút gọi là quan tâm.

Ông quản gia tay bưng bình trà đứng ngay sát bà chủ, nhìn dáng người gầy gầy của cậu bước loạng choạng xuống bậc thang bên vôi vữa đặt bình trà trên tay lên bàn, khuôn mặt lo lắng khôn cùng, không tự chủ được mà chạy đến gần đỡ lấy thân người Sư Từ Shelton.

"Buông ra. Tôi tự đi được."

Tay Sư Từ hất cả người ông quản gia ra sau, miệng cũng chán ghét mà gào vào mặt ông ấy như trách móc.

"Kệ nó."

Quay trở lại với tờ báo đang đọc dở, quý bà Shelton chẳng buồn liếc mắt về phía Sư Từ nữa. Có khả năng uống rượu say được thì tự có khả năng khiến bản thân tỉnh táo, nhìn cậu con trai ngày nào bà yêu thương nay gầy gò hơn trước, không phản kháng lại sự sắp đặt của bà nữa ... bảo không thương xót thì ai tin? Bà có thương cậu, chỉ là chữ thương ấy đặt nơi quá khứ rồi.

Sư Từ cười nhạt nhẽo, ánh mắt đau thương nhìn về hướng mẹ cậu nhanh chóng đổi màu. Nó lạnh ngắt, giống như phép màu xuất hiện cũng chẳng hoà tan nổi, ánh mắt vô hồn ấy đảo quanh phòng khách một vòng rồi dừng nơi cửa lớn. Chẳng chào hỏi, cũng chẳng buồn mở miệng ra nửa chữ, bước chân loạng choạng vì tác dụng phụ của rượu nay chắc chắn hơn, những bước dài và nhanh giống như một đứa trẻ đang tìm cách chạy trốn.

"Bà chủ, tình trạng cậu ấy say như vậy. Ra đường sẽ rất nguy hiểm."

"Nguy hiểm ư? Nó không dễ chết như vậy đâu. Năm ấy còn sống sót được cơ mà ..."

Ông quản gia lặng thinh không nói gì nữa. Hướng tầm mắt ra ngoài cánh cửa lớn, lúc này cũng chỉ nhìn thấy cái bóng chiếc Lexus IS250C màu trắng lao như điên đại trong gió ra khỏi biệt thự. Tiếng động cơ vang nhỏ dần rồi tắt hẳn, bỏ lại biệt thự gỗ vốn đã chẳng mấy ồn ào.

Qua gương chiếu hậu, dễ dàng thấy hai hàng lệ dài trên má Sư Từ Shelton vẫn còn mát lạnh nơi gò má hốc hác, vẫn còn chưa kịp bị gió nuốt khô. Cậu nhóc trẻ con này, chẳng hiểu tại sao mình phải khóc nữa. Chỉ thấy lồng ngực khó chịu, hô hấp bình thường lúc này sao lại khó khăn tới thế. Rất ít khi Sư Từ suy nghĩ tiêu cực, trong người dù vui hay buồn cũng luôn dự trữ một phần năng lượng tích cực, thế nhưng nhớ tới mỗi lần thấy mẹ mình, bà dùng ánh mắt lạnh lùng dừng dừng nhìn cậu ... tự khắc thấy bất lực, mấy suy nghĩ tiêu cực lâu ngày tích tụ nay tựa

dòng nham thạch phun trào.

"*Mẹ chẳng cần mày nữa đâu Sư Từ.*"

"*Thế giới đáng sợ này, từng chút, từng chút giẫm đạp lên mày. Gia đình cũng đang giẫm lên mày. Áp lực như thế ... tại sao không từ bỏ luôn, vậy chẳng phải mày sẽ không cần gồng mình lên chống đỡ ư?*"

"*Sư Từ Shelton, mày mệt rồi đúng không? Mẹ cũng mệt rồi ... mọi người đều mệt rồi. Kết thúc ở đây nhé?*"

Vừa cười, vừa khóc cứ như một thằng ngốc. Sư Từ khẽ nhắm nghiền hai mắt, tay cầm lái buông thõng ra mặc kệ chiếc Lexus màu trắng lao tới đâu cũng được. Rồi khi xe bị vật cản nào ấy giữ lại, phát nổ tại chỗ, mang một cậu con trai đã quá chán chường với thế giới này đến một nơi khác gọi là Thiêng Đường, ngày mai cánh báo trí sẽ lại đăng tin ... một thiếu niên sinh viên - năm nhất vì chán đời mà tự tử?

Một tiếng ầm thật lớn vang vọng vào tâm trí những người xung quanh chứng kiến cảnh tượng chiếc Lexus trắng mất lái lao nhanh ra khỏi đường rào chắn

mà đâm thẳng xuống biển.

Trong khi Sur Từ Shelton đang chìm dần xuống sâu dưới nước biển mặn chát, đôi mắt tinh anh thường ngày khép hờ, giống như cậu đang buông thả bản thân vậy. Nước biển thật sự rất mặn, dư âm lạnh lẽo của mùa đông vừa đi qua vẫn còn đọng lại trong làn nước, chạm qua từng tác da thịt Sur Từ một cách lạnh ngắt rồi dần dần lấy đi oxy của cậu khiến cậu cảm thấy ngột ngạt.

Trên đường lớn, một tay bịt miệng, một tay nhanh chóng vút balô trên vai xuống đường. Phụng Kim Ngư kinh hãi nhìn xuống mặt nước đang lặn dần phía dưới kia, chiếc Lexus trắng đang chìm dần ấy cùng cái biển số xe chẳng phải là của Sur Từ Shelton ư? Thiên Yết Moscovitz thì còn bận đạp xe đi mua thứ gì đó, bỏ lại nàng giữa đường ... vậy mà nói đùa nàng tới nhà Sur Từ thăm hỏi cậu ta có bị ốm không. Ấc, bạn cùng bàn là bạn thân của Sur Từ Shelton. Mà cậu Sur Từ kia thì mãi không thấy ngoi đầu lên khỏi mặt nước ... Phụng Kim Ngư lại chẳng biết bơi nữa.

Theo bản năng chẳng biết mấy giây trước đang nghĩ ngợi gì, chỉ là Phụng Kim Ngư lúc này đã rơi xuống nước rồi. Nước biển xộc vào cánh mũi khiến nàng khó chịu, cũng chẳng dám ho tạt vì nếu nàng ho chắc uống đã cả chục lít nước muối vào bụng. Hai mắt cay xè, loáng thoáng dưới mặt nước còn thấy Sur Từ vẫn ngoi ở buồng lái chẳng chịu nhúc nhích.

"Ôi mẹ ơi, chả có lẽ một trong hai đứa không biết bơi? Mình không muốn chết ... khụ, nước biển mặn muốn chết, Sur Từ Shelton ... Cậu tỉnh lại đi, cậu phải biết bơi để cứu tôi chứ. Không thể chết một cách lãng nhách như vậy."

Cánh tay nàng vươn xa, vươn xa về phía Sur Từ. Nhưng rồi thiếu không khí mà cả người nhẹ hẫng một tẹo rồi chẳng mở được mắt nữa. Hai chân quẩy đạp trong nước cũng chẳng nhích lên khỏi mặt nước chút nào mà còn có cảm giác cả người chìm đi nhanh hơn.

Trong lúc nàng thì vật lộn với cái chết thì một bàn tay nắm lấy tay nàng. Ý thức chợt như bắt lấy ngọn hải đăng giữa đêm đen không bằng, ra sức bám chặt cánh tay kia. Nàng muốn sống!

Ánh dương trên cao rọi xuống, dưới làn nước lặn dần, Sur Từ Shelton một tay ôm chặt lấy eo Phụng Kim Ngư, dùng sức kéo cả hai lên trên, hướng về phía ánh sáng bên trên mặt nước.

Tại sao trong lúc cậu buông bỏ tất cả, mở mắt ra lại thấy cô nhóc đáng ghét là nàng, vươn tay về phía cậu giống như mầm non cần sự sống. Thoát khỏi suy nghĩ tiêu cực là buông bỏ việc được sống, Sur Từ đã nhanh chóng đem cả người cậu và Phụng Kim Ngư ra khỏi đáy đại dương.

Nằm thở trên mặt cát khô, sau một lúc rất lâu, cuối cùng cả hai mới thấy việc lấy được không khí khi nằm trên đất liền vẫn thoải mái hơn chết ngạt dưới nước muối. Quay sang nhìn người nằm cạnh mình đồng lúc, Sur Từ và Phụng Kim Ngư bật cười khanh khách chẳng rõ lý do ... có thể là vừa thoát chết ư?

Ngồi bật dậy, Phụng Kim Ngư đưa chân đạp cho người bên cạnh một cái, giọng nói cũng đầy trách móc: "Cậu làm gì vậy hả? Muốn chết à mà không nhảy ra khỏi xe?"

"Tôi tự tử ... thì cần nhảy ra làm gì? Ai khiến cậu mặt dày cứu tôi hả?"

Sur Từ ngồi dậy, hai tay chống ra sau, mắt nhìn về phía đàn hải âu đang bay lượn trên mấy khoang tàu phía xa.

"Ồ hơ, đúng là cái tên xác xược mà lại. Tôi là ân nhân cứu mạng của cậu mà ..."

Phụng Kim Ngư còn chưa kịp nói hết câu đã bị cánh tay mạnh mẽ của Sur Từ kéo vào lòng cậu. Cậu ta cười nhạt, đưa tay xoa đầu nàng giống như cái cách cưng chiều đàn Cún con ở nhà vậy. Ở bên nàng, luôn có cảm giác thật bình yên.

"Cậu cứu tôi thật hả? Không biết bơi mà bản năng cứu người vẫn trời dạy mãnh liệt tới thế ... chắc tôi quan trọng với cậu lắm nhỉ?"

Giọng nói có phần tự tin hơn nhưng vẫn chất chứa nỗi niềm gì đó khiến Phụng Kim Ngư dễ nhận ra, giống như việc cậu rơi xuống biển, khoảnh khắc nhắm mắt buông bỏ mọi thứ dưới làn nước lạnh ... bất lực ư?

"Ừ, quan trọng."

"Một người bạn quan trọng. Trong tương lai chẳng?" - Nàng cười nhạt, đưa tay ra sau lưng Sur Từ, cũng học cách vỗ về cậu như cách cậu xoa đầu nàng.

Chỉ cần Phụng Kim Ngư nói cậu quan trọng. Thế giới này có ra sao, gia đình có trả đạp lên người cậu tới nhường nào ... nhất định Sur Từ sẽ kiên cường mà đứng dậy, chống trả tới cùng.

***

Quay trở lại với Thiên Yết Moscovitz. Cậu ta định mua ít bánh ngọt và vài lon nước mà thằng bạn thân vẫn thích ăn, lúc mua xong phóng xe ra đoạn đường cậu bỏ Phụng Kim Ngư lại thì chỉ thấy một chiếc giày nằm chổng trơ gần thanh chắn đường quốc lộ cùng cái ba lô màu hồng quen thuộc.

"Phụng Kim Ngư, cậu lại đi đâu thế hả?"

Con nhóc rắc rối ấy. Ngay từ đầu đáng ra cậu không nên dính vào mới phải. Lo lắng hỏi mấy người dân xung quanh liệu có thấy cô gái người Châu Á nào chạy gần đây không thì ai cũng bảo Phụng Kim Ngư tự biến mất ở chỗ đường ven biển ấy.

Cuồng cuồng cầm chiếc giày với balô của nàng lên, Thiên Yết chạy xe dọc bờ biển nhiều vòng tới mức áo sơ mi sau lưng đã ướt đầm cả mồ hôi. Chẳng lẽ nàng lại đi lạc giống cái hôm bọn họ tổ chức sinh nhật cho nàng ... mà nàng thì mất tích cả buổi?

"Thiên Yết. Tôi thấy Sur Từ Shelton rồi nè."

Giọng nói quen thuộc của Phụng Kim Ngu quả nhiên rất có uy lực. Thiên Yết Moscovitz dừng xe ngay tức thì, ngoái quanh thì thấy hai bóng người một cao một lùn đang bước chân trần trên cát, từ phía bờ biển gần chỗ cậu chục mét ... cứ vậy bước song song nhau. Nắng nhạt hắt lên người bọn họ, khiến hai cái bóng thêm đồ dài hơn, bộ dạng thì ướt nhẹp như chuột mắc mưa mới dị chứ.

"Sao hai người lại bị ướt như chuột thế hả?"

"Đây không phải vấn đề mày nên hỏi."- Sur Từ Shelton bỏ đi hình tượng tên nhóc chán chường cách đây nửa tiếng, hào sảng đến gần thẳng bạn thân, một cách rất tự nhiên lại chăm chọc cô bạn Phụng Kim Ngu.

"Nói cho mày biết một bí mật. Con bé du học sinh này í, không chỉ hay bị say xe mà ngay cả bơi lội cũng chẳng biết. Kiểu người này đặt ở nơi nào cũng dễ chết haha."

"Hất xì."

Day day lại sống mũi, mặc cho cả người đang run lên vì lạnh. Phụng Kim Ngu bỏ qua việc trừng mắt nhìn quý ngài Sur Từ mà trực tiếp xông tới véo tai cậu ta, răn đe + dọa nạt.

"Cậu dám nói xấu tôi hả thằng động vật hoang dã này."

"Âyyy, đau. Cậu muốn bị ném xuống nước à."

"Haizzz."

"Phụng Kim Ngu ... cậu đang vui à? Tôi khi này đã rất lo lắng cho cậu đấy. Hiện tại cậu không sao, thật tốt."

Thiên Yết Moscovitz cười cười, khẽ lắc đầu rồi chăm chỉ dắt xe đạp. Mặc cho hai người kia đang đấu khẩu với nhau.

Ngày hôm ấy, trước lúc ngủ, bất giác Sur Từ Shelton, Thiên Yết Moscovitz và cả nàng - Phụng Kim Ngu đều vô tư lự nở nụ cười. Giữa bọn họ hình như mối quan hệ đã thân thiết hơn trước. Dù chỉ thân thêm chút ít nhưng nó khác cái ngày đầu tiên Phụng Kim Ngu bước tới biệt thự Aqua Einstein.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Chương 32.

***

"TaurusTiti0505@gmail.com .... rốt cuộc cô trốn ở đâu rồi?"

Úp quyển sách đang đọc dang dở trên tay xuống bàn, Trịnh Song Từ chán nản tựa người ra sau ghế, lặng lẽ quan sát đám người đang đuổi theo trái bóng trên sân cỏ qua lớp kính trong suốt của lớp học.

Từ ngày gọi điện cho cô gái được em gái cậu hiến tặng mắt kia, do đường dây liên lạc không rõ ràng mà tới tận bây giờ Song Từ vẫn chẳng thể gọi lại được cho cô gái ấy. Chuyện gì đã xảy ra với cô ta nhỉ? Chẳng lẽ biết cậu sẽ gọi nên giả bộ bất máy rồi bẻ luôn sim đi ư?

Liếc mắt ra phía cửa lớp học, chất giọng của Sur Từ Shelton vang lên rõ lớn, tay cậu ta thì đang bám lấy tay Phụng Kim Ngu rất thân thiết, tất nhiên đứng cạnh hai người ấy là Thiên Yết Moscovitz và Tiểu Yết rồi. Nhíu chân mày, Trịnh Song Từ cất vội quyển sách trên mặt bàn của mình vào ba lô, tiến gần về phía cuộc hội thoại của hai người kia. Từ khi nào nàng và Sur Từ lại thân thiết tới thế?

"Kim Ngu, này này ... đi cùng tôi ra công trường không. Ở đây đang có vụ rất hot nhá."

"Vụ gì cơ?"

Phượng Kim Ngu tuy hơi tò mò trước lời đề nghị của Sur Từ nhưng lại không có biểu hiện gì của chống đối.

"Chàng ca sĩ 18 tuổi Bạch Dương Erik của trường mình hát. Nghe nói tỏ tình với cô nàng Châu Á nào ấy."

"Đi đi Kim Ngu, tớ cũng thích cái cậu Bạch Dương kia."- Tiểu Yết hai mắt chợt lóe sáng giống như ngàn vì sao tinh tú trên bầu trời đang hội tụ trong mắt cô ấy vậy. Không để Kim Ngu trả lời, cô nàng đã thay mặt Sur Từ Shelton kéo Kim Ngu đi trước rồi.

"Hát hò gì chứ, mình chỉ muốn bình yên hết những năm tháng ở đây thôi. Càng cố tiếp xúc với xã hội này nhiều thì càng xui xẻo gặp những biến cố xấu."

Tiểu Yết chen lấn vào đám đông, cô nàng đứng rất gần cậu nhóc Bạch Dương kia thế nên việc nghe rõ tiếng hát sôi động của thần tượng là điều dễ dàng. Sur Từ thì bị xô đẩy vào giữa đám fan nữ đang cùng hòa âm vui vẻ để lời tỏ tình của Bạch Dương Erik thêm phần đặc sắc.

Phượng Kim Ngu không chen vào trong đám người ồn ào ham mê náo nhiệt kia, nàng và Thiên Yết Moscovitz ngồi ở hàng ghế đá cách xa đám người trước mắt. Lặng lẽ dùng ánh nhìn bình thản quan sát sự phấn khích của vài nữ sinh hoặc nam sinh chẳng hạn?

"Cậu xem ra không thích những cuộc vui nhỉ?"

"Ồ, cậu cũng vậy còn gì."

"Đâu phải."

Thiên Yết phủ định câu nói của nàng, nhanh chóng lôi ra chiếc máy ảnh hay đi theo bên cậu. Với khả năng nắm bắt góc chụp, một bức ảnh mới nhanh chóng ra đời. Cậu đưa gần về phía Phượng Kim Ngu, cùng nụ cười tình nghịch trên môi khiến cô gái nhỏ hơi ngượng.

"Đẹp không."

"Ồ, cậu siêu thật đấy."

Phượng Kim Ngu không phải người có năng khiếu cảm thụ cái đẹp tốt nhất, nhưng việc xem một bức hình mà những người có mặt trong khung hình ai cũng có nét đẹp riêng của họ, chất lượng ảnh sắc nét, khoảng trống giữa trời đất hài hòa trong khung hình, tốc độ chụp của Thiên Yết thì nhanh mà lại giống như không vội vã ... thật khiến người ta thích thú.

"Cậu học chụp hình bao lâu rồi?"- Vừa nói, tay Phượng Kim Ngu vừa điều chỉnh nút next để xem những bức ảnh khác mà Thiên Yết chụp được lưu trong máy ảnh, nàng cảm thấy cùng với sự ngưỡng mộ không hề che giấu khiến cậu bạn ngồi bên thấy vui lạ. "Chụp đẹp thật đấy, hồi trước ở Việt Nam, tôi không có nhiều cơ hội đi du lịch hay đi phượt cùng các bạn, mỗi lần thấy mấy bức hình đẹp như vậy trong lòng cảm giác bản thân phải thật nỗ lực hơn nữa. Tuổi trẻ kiếm nhiều tiền để sau này già rồi sẽ đi đến những nơi tuyệt đẹp được lưu lại trong mấy bức hình kia. Nhưng mà ... rất lâu sau tôi lại nghĩ, ồ, tại sao mình phải tốn thời gian như thế nhỉ. Cũng chỉ là phía sau khung ảnh thôi mà, chỉ cần nhìn thấy qua tranh ảnh là được rồi còn muốn đến đó làm gì?"

"Áy. Cậu đúng là đồ nhảm tẻ. Cảm giác nhìn hình ảnh qua màn hình điện thoại máy tính nó khác hẳn cảm giác tận mắt chứng kiến bản thân mình đang ở chính nơi lưu lại trong bức hình. Cậu sẽ thấy hiện thực bị lấp qua những góc khuất của khung ảnh. Có bức ảnh chụp hòn đá lớn che lấp một ngọn cây, tận mắt thấy thì cậu mới biết ... hòn đá ấy đè lên gốc cây, bảo giồng cái cây vẫn lớn lên không bị vùi dập là vì có hòn đá chống đỡ che chở."

"Này Thiên Yết, ngồi cùng bàn với cậu mà bây giờ tôi mới nhận ra sức hút đặc biệt của cậu nha. Có phải môn năng khiếu của cậu là Văn không?"

"Gi cơ, tôi rõ ràng được cô Bill Adam chọn vào lớp NK&TN là nhờ môn nhiếp ảnh mà."

Hơi đờ người ra một chút vì nghĩ cậu bạn Thiên Yết này được chọn vào lớp NK&TN là do có tài viết lách giống Phượng Kim Ngu cơ, nhưng nàng đã lầm, sai trăm trọng, nhìn cái máy ảnh trên tay một lúc mới nhận ra điều đúng nhất trong trường hợp này. Cái cậu bạn cùng bàn luôn mang theo máy ảnh, chụp ảnh cũng rất có năng khiếu, không là tài năng bẩm sinh thì cũng phí phạm, thật quá ngây ngô rồi.

"Nhiếp ảnh gia, nếu cậu không phiền, sau này cậu đi chụp ảnh ở đâu cho tôi theo với được không."

"Tại sao?"

Tịch thu lại cái máy ảnh yêu quý của mình, Thiên Yết quay ngoắt sang nhìn Phượng Kim Ngu một cái. Cho cô nàng lười biếng này đi theo ... cảm thấy giống như bản thân đang tự mua dây buộc người vậy, liệu cái cô nương này có đang yên đi lạc rồi cậu phải tìm loạn xạ cả thành phố lên?

"Sao thế. Tuy tôi không biết chụp hình, nhưng đi theo cậu sẽ biết thêm nhiều địa điểm thú vị mà. Phục vụ nghiệp viết lách của tôi. Thực tế quá còn gì nữa?"

"Viết lách? Cậu mà cũng đòi viết lách á?"- Như kiểu sét đánh giữa trời quang, Thiên Yết cốc cho Kim Ngu một cái, cậu bạn nhanh chóng đứng dậy bước những bước dài trên sân trường khiến cô nàng âm ức cũng lập tức đuổi theo sau lưng.

"Ồ cái tên này, thế cậu nghĩ tôi được chọn vào lớp NK&TN là vì cái gì? Tôi rõ ràng có năng khiếu viết văn mà, hồi đi học điểm luận văn luôn đứng nhất nhì trong lớp, còn có vài giải thưởng nhỏ ở mấy cuộc thi viết truyện ngắn trên mạng xã hội nữa. Thật tình chẳng cập nhật tin tức gì hết. Lý do tôi được

chọn vào trường ngoài việc nhận học bổng còn có cả cô hiệu trưởng và cô Bìl Adam là người từng đọc tác phẩm trên mạng của tôi đó."

"Tôi tưởng cô Bìl Adam chọn bữa cậu vào. Ấy thật không ngờ khả năng của cậu là viết lách đấy. Được rồi, từ giờ cứ đi theo bốn thiếu gia, ta sẽ đưa nàng đến nhiều nơi thú vị, giúp đề tài viết lách của nàng phong phú hơn."

"Haha, bốn cung biết rồi."

Phượng Kim Ngu cười sáng khoái, không ngờ Thiên Yết mà bắt chước cách nói quý tộc lại có tác dụng gây cười tới vậy. Thiếu gia Sur Từ đúng là dạy hư người ghê! Cả hai bước song song cùng nhau, nụ cười rục rờ của những người trẻ còn tỏa sáng hơn cả nắng ban mai.

***

Tan học, nhiệm vụ đầu tiên của Thiên Yết là đưa Phượng Kim Ngu đi bộ quanh đường phố Manhattan. Vừa hướng dẫn cho nàng cách tận hưởng cuộc sống thế nào là thú vị nhất, lại vừa giúp nàng có cái nhìn thực tế hơn khi sống ở đất Mỹ này.

"Người da đen kia cũng là người Mỹ hả? Không phải là người Châu Phi đúng không?"

"Ồ."

"Nhưng da đen thì chẳng phải Châu Phi à?"

Liếc nhìn Phượng Kim Ngu một cái giống như Thiên Yết sắp cầm luôn cái máy ảnh trên tay phang vào đầu nàng không bằng. Cậu hỏi: "Lý do gì cậu nghĩ anh ta là người Châu Phi, người Mỹ nhất thiết phải là Mỹ trắng hả?"

"Chắc thế."

Với cái đầu ngơ ngơ của nàng thì thật không muốn giải thích luôn. Ý nghĩa của cái từ "United States" bị cô gái Châu Á hiểu thế nào vậy?

"Cậu nghĩ sao về United States?"

"Ồ thì, liên bang các tiểu bang chứ còn gì nữa. [*] 54 tiểu bang, tạo ra ... ơ tôi còn chưa nói hết mà cậu đi đâu thế hả?"

"Cô nhóc da vàng nhà cậu, cứ xa tôi ra."

"Anh bạn, chúng ta là đồng đội mà."

"Đi với cậu mất mặt muốn chết!!!"

"Hahaha, mất mặt gì chứ. Tôi rõ ràng là sinh viên nhận học bổng mà."

Thế nào mà đang cười cười giải thích với nhau về nhiếp ảnh, văn hóa dân tộc lại thành ra một thanh niên chân dài lao trước, thiếu nữ chân ngắn lật đật vật vờ chạy theo sau. Cái đôi bạn trẻ này vì điệu quá đưỵ!!!

Tối hôm ấy, tiết trời mát mẻ dễ chịu, Phượng Kim Ngu ngồi ôm laptop ngoài vườn hoa, seach mạng tìm hiểu ý nghĩa của United States. Hàng loạt danh mục hiện lên trên cột tìm kiếm khiến cô gái gãi đầu vò tóc.

"Thôi thôi, dẹp luôn đi. Không hiểu về United States có làm sao đâu chứ, đâu phải ở đất Mỹ này mình mình không biết."

"Vi Mỹ là nước hợp chủng quốc, có rất nhiều người dân của các nước khác tới định cư, cũng bởi điều này mà Mỹ có nhiều loại người và da màu khác nhau chứ không phải là liên minh các tiểu bang như em seach mạng."

Trong lúc Phượng Kim Ngu còn đang ngơ ngác thì Bảo Bình Einstein đã kéo ghế ngồi đối diện nàng từ lúc nào.

"Anh không ở trên phòng hả?"

"Không."

Bảo Bình thân nhiên trả lời, đặt tập sách trên tay lên bàn đá, tùy tiện lấy một quyển cần thiết rồi chăm chú đọc sách dưới ánh đèn leo nhàn nhạt.

"Vậy ... em không phiền anh nữa, em lên phòng ..."

"Cứ ngồi đi."

"Ồ, vâng."

Khoé miệng hơi nhếch lên một chút, bộ dạng cứng đờ, khó khăn trong lúc tra cứu mạng của Phượng Kim Ngu thật khiến tâm trạng người ta vui vẻ. Bảo Bình thân nhiên ngồi đọc sách, Phượng Kim Ngu khi này còn ngo ngoáy gãi đầu dứt tóc giờ như gà mắc tóc, muốn ho khế cũng phải cố kìm nén cảm xúc.

Thông báo từ địa chỉ Email nhấp nháy bên góc phải màn hình. Nghĩ ngợi một lúc, Phụng Kim Ngu nhanh chóng dịch chuyển chuột, sau vài thao tác nhanh nhẹn cuối cùng cũng xem xong hết mấy cái thông báo cần thiết.

"*Này, tôi là anh trai của Song Nhã - người hiến mắt cho cô. Tôi muốn gặp cô.*"

"*Đây là địa chỉ liên hệ của tôi. Cô nhận được thì nhanh chóng gọi lại nhé.*"

"*Tôi muốn biết tình hình hiện tại của cô. Sao cô đang yên mắt tích vậy? Tôi gặp mặt cô được không?*"

"*Cô có dùng cái mail này không thể? Tôi liên lạc cho cô sao chẳng bao giờ cô trả lời. Thị giác của cô có vấn đề rồi hả? Làm người khác lo lắng phát điên lên cô mới vui à? Tôi chỉ muốn biết đôi mắt của em tôi giờ ra sao thôi. Tôi đang ở Mỹ, chúng ta gặp nhau đi.*"

"Anh ta là cái thể loại gì đây. Vừa như muốn biết tình hình của mình lại như căm ghét mình lắm không bằng. Lời lẽ cũng giống chửi xéo nữa ..."

"Sao thế?"- Đặt quyển sách đang đọc dở xuống bàn, Bảo Bình Einstein hơi dò xét nhìn về phía Phụng Kim Ngu.

"À, em nhận được mấy tin nhắn chứa nội dung spam"- Nàng dùng chuột, ngược mắt lên rồi lại ngai ngừng cúi đầu xuống, suy nghĩ cách trả lời cái email kia.

"*Cái người gửi mail ấy sao cứ muốn gặp mình nhỉ?*"

"Phụng Kim Ngu, sáng nay tôi thấy em cùng ..."

"Dạ?"

"Bỏ đi."

Sương đêm nhẹ nhàng buông xuống, dưới ánh đèn leon vàng nhạt, Bảo Bình Einstein chăm chú đọc sách, gạt mấy câu hỏi lộn xộn trong đầu sang một bên, anh rất muốn hỏi Phụng Kim Ngu về những khúc mắc dạo gần đây bản thân luôn muốn biết nhưng dường như có bức tường ngăn lại âm thanh ấy.

"*Liệu, tôi và em có thể bắt đầu ở một bước khác không?*"

[*]Hỏi tìm hiểu quốc kỳ của Mỹ thì có 50 ngôi sao tượng trưng 50 tiểu bang khi nước Mỹ mới thành lập, bạn lại bảo 2015 là 53 tiểu bang rồi, theo một trang khác thì lại bảo có 54 tiểu bang.

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 33: Chạm vào nỗi nhớ.

***

Ngày 08 tháng 06 năm 2008.

Hôm ấy vừa hay trời rất oi bức, tiếng nô đùa vui vẻ của đám tiểu nhi đồng ở khoa nhi của bệnh viện Việt Đức tuy lớn nhưng chẳng thể áp bức lại gần đồng ca mùa hạ của tụi ve sầu. Ngán nga, rả rích ... vừa bi thương day dứt lòng người lại như khuấy động không khí vốn âm ỉ của bệnh viện.

Nhiệt độ ngoài trời là ba mươi chín độ, nóng nực như vậy làm mấy bé sơ sinh trong phòng bệnh nhi khó chịu mà khóc hoài. Thi thoảng có vài đứa nhóc ham chơi chạy loanh quanh trên ghế đá vốn sắp cố định dưới mấy vòm cây to ở lối mòn quanh vườn hoa.

Phụng Kim Ngu lúc ấy tầm mười hai, mười ba tuổi, lặng lẽ ngồi một góc trên ghế đá, bên cạnh là một cây gậy chỉ đường màu hồng nhạt, đôi mắt mới phẫu thuật do tai nạn hôm nào tuy đã được bác sĩ phẫu thuật, gỡ băng ra rồi nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy. Mẹ của nàng nói rằng chỉ cần qua một lần tiểu phẫu nữa chắc chắn nàng sẽ nhìn thấy lại ánh sáng.

Cánh tay vô lực gõ nhẹ lên mặt ghế đá, chậm rãi theo từng tiết tấu khi trầm khi bổng của tiếng ve sầu.

"Phượng Kim Ngu ... rồi kỳ tích sẽ xuất hiện mà, phải không nào?"

Đôi mắt đen láy, phảng phất một nét buồn man mác. Lúc tỉnh dậy phát hiện trước mắt là một khoảng không trống rỗng, không ánh sáng lọt vào ... cứ ngỡ nàng đang nằm trong một căn phòng dưới tầng hầm thiếu ánh sáng. Hoá ra khi mẹ của nàng bật hết điện trong phòng lên, với nàng thế giới vẫn chỉ là một màu đen dày đặc bao phủ. Cố gắng gào thét, khóc lớn hay bật dậy tìm ánh sáng như một phản xạ tự nhiên của người vừa mất đi cơ hội nhìn thấy tia nắng ban mai ... tất thấy Phượng Kim Ngu đều đã làm qua. Chỉ ngộ rằng, mấy ngày qua đã quá ngốc nghếch tin rằng thượng đế chỉ đang đùa cợt, chọc phá một đứa trẻ hư mà thôi.

Không thấy gì cả, mọi thứ rơi vào khoảng không trống rỗng. Đưa tay nắm bắt nó cũng chẳng được mà buông tay lại sợ mất đà rồi té ngã ... lại sợ mất phương hướng ở cái niềm tin giả tạo mà mình đang cố bầu vùi vào.

"Trời sắp mưa rồi, em muốn về phòng của mình không?"

Khựng lại vì giọng nói vừa lạ vừa quen kia một chút, nàng mím môi, kiên định nói hai chữ: "Không muốn."

Với nàng khi ấy ... lúc mắt không nhìn thấy, chỉ biết nhận diện mọi thứ bằng âm thanh mà tai nghe được, mũi cảm nhận ra, dù sao thì trở về phòng bệnh với mùi thuốc sát trùng hay ở ngoài trời ngồi đợi mưa rơi cũng như nhau thôi. Cùng là một màu đen mà không có sắc trắng hay gam màu hỗn tạp nào pha trộn, còn cố di chuyển đi đâu về đâu làm gì?

"Vậy để anh giúp em tìm một cái ô nhé!"

"..."

Gật nhẹ đầu, chỉ biết ít phút sau có tiếng mưa rơi lộp bộp tí tách xung quanh. Người ấy giữ lời, cầm ô che mưa cho nàng, thật vui.

"Này, nếu sau đợt tiểu phẫu, em thấy lại ánh sáng rồi ... sẽ làm gì đầu tiên?"

"Đi đến hội trường âm nhạc rồi dùng mắt nhìn ca sĩ đứng hát ở xa, một cách chân thực nhất."

"..."

Tai nghe được người ấy cẩn thận đeo lên, một bài nhạc nhẹ nhẹ vang lên.

"Anh đã cài bài hát ở chế độ nhà hát. Nghe vang xa hông?"

"Có ..."

Có một người con trai rất lạ, từ hồi nằm viện tới khi nàng sắp tháo băng ở mắt ... vẫn luôn sang phòng bệnh của nàng chơi cùng nàng. Chỉ tiếc là người ấy xuất viện trước khi nàng làm tiểu phẫu lần hai để thấy ánh sáng. Thực rất muốn gặp lại, nói một tiếng "Cảm ơn" vì đã ở cạnh nàng lúc cuộc đời nàng tăm tối nhất.

"Em biết dùng internet không?"

"Có biết một chút, hồi tin học lớp năm được bằng giỏi trong trò super mario."

"Này là nick của anh. Khi nào chơi internet, nhớ kết bạn với nó."

"Ừm"

Nắm hờ mẩu giấy trong tay, cảm nhận độ thô ráp của giấy viết mà đã lâu rồi không nhận ra. Khi mất ánh sáng rồi, cũng không tệ mấy, có thể cảm nhận thứ mình đang chạm vào mang hình dạng ra sao ... theo cách của riêng mình.

Đó là ngày người ấy xuất viện, trong trí nhớ của Phượng Kim Ngu thì mối quan hệ ấy mờ nhạt như vậy. Hiện tại vẫn liên lạc, nhưng quên đi lúc đầu cả hai đã thân thiết bằng cách nào.

"Con bé ấy hại chết anh họ nó, bố thằng bé ấy cũng không qua khỏi. Rõ khổ, cho trẻ con hiểu động ngồi xe lúc nào cũng nguy hiểm"

"Gia đình nhà kia cũng đâu kém gì, nghe nói là người nước ngoài tới du lịch, thế nào mà đứa con gái nhỏ chết còn bố thì sống thực vật."

"Này là khắc tinh thì đúng, sao mạng lớn như vậy cơ chứ ... chỉ có mù thì làm gì?"

"Thôi nào, chúng ta nặng lời quá, con bé còn nhỏ."

"Xui xẻo như thế, nặng lời một chút thì làm sao. Dù gì mẹ nó cũng chẳng có ở đây."

"Đừng nói nữa, mấy người đừng nói nữa."

Nếu lúc ấy Thượng đế ban cho Phụng Kim Ngu một điều ước, nhất định nàng sẽ ước thời gian quay trở lại ngày 04 tháng 06 năm 2008 nhất, trước khi tai nạn xảy ra, Phụng Kim Ngu sẽ không lên xe, sẽ khuyên bác trai ở nhà. Hoặc rằng người chết trong tai nạn chỉ có duy nhất một mình nàng, còn lại bốn người kia sẽ vui vẻ hạnh phúc sống tiếp cuộc đời của bọn họ.

"Con sao chửi, trả chồng với con trai tao đây. Hôm nay bà quyết sống chết với mày ..."

"Chị à, bình tĩnh, nghe em..."

Mẹ nàng túm chặt tay áo người phụ nữ kia, ánh mắt chứa đựng những cảm xúc khó diễn tả.

"Cô đang bênh con cô hả? Cút ra. Con mẹ nó, tưởng bà không xót con bà à. Nó chết thảm như thế ... không vì con bé ấy thì vì ai. Tránh ra ..."

Một cái gạt tay thật mạnh, tiếng bịch vang khắp căn phòng viện nhỏ bé. Phụng Kim Ngu dường như mê man trong góc phòng bởi quá đối sợ hãi nay như con vật nhỏ, bỏ góc tường mà định hướng bỏ ra ngoài.

"Mẹ ơi ...hứccc đừng đánh mẹ cháu, cháu sai rồi ..."

Nước mắt nước mũi tèm lem, có cô gái nhỏ khóc lớn trong phòng bệnh, bỏ thật chậm trên sàn nhà theo bản năng của mình, cảm nhận hơi thở của mẹ ở gần mình nhất. Có thể giết chết nàng để đổi lại mạng sống cho bác trai và anh họ cũng được, nhưng tuyệt đối đừng ngược đãi mẹ của nàng.

***

"Không được, đừng đánh mẹ cháu ... không được !!!!"

Ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh dường như thấm ướt hết mặt mũi Phụng Kim Ngu. Nàng ra sức thở giống như vừa rời trong lúc ngủ ai đó đã vô tình rút đi sạch khí oxy của nàng không bằng.

Đảo mắt tìm đồng hồ, bây giờ là hơn bốn giờ sáng theo giờ New York. Ngày 04 tháng 06 năm 2016 ...đã lâu rồi mới nhớ tới ngày này. Tai nạn mấy năm trước, tuy một phần ký ức bị mất có lúc thu hoạch được, có khi thì chẳng nhớ nổi gì.

Bỏ khỏi giường ngủ, Phụng Kim Ngu nhanh chóng vào phòng vệ sinh cá nhân, đánh răng rửa mặt thật kỹ cũng chẳng quên thói quen bôi tóc lên cao bằng cây bàn chải đánh răng cố định trên đầu. Đã là thói quen, muốn bỏ cũng không dễ gì TT~TT.

Ra ngoài ban công tầng hai hóng gió, ngắm bình minh hiếm hoi khiến Phụng Kim Ngu dậy sớm ở Manhattan. Không thể ngủ được nữa, con ác mộng vừa này khiến tâm trí nàng hơi loạn.

Nhìn ra phía xa, những bóng đèn nho nhỏ nhấp nháy dưới màn đêm, tựa như những vì sao e thẹn, nhún nhảy không theo một điệu nhạc nào. Còn có thể nghe tiếng vang xa của còi xe nữa ...

Biệt thự Aqua Einstein thiết kế mạng lưới điện theo hệ thống cảm ứng tự động, vì thế mà trong lúc hành lang chỗ Phụng Kim Ngu đang sáng thì đầu hành lang bên trái cầu thang kia cũng sáng.

Thanh niên Bảo Bình trong bộ quần áo ngủ size XL màu xám mờ hững hờ nhìn về phía hành lang bên kia. Nghĩ ngợi một chút, anh cất bước đi về bên ấy, mỗi bước chân đều rất chậm rãi nhưng mấy cái bóng đèn phía trên hành lang thì lại cật lực bật sáng.

"Dậy rồi à?"

"Anh cũng vậy ạ?"

"Đi tập thể dục."

Người cao gần hai mét kia đứng ở gần cầu thang lên xuống, còn nghiêng đầu ra hiệu về phía cầu thang cho Phụng Kim Ngu biết anh sẽ đi xuống. Nàng nhanh chóng phản xạ, gạt đầu, chẳng mấy chốc đã đi sau lưng người kia.

Vừa ra khỏi phòng khách, trong lúc Phụng Kim Ngu loay hoay đi giày thể thao thì Bảo Bình Einstein đã trong tư thế sẵn sàng chạy bộ rồi. Nhìn cô nương bên cạnh bộ dáng chật vật đi giày thật khiến người ta phải bật cười. Theo tiểu thuyết hoặc phim truyền hình Châu Á thì nam chính hoặc nam phụ sẽ cúi đầu thắt giày giày cho nữ chính.

"Ngồi yên."

Đại boss Bảo Bình cười cười, lôi trong túi áo ra một sợi dây ruy băng màu đỏ sậm, trước đây tình cờ mua nó vì thấy Phụng Kim Ngu hay có thói quen bôi tóc vào buổi sáng.

Anh đưa tay rút cây bàn chải đánh răng đang giữ búi tóc trên đầu Phụng Kim Ngu ra, mái tóc đen dài tung nhẹ theo một đường rồi buông xuống vai áo, hờ hững trở lại nét thẳng vốn có của nó. Có người con trai thân thiện cột tóc lại cho cô gái đang ngồi bất động bên cạnh, cô gái kia vì hành động bất ngờ này mà lập tức chuyển cơ thể thành trạng thái đờ giãy thần kinh.

"Bảo Bình, anh đang làm cái quái gì thế? Đừng có tỏ ra quan tâm thái quá như vậy, em sẽ không kìm nén được cảm xúc của mình đâu."

"Đi thôi."

Phượng Kim Nguu ngồi thất thần ra ba giây rồi mới phản xạ kịp, bắt đầu ngày mới bằng cách chạy bộ trên đường phố Manhattan cùng Boss Bảo Bình.

Mặc dù còn quá sớm nhưng đã có vài người đi bộ lúc đặc trên đường. Phượng Kim Nguu trong lúc chạy chậm bên cạnh Bảo Bình, tâm tình cũng tốt dần lên, cảm giác nghẹt thở lúc anh buộc tóc cho nàng hình như đã bốc hơi nước gần hết.

"Anh vẫn thường dậy sớm như vậy hả?"

"Thói quen rồi."

"Thói quen? Thiên tài vẫn thường có những hình thức hoạt động kỳ lạ."

"Hồi ở Việt Nam em chẳng bao giờ tập thể dục buổi sáng, cũng ít khi dậy sớm được. Chạy bộ rất mệt."

Và nàng cũng rất lười biếng nữa T_____T.

"Haha, nhìn bộ dạng ngủ nướng từ hồi em chuyển đến nhà tôi cũng thấy rõ độ lười thể nào rồi. Nhưng mà, tại sao hôm nay dậy sớm thế? Trời không mưa mà ..."

"Tại em khó ngủ thôi. Chắc hôm qua bò lên giường sớm quá."

Phượng Kim Nguu gãi đầu theo phản xạ, lại chẳng biết câu nói vô tình trời-không-mưa-mà của

Bảo Bình là lời.

Nếu không ở cạnh nàng, sẽ chẳng biết nàng có thói quen trời mưa thường tỉnh giấc, nhất là lúc mưa phùn buổi sáng. Bí mật của nàng ... tại sao Bảo Bình Einstein biết ???

"Thế anh thì sao?"

"Há? Dậy sớm chạy bộ ... để chứng minh mấy định luật Vật Lý là đúng."

Cũng một phần vì bác sĩ nói căn bệnh của Bảo Bình, sức khỏe lúc nào cũng phải được ưu tiên.

Ánh đèn đường vẫn còn đốt sáng những góc ngách tối tăm của đường phố Manhattan. Bảo Bình hồ hững nhìn những chùm đèn phía trên cao, ánh mắt phảng phất tia kháng cự lại tựa như bất lực.

"Mau khó đông thì sao chứ? Rồi sẽ có ngày tao áp chế được mày đúng không? Nếu tao nỗ lực kiên trì điều trị ... nhất định sẽ khiến mày bị cơ thể đào thải sớm."

"Phượng Kim Nguu, chúng ta về nhà thôi."

"Yeah, mau lên mau lên, xem ai về nhanh nhất."

"Này, về nhà mà hăng hái hơn cả lúc này chạy bộ là sao?"

"Haha, năng lực lười biếng của em trời dậy mà!"=))

Chạy bộ thôi đã mệt đứt hơi rồi, huống hồ với một đứa cả tí năm lười tập thể dục như Phượng Kim Nguu. Được người bên cạnh thông báo kết thúc màn tập thể dục buổi sáng, nàng chẳng là người phấn khích nhất thì là ai chứ? Thôi thôi, từ mai biết Bảo Bình hay dậy sớm như vậy, nếu muốn gặp anh, nàng sẽ lấy cái cơ không ngủ được để dậy sớm chạy thể dục cùng, còn nếu không muốn chạy cùng thì có bị ác mộng đánh thức vào giờ này cũng nhất định đóng cửa phòng lên mạng viết tiểu thuyết thiếu niên!!! Ahhhí !!!!! =>))

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chương 34.

***

Đưa tay lên chạm chạm cái sợi dây ruy băng màu đỏ sậm mà Bảo Bình Einstein dùng để cột tóc cho Phụng Kim Ngu mấy hôm trước, tâm tình nàng bỗng vui vẻ lên hẳn, miệng còn cười cười khả ái nữa. Đôi chân bước những bước dài, tạo ra tiếng động lộp cộp vui tai.

Cách Phụng Kim Ngu một đoạn, Nhân Mã Sagitta - đội trưởng đội bóng rổ của trường Daniel đang ôm bóng chạy về phía nàng. Ánh mắt cậu ta hôm nay có vẻ hơi khác thường, vừa như có tia vui mừng lại như chất chứa một khoảng bi thương.

"Phụng Kim Ngu."

"Cậu gọi tôi á?"

Nhìn xung quanh mình một lượt, chân mày Phụng Kim Ngu hơi nhíu lại. Nàng lần này đã nhận ra cái người trước mặt, chính là tên con trai mà hồi trước ở can teen trường bị nàng đổ soup tôm hùm lên người. Không có ai xung quanh ngoài cậu ta và nàng, liệu có phải cậu ta tới trả thù nàng không nhỉ?

"Ày, đứng yên đấy ... cậu, cậu cứ bước tới gần tôi làm gì thế?"

Đưa tay xua đuổi cái tên trước mặt tránh xa mình ra một chút, chân phải Phụng Kim Ngu còn không tự chủ được mà giật lùi một bước. Àh, chắc là phản xạ tự nhiên khi gặp lại rắc rối mình từng gây ra chăng?

"Cậu sợ cái gì thế? Tôi chỉ muốn dạy cậu chơi bóng rổ thôi mà. Lại đây Cún."

Nhân Mã không cần nghe miệng Phụng Kim Ngu nói mấy từ như đồng ý hay nàng không biết chơi, tùy tiện bước đến bên cạnh nàng, chẳng mấy chốc đã thành công kéo cô gái nhỏ kia ra giữa sân bóng.

"Cún, Cún ơi ..."

"Đừng gọi tao là Cún, tao không phải chó của mày."

"Cún, ăn chocapie không?"

"Nhìn nhé Cún."

Nhân Mã có vẻ không bận tâm mấy đến sự thay đổi trên gương mặt Phụng Kim Ngu. Biệt danh "Cún" cậu cố tình gọi bằng tiếng Việt, chẳng lẽ nàng cũng không nhận ra, cái biệt danh mà hồi còn nhỏ chỉ duy nhất có mình cậu rất thích gọi. Du học sinh Việt Nam, Phụng Kim Ngu ... chắc chắn là cô bạn thanh mai trúc mã hồi còn nhỏ mà cậu biết.

"Cậu rốt cuộc là ai?"

"Cậu sao lại biết về cái biệt danh ấy? Hay cậu cố tình gọi tôi như vậy?"

"Này ... cậu không biết tên của tớ à? Tớ là Nhân Mã."

Giống như một tiếng nổ lớn giữa hai hành tinh trong lúc di chuyển vô tình ở khoảng không gian thiếu trọng lượng kia mà chạm vào nhau. Thước phim cũ lại tràn về, mạnh mẽ như nước biển lúc thủy triều lên, khiến cho toàn bộ đại não Phụng Kim Ngu hơi đau nhức.

Trong câu chuyện ấy, có hai đứa trẻ con. Một trai, một gái ... tội nhỏ là bạn thanh mai trúc mã của nhau, cùng lớn lên trên con phố ấy. Cứ ngỡ khi trưởng thành, mỗi đứa một nơi rồi sẽ không gặp lại nhau nữa. Thành phố rộng lớn ... lúc nhận ra người kia thì sẽ như thế nào?

Phụng Kim Ngu che giấu xúc động phía sau đôi mắt đen láy của mình. Đây Nhân Mã sang một bên, tự nàng tiến về phía trái bóng rổ, dùng chân đập bóng giống như lúc nhỏ nàng vẫn thường chơi đá bóng ở trường cấp I.

"Cậu lại đây, tôi chỉ biết chơi bóng đá chứ không biết bóng rổ với chẳng bóng đế gì. Dạy tôi chơi xem nào."

Không thừa nhận Nhân Mã Sagitta là bạn thanh mai trúc mã của mình, cũng chẳng buồn phủ nhận mối quan hệ ấy, bởi lẽ Phụng Kim Ngu có quá nhiều nỗi lo, quá nhiều mâu thuẫn trong người.

Giả sử nàng nói, nàng nhớ ra cậu rồi ... thì liệu thượng đế có trên người nàng không? Có giống như lời bác gái hồi trước nói ... nguyên rủa nàng sau này mỗi ngày đều không có hạnh phúc. Những người ở bên cạnh nàng, lần lượt vì nàng mà gặp chuyện không hay. Bác trai và anh họ mất sớm, mẹ nuôi cũng mới qua đời, bố mẹ nàng thì ly dị và chẳng muốn gặp mặt nàng ... người yêu thương nàng đều có những kết cục không tốt đẹp. Muốn bọn họ không gặp nguy hiểm, nàng chỉ có cách giấu sạch đi tình cảm của mình, như vậy cứ đối xử xa cách với bọn họ thì sẽ không ai bị tổn thương.

"Được, tớ dạy cậu chơi."

Nhân Mã nở nụ cười rạng rỡ, chạy tới bên cạnh Phụng Kim Ngu, dùng tay nhanh chóng cướp bóng của nàng, tỉ mỉ dạy nàng cách chơi bóng rổ, cùng nàng vui đùa.

"Này, cậu ăn gian. Tôi lùn hơn cậu sao mà ném bóng vào được."

"Tên kia, tôi mới học chơi bóng mà."

"Đợi tôi chơi giỏi lên xem, nhất định sẽ ghi bàn trước cậu. Hứm, có giỏi thì chiều nào cũng ra đây dạy tôi chơi bóng xem nào."

"Nhân Mã, tôi nhất định sẽ thắng cậu."

***

Hôm nay trời hơi âm u, đáng lẽ phải mang theo cây dù nhưng đầu óc Phụng Kim Ngu cứ ngơ ngơ suy nghĩ linh tinh mà lúc kết thúc mấy tiết học mới nhận ra.

Tiểu Yết thì nhắn tin cho nàng từ sớm, cô nương nói rằng hôm nay bạn đi biểu tình về vấn đề khách du lịch tự ý cho khi con trong vườn bách thú ăn đồ linh tinh. Cho nàng xin đi, sao lại đi trốn học mà làm chuyện bao đồng như vậy chứ, đã thế còn nhắn tin đe dọa nàng phải bật ti vi kênh truyền hình trả phí của cậu ấy để xem đoạn video quay trộm khách du lịch trên đùa đám khi mà cậu ấy thu lượm được từ máy camera giám sát.

Kết quả của việc có cô bạn thân thích chuyện thiên hạ hơn học hành là Phụng Kim Ngu phải tự chép bài tập trên lớp cho hai đứa, tự đi báo danh cho lớp thời trang cô bạn đăng ký, tự mình lấy cơm trưa nữa.

Bê khay cơm trên tay sau khi chiến đấu hết sức để giành được phần lập sườn cuối cùng từ đôi tay ngọc ngà của bác đầu bếp, Phụng Kim Ngu thở dài cái thượt. Cuộc chiến này vừa kết thúc, cuộc chiến khác lại châm ngòi bùng nổ, tranh cơm rồi thì đi tìm bàn ăn trống để ngồi. = #

"Phụng Kim Ngu ..."

"Ây, đảng này, du học sinh Việt Nam."

Có hai giọng nói phát ra cùng một lúc. Một bên là bạn thanh mai trúc mã dạo gần đây rất tích cực dạy nàng chơi bóng rổ, một bên là bạn cùng lớp yêu quý Thiên Yết và Sư Tử Shelton, ấy chỗ bạn cùng lớp còn có cả quà khuyến mại ... không không, quà trưng bày đáng ghét - Trịnh Song Tử nữa.

Nhìn quanh canteen một lượt, Phụng Kim Ngu dừng mắt bên một cậu bạn đang ngồi tỉ mỉ nhặt cà rốt ra khỏi món rau trộn của mình. Theo một vài thông tin nàng vô tình nghe được mỗi lần xuống canteen trường thì cậu bạn kia tên Ma Kết Richter - kẻ lập dị của trường Daniel Einstein. Nàng không hiểu sao mọi người lại gọi cậu ấy là lập dị, không thích ăn cà rốt thì đầu phải thế giới này chỉ có một hai người chứ? Bàn ghế trong canteen cũng gần hết chỗ trống rồi, chỉ có bàn cậu ấy và hai cái bàn của nhóm Sư Tử và nhóm Nhân Mã.

Cũng chỉ ăn có một bữa, ngồi cạnh cậu ta đầu có bị giết đầu mà sợ? Bỏ qua ánh nhìn của mọi người, Phụng Kim Ngu thở dài, hướng về phía ghế trống trước mặt Ma Kết Richter, đặt xuất cơm của mình xuống bàn.

Ma Kết đang nhặt cà rốt, thấy người trước mặt đi qua cậu lại còn đặt cơm xuống trước mặt mình, cả người tự nhiên khựng lại. Hướng ánh mắt lên nhìn cô gái đang nở nụ cười nhạt nhẽo trước mặt, tay cầm đĩa của cậu hơi run run.

"Cô ấy ... cô ấy không thể ngồi đây được. Nếu không sẽ vì mình bị ghét bỏ mà liên lụy tới cô ấy."

"Sao thế? Hết chỗ trống rồi, nên tôi ngồi chung nhé?"

"Không được."

Ma Kết lắc lắc đầu, hai tay run run nắm chặt lại. Phụng Kim Ngu vẫn tiếp tục cười, nhận ra điểm khác biệt của cậu, nàng lạnh nhạt tách đĩa ra, trước khi ăn cũng tiện giải thích một câu.

"Tôi đâu phải tới tranh đồ ăn với cậu, căng thẳng như vậy làm gì? Canteen cũng hết chỗ trống rồi, cậu chẳng lẽ muốn tôi kéo ghế ra ngoài trời ăn hả?"

Người trước mặt im lặng một lúc, chẳng hiểu xúc động quá mức hay tâm lý bị đã kích, buột miệng nói mấy chữ: "Cảm ơn cậu!" khiến miếng sườn vừa đi xuống giữa cổ họng Phụng Kim Ngu hơi mắc lại. Ngồi chung thôi mà, hay là cách dùng tiếng Anh của Kim Ngu sai ở đâu, sao tự nhiên cảm ơn nàng vậy trời.

Chỉ có Ma Kết Richter biết câu nói của mình mang nghĩa như nào. Lần đầu có người bạn ngồi ăn cùng mình, lại là cô gái mà chỉ học chung tiết NK&TN với cậu, không rõ là vui hay buồn nhưng thượng đế có ý sắp xếp như vậy, cậu muốn cảm ơn Ngài.

Ăn trưa xong, thời gian nghỉ cũng khá dài, tiết đầu chiều lại là tiết thể dục vậy nên thay đồng phục xong là Phụng Kim Ngu tìm chỗ để ngủ liền. Sân thượng của dãy nhà dành cho sinh viên năm nhất lộng gió, trời không nắng lại chưa tới lúc mưa ... không biết tận hưởng thì phí phạm tài sản của mẹ thiên nhiên ban phát mà lại.

"Cậu đang ở đâu thế?" / "Phụng Kim Ngu không có ở trong lớp."

Người gọi điện là Thiên Yết Moscovitz mà còn nghe thấy cả tiếng hét của quý ngài Shelton nữa. Hai tên này chắc đang đứng ở hành lang lớp học cũng nên, đưa tay dụi dụi mắt, Phụng Kim Ngu ư ơi trả lời.

"Đi tìm chỗ ngủ chứ còn, hai cậu chăm sóc hàng trưng bày Trịnh Song Từ đi còn gì, tự nhiên phá bình tôi là sao?"

"Trời sắp mưa thì lo cho cậu, nhớ giờ mà về lớp đấy."

"Biết rồi thưa nhiếp ảnh gia."

Tắt điện thoại, Phương Kim Ngu tựa người vào thanh vịn ban công, vui vẻ ngắm nhìn sắc trời màu xám phía trên đầu mình, hồi học cấp III ở Việt Nam, nàng chưa từng có đứa bạn nào quan tâm cả. Đi học hay ở nhà, thầy cô thông báo có tiết kiểm tra hay bữa đầy lớp được nghỉ ... nếu không phải nàng tự đi hỏi hoặc có chuẩn bị bài vở về nhà trước ... chắc chắn sẽ không tốt nghiệp nổi mấy năm cấp III. Bây giờ tự nhiên có một đám người lo lắng cho mình, tâm trạng nàng hơi xúc động một chút, chưa bao giờ lại thấy việc mình giành học bổng du học, rời xa mảnh đất hình chữ "S" với bao thăng trầm kia đúng đắn như lúc này.

"Giữ con nhò lại."

Giọng nói có phần thiếu bình tĩnh, lúc Phương Kim Ngu quay đầu lại thắc mắc thì đã bị cả đám người giữ chặt hai tay. Điện thoại trượt ra khỏi tay nàng, vì đám người lộn xộn xô đẩy mà lăn ra phía xa hẳn vài mét.

Trước mặt nàng là cô gái tóc vàng óng, uốn lộn tỉ mỉ, trong bộ váy màu xanh dương nhìn từ trái sang phải cũng thấy cô ấy thật xinh đẹp và nổi bật. Nhưng tự nhiên ừ ừ kéo nàng lại như này là có ý gì?

Hai chân mày khẽ cau lại, nàng bực bội hỏi: "Các cậu muốn gì?"

"Đi thẳng vào vấn đề nhé?"

Cô ấy cười nhếch môi, tay phải giơ cao, cứ như vậy lạnh nhạt tát thẳng vào má trái của Phương Kim Ngu. Ba cái bạt tay giáng xuống vừa chớp nhoáng nhanh nhẹn lại vừa mạnh mẽ như dùng hẳn chín phần sức lực, không có giải thích, sau cùng để lại trên gò má Phương Kim Ngu một vết xanh tím mờ nhạt.

"Đây chỉ là cảnh cáo mày thôi. Tránh xa Nhân Mã Sagitta ra, nếu không lần sau sẽ là ..."

Vươn tay một cái đã thành công đoạt lấy sợi ruy băng cột tóc trên đầu Phương Kim Ngu.

"Bỏ ra. Trả đây." - Bị giật mình, lại thêm gò má hơi đau nhức, nàng bặm chặt môi, khó chịu giãy giụa.

Mái tóc Phương Kim Ngu xoã thẳng, phía dưới mặt đất, dải ruy băng màu đỏ thẫm bị giấu bên dưới mũi giày sắc nhọn của cô gái kia, nó là món quà nhỏ mà boss Bảo Bình tặng nàng mấy ngày trước, nàng vẫn thường vô thức chạm tay lên nó mỗi lúc rảnh rỗi, vẫn vui thích dùng nó làm dây cột tóc mỗi ngày tới trường.

"Đi thôi mấy đứa."

Sắc trời tối hơn, đám con gái lẳng lặng rời khỏi sân thượng mà bỏ lại một cô gái đang ngồi bó gối, ngơ ngác nhìn vật bị rách làm hai mảnh trước mặt.

Chẳng biết qua bao lâu, Phương Kim Ngu bộ dạng hồ hững bước đi trên sân trường, hai tay còn cầm chặt một vật màu đỏ đã bị rách đôi. Điện thoại bị rơi khi ấy nàng cũng nhặt lên cất ở trong túi áo, hiện tại nhạc chuông thông báo tin nhắn đến vừa reo.

"Chiều nay được nghỉ. Bọn tôi mang balô về cho cậu rồi đấy, nhớ về nhà luôn khỏi quay lại lớp nhá. P/s: Ba thẳng cùng lớp."

"Hic. Bị đánh cũng được ... Nhưng cái dây cột tóc của tôi ... hừcc ... thì có liên quan gì tới mấy người chứ."

Phương Kim Ngu ngồi phịch giữa cổng trường, khóc một trận lớn, chẳng màng đến hình tượng gì cả. Cái cô gái vừa rồi đánh nàng, nhìn xinh đẹp như vậy ... suốt ngày thấy Tiểu Yết nhắc cô ta là người mà cái anh Chan Chan cậu ấy thích yêu thầm. Cầu huyết mà, Lana Taylor - đội trưởng đội cổ vũ thì liên quan gì tới Phương Kim Ngu? Tự nhiên kéo một đoàn quân lên sân thượng, đánh nàng ba cái còn đi phá cả đồ mà nàng thích, độc ác a~~~~~ tình người giờ ở đâu? T____T

Phía sau lưng nàng, có một cậu con trai tóc vàng kim mặc sơ mi trắng, ngược nhìn nàng khóc rồi lại bật cây ô màu xám trên tay ra che trước nàng.

"Một ... hai ... ba! Mưa rồi."

Phương Kim Ngu bực bội, mái tóc dài bay loạn sau lưng, đôi mắt đỏ hoe còn vương chút lệ khẽ chớp chớp, ngược mặt nhìn những hạt mưa rơi trên mặt đường, tạo ra âm thanh tí tách xen lẫn bi ai, lại ngược nhìn người trước mặt đứng che ô cho nàng. Mất hình tượng quá mà!!!

"Tên bắt cóc, chiều nay lớp mình nghỉ ... sao cậu còn chưa về?"

"Vì em không mang theo ô, nên muốn đưa em cây ô để em không bị ướt ... vậy nên mới đứng ở cổng trường đợi."

"Ồ ... vốn dĩ có nói được đâu, sao tự nhiên mình hỏi chi cho tốn năng lượng."

Phượng Kim Nguu lẩm bẩm, cúi đầu, thôi không khóc lóc sụt sịt nữa, buồn chán nhìn vật màu đỏ trên tay. Đôi mắt đen láy hiện ra một chuỗi những tiếc nuối không thể thốt thành lời.

Gần via hè, sau một tiếng bíp còi, chiếc limo đen chậm rãi dừng lại. Ông quản gia Sol mặc bộ vest đen mở cửa xe, cầm cây ô màu đen vội vã chạy về phía cậu con trai đang đứng che mưa cho thiếu nữ ngồi xồm giữa cổng trường D.E kia.

"Cậu chủ ..."

Xử Nữ ngược nhìn nơi phát ra giọng nói quen thuộc vừa rồi. Nghĩ ngợi một cái, cậu cúi người đặt cây ô trước mặt Phượng Kim Nguu, đợi nàng cầm lấy nó rồi mới mỉm cười rồi đi cùng ông quản gia.

"Cảm ơn. Lần này sẽ không làm mất ô, sẽ trả lại cậu."

Người kia đi rồi. Phượng Kim Nguu mới buồn chán đứng dậy, lôi trong túi áo ra một miếng băng dính cá nhân nhỏ. Ngắm nhìn hai vật trong tay, một cái thì lúc nào cũng mang theo bên người, một cái thì bị bẩn bẩn còn rách làm đôi ... có chủ nhân như nàng, chúng nó thật xui xẻo.

"Tao không sai đâu, chỉ ngắm thôi ... dù gì hai đứa mày cũng là quà của anh Bảo Bình."

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 35.

***

Từ sau vụ mất nộ hôn đầu, Phượng Kim Nguu dường như rất lạ. Nàng có thể mở lòng ra với tất cả mọi người, thân thiết hơn với Thiên Yết, Sur Tử và Bảo Bình nhưng tuyệt đối dùng mọi cách để tránh mặt bạn học người Hàn Quốc - Trịnh Song Tử.

Hiển nhiên việc nàng ngoài mặt thì tỏ vẻ không muốn thân thiết hay hòa theo Trịnh Song Tử còn bên trong là ra sức kỳ thị, ra sức tránh mặt cậu khiến tâm tình nặng mưa của Song Tử không được thoải mái cho lắm.

Tiền lúc cả lớp đang tập chung nghe thông báo của nhà trường về việc sắp tới đầu tháng bảy có hoạt động dã ngoại ngoài trời, Song Tử nhanh chóng đón đầu Kim Nguu, kéo nàng ra trước mặt mình, hai mặt một lời dối chất tại sao lại làm như thế với cậu.

"Cô nói xem, sao lúc nào cũng vác cái mặt chán ghét khinh thường ấy ra nhìn tôi hả?"

"Ô hô, thế cậu không dùng cái ánh mắt bề trên kẻ dưới soi mói tôi hả?"

Khoanh hai tay trước ngực, Phượng Kim Nguu chán ghét lườm Song Tử một cái. Chẳng hiểu sao nhưng càng ở chung với mấy tên con trai, thói quen dৌর nước đá và mạnh mẽ của nàng bộc phát rất hiệu quả, đặc biệt nhất là hình ảnh trầm lặng ít nói xây dựng ban đầu cũng từng chút, từng chút đổ vỡ loảng xoảng trước mặt Trịnh Song Tử.

Để xem, trong vụ bật điện tắt điện ngày ấy, ai là người phải hạ nước cờ trước đối phương. Đo về độ cứng đầu và cố chấp không nhận sai thì chẳng ai bằng Kim Nguu, biết là lúc Song Tử làm việc của cậu ta, nàng cố tình tắt điện trên người là sai, bị phạt mất phẳng cái nộ hôn đầu cũng là quả báo phải trả ... nhưng mà nhất định nàng không nhận sai đâu. Biết là đường cụt vẫn đâm đầu chạy vào, bình thường đã lười trêu đùa người khác thì chớ, một khi đặt mục tiêu trả oán thù lên đầu tiên thì quyết không chùn bước. Đường cụt thì ta đâm cho đổ tường xem xem có đi tiếp được hay không, hứm !!!! =))

"Tôi đã cố làm hoà rồi còn gì. Con gái gì mà thù dai."

Dùng tiếng Việt? Song Tử dùng tiếng mẹ đẻ của Kim Nguu để bắt đầu cảm râm sai trái? Ô cê am phai. Nàng cũng nhớ tiếng Việt, nhân cơ hội chả có mấy ai hiểu biết về ngôn ngữ này cho lắm, ra sức dạy dỗ Trịnh Song Tử bằng vốn từ rộng của mình.

"Thằng chết tiệt nhà cậu, bộ cậu không thù dai hả? Tôi còn nhớ rõ cái mặt khinh khinh của cậu lúc bước lên xe lão Sur Tử hỏi chúng ta mới chuyển đến biệt thự nhà anh Bảo Bình đó. Hừm, đồ con trai nhỏ mọn."

"Đấy đấy, cái mặt gian ác của cô lộ ra rồi ha. Con gái gì mà cộc cằn thô lỗ, tính tình xấu xí, lúc trước rõ ràng là diễn màn thiếu nữ quốc dân ít nói thùy mị cơ mà."

"Với một số người thì cần thay đổi cách ứng xử. Tên hai mặt nhà cậu thì khác tôi điểm nào hả? Từ ngày đầu thấy tôi ở sân bay Incheon đã có ý trêu chọc còn gì nữa."

"Bang Kim Ngu ... hứm, cô đúng là đồ bang chủ cái bang!!!"

"Jung Gemini, cậu là thằng hai mặt đều nhất thế kỷ XXI !!!"

Ông một câu, bà một câu, cứ như vậy đứng đầu vô miệng với nhau. Mất hết cả hình tượng lúc đầu T_____T

Phượng Kim Ngu rất ít khi dùng năng lượng sống của mình để mà làm ba cái trò cãi nhau mất hình tượng còn giống mấy bà bán thịt bán cá ngoài chợ Đông Xuân. Lần này chắc chắn là ghi sổ đầy đủ khiếm khuyết sai trái Trịnh Song Tử từng gây ra với năng thế nên mới không cần hình tượng mà xấn tay áo lên chửi nhau như thế.

"Cô ... về hành tinh của mình đi, ở Trái Đất làm gì hả?"

"Cậu thì sao? NASA đang tìm cậu đấy, đồ đột biến gen, đồ XXY."

"XXY á? Ý cô là tôi bị gay, thuộc giới tính thứ ba hả? Đồ con gái gì mà ... đáng ghét."

"Cô ... lại đây, hôm nay ông phải dạy cho một bài học."

"Ông? Whoa, thằng bê đê này, lại đây bà xem nào."

* >"< T~T Orz lược bỏ hơn chục biểu cảm co giật cơ miệng *

"Chuyện gì đã xảy ra với hai người thế hả?"

Hội trưởng hội sinh viên, Song Ngư Erik vừa nói vừa cẩn thận đưa tay lên che miệng, ngáp một cái đầy uể oải.

Cách để Phượng Kim Ngu có thể dừng lại con tức giận trên đời này có hai thứ. Một là sự xuất hiện của Bảo Bình Einstein và hai là tiền lương, tiền thưởng.

Mỗi người quay một hướng, không buồn giải thích lý do cãi nhau nữa, tình hình có phần hơi căng thẳng, giống hệt lúc mấy quan chức lãnh đạo các nước ngồi trong phòng hội nghị bàn về vấn đề tranh chấp biển Đông.

"Phượng Kim Ngu, đã dán thông báo về buổi dã ngoại của sinh viên lên bảng tin trường chưa?"

"Ồ ... bây giờ em lập tức đi đây ạ."

Trịnh Song Tử, cậu ta là cái gì thế? Quan trọng bằng người trước mặt mỗi tuần đưa tiền lương làm thêm cho nàng không? Nếu không quan trọng thì mời đứng dẹp sang một bên, con đường kiếm tiền đang rộng mở, Phượng Kim Ngu không muốn cậu bạn Hàn Quốc này ngáng chân đâu nhá!

Giấy thông báo về buổi dã ngoại ngoài trời đặt trên bàn của Song Ngư Erik, Phượng Kim Ngu rất linh hoạt đưa tay túm lấy chúng rồi rời khỏi phòng. Từ lúc làm thêm công việc này thì sinh viên trường và mấy người cán bộ trong hội sinh viên đều mặc định nàng là thư ký mới của Hội trưởng Song Ngư, việc nàng tùy ý ra vào lấy đồ mình cần cũng chẳng ai muốn can thiệp hỏi han nữa. Phòng của hội sinh viên hay bất kỳ nơi nào trong trường học nàng cũng có thể vô tư đi vào, này chính là "mượn oai của hùm" trong thực tế chứ sao nữa ahiihihi. =)))

Tiếp xúc cũng gần một tháng, Phượng Kim Ngu phát hiện Hội trưởng Song Ngư quả thật là một tên siêu lười biếng, người lười như thế ... sao có thể chơi cùng với đại boss Bảo Bình, Thiên Bình ác độc được nhỉ?

Lại nói, không phải nhiều chuyện nhưng vì cậu em trai của Hội trưởng thường xuyên đến thăm anh trai mình nên Phượng Kim Ngu cũng khá tò mò. Quan hệ giữa một người lúc nào cũng rất nhiều năng lượng như Bạch Dương Erik và siêu lười Song Như Erik thực ra có phải là cùng huyết thống không? Một người như mặt trời luôn cháy rực, một người thì tựa ngôi sao chết ... thiếu ánh sáng như vậy ... có thể ở chung một nhà, thật phi thường!!!

Nói tào tháo là xuất hiện liền. Tuy rằng Bạch Dương là thần tượng trẻ đang được rất nhiều người yêu quý nhưng tuyệt nhiên trong số người quý mến ấy không có Phượng Kim Ngu nhé. Gặp nhiều lần nhưng cũng chẳng thân thiết đến level nào cả, chỉ ở mức xã giao, người hỏi thì có người trả lời, hết như lúc này.

"Anh Song Ngư có đó không?"

"Không có."

"Ừ, cảm ơn."

Thật may là giao tiếp bằng Tiếng Anh, nếu không chắc chắn Phượng Kim Ngu lần nào cũng phi ngay cái dép vào đầu Bạch Dương Erik mỗi lần thẳng nhóc quay đầu hờ hững đi trước. Rõ ràng nhỏ tuổi hơn nàng, vậy mà lúc nào cũng như bản thân là siêu sao không bằng, ở môn Tiếng Việt là phải kính trên nhường dưới, ăn nói lễ nghi phép tắc rồi.

Cầm tập giấy thông báo trên tay, ánh mắt lại như muốn đánh người trước mặt, biểu tình cơ mặt cũng chẳng có chút gì của ngưỡng mộ?

"Điều tra về cái con tóc đen ấy đi Ly Ly."

"Tại sao thế?"

"Xử lý nó trước khi anh Bạch Dương bị nó làm phân tâm."

Một đám con gái tay đeo vòng phát sáng bằng dạ quang có in ký hiệu A.R.I đứng tựa lưng vào cửa phòng học. Nếu không tìm hiểu về thế giới của fan hâm mộ và thần tượng chắc chắn sẽ chẳng nhận ra bọn họ là người ủng hộ, bảo vệ, yêu thương không cần đền đáp tình cảm, những người trung thành đưa cậu thần tượng trẻ tuổi Bạch Dương Erik - thành viên nhóm Fly B đi trên bục vinh quang.

Có thể nói, tình yêu thần tượng là loại tình cảm mà ... dù tôi có vì cậu ấy gánh đỡ cả bầu trời thì cậu ấy cũng chẳng biết tôi là ai cả.

Loại tình yêu đơn phương một phía thế này, đa phần ai cũng từng đi qua một lần vào tuổi trẻ. =))

***

"Tiểu Yết, cậu xem dán như vậy được chưa?"

"Bé con, cậu hỏi tớ đến lần thứ mấy trong ngày rồi hả?"

"Cậu than vãn cái gì? Muốn tớ đi chung với cậu xem trận bóng rổ chiều nay, còn phải coi thái độ hợp tác của cậu đã."

Phượng Kim Nguu đắc trí, đưa tay vuốt vuốt hai cái lên tờ thông báo đã ngoại cuối cùng được gắn trên bảng tin các dãy lớp, xoay người, nhún chân một cái đã nhanh chóng dùng tay kéo được cái người cao một mét bảy kia cúi thấp xuống.

Đạo gần đây rất kỳ lạ, mọi việc thuận lợi đều đến trước mặt Phượng Kim Nguu khiến tâm tình nàng rất khoái. Trừ vụ bị ăn tát vô lý ra nhá, mà từ vụ ấy thì bằng đi mấy ngày chẳng thấy cái cô Lana Taylor đi gây chuyện thị phi nữa, hay cô ấy bị xa hội đen thanh trừng rồi nhỉ? Bậy bậy, người ta có đến trường nhưng toàn tránh mặt Phượng Kim Nguu ra cơ mà?

Đội trưởng đội bóng rổ Nhân Mã Sagitta đột nhiên từ từ về nàng hơn không biết thằng nhóc này lại muốn sinh sự gì nữa tuy có hơi nghi ngờ lòng tốt của cậu ta nhưng vì thế mà Tiểu Yết lại nghe lời nàng. Ahihi, còn chẳng phải muốn tới sân bóng nhìn trộm cái anh gì mà tên Chan Chan sao!!!

Mà cũng hơi bị kỳ quặc nha, Phượng Kim Nguu phát hiện có một mối tình bí mật nào ấy của Tiểu Yết mà nàng không đoán ra được. Có thể thêm chi tiết vào ý tưởng viết truyện online trên mạng của nàng, về một cô gái bề ngoài thì Tomboy mạnh mẽ nhưng luôn ngượng ngịu trước mặt một cậu bạn mà cô ấy thích. ~

***

Sân bóng rổ cứ mỗi lần có trận giao đấu phân thực lực giữa các trường đại học trong vùng là lại cực kỳ đông đảo. Lần này là trận đấu giữa hai trường hạng A là Daniel Einstein và trường nam sinh Albert Einstein.

Các hàng ghế cổ động viên từ trước lúc thông tin trận đấu diễn ra vào năm giờ chiều một tiếng đã đông kín người. May mắn thay Tiểu Yết lòi được cái xác Phượng Kim Nguu tới sớm tranh ghế ngồi nếu không chắc chắn không được vào xem thi đấu mà còn phải đứng ngoài kia, chờ hết giờ thi đấu rồi mấy người xem được trận bóng tường thuật lại.

"Đến sớm như vậy làm gì, bọn người của trường mình đã xuất hiện đâu."

Ngáp một cái, Phượng Kim Nguu buồn chán đưa mắt nhìn xuống phía dưới sân bóng kia. Lác đác có vài người, tiếng loa thông báo còn chẳng lớn bằng tiếng hò hét của mấy người ngồi trên khán đài. Mà đa phần người tới tham gia ủng hộ đội bóng rổ mình yêu thích lại là sinh viên/học sinh trường Daniel Einstein, này chính là lợi thế sân nhà rộng lớn đây mà.

"Sắp ra rồi, đội cổ vũ cũng xuất hiện rồi. Lần này Chan Chan nhà tớ ra sân, ... í, con mẹ già Lana Taylor đáng ghét. Cậu xem, chắc chắn nó lại xén ngắn cái váy cổ vũ của nó rồi kia."

"Biết rồi biết rồi."

"Tớ trông thấy quần chip hồng của nó a~ con Lana đáng ghét ấy."

Khoé miệng Phượng Kim Nguu giật giật. Tiểu Yết ới là Tiểu Yết, dù gì cũng phải giữ hình tượng một tí. Đội cổ vũ người ta muốn làm phân tâm mấy tên háo sắc thì sao? Cơ mà thôi bỏ đi, nếu nàng buột miệng kể cho Tiểu Yết các vụ bản thân là nạn nhân của vụ bạo lực hôm trời mưa nào đó chắc mọi chuyện còn rắc rối hơn. Nhân Mã ấy, tên ham mê chơi bóng đó thì có liên quan gì tới nhóc Lana nhỉ, sao nàng lại bị đánh chi bởi thân thiết với cậu ta?

"Mà đám người chơi bóng xong mồ hôi nhễ nhại đầy người ... có cái gì sexy đâu mà sao tụi con gái ham hố yêu thích vậy trời."

>"<

Bà cô Kim Nguru ơi, yên lặng chờ người ta ra sân cái. Bà có thực chú ý điểm cuốn hút của con trai chơi bóng rổ không thể tả, hay bà cứ giữa trận là ngủ như chết lấy cơ nghỉ giải lao giữa giờ? *Kính bĩ* =))

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Chương 36.

***

Daniel Einstein vào sân trước, Nhân Mã Sagitta và đồng đội của mình mặc đồng phục thi đấu màu đỏ rực rỡ, người nào người nấy tinh thần đều rất tốt. Theo sau là đội bóng của trường nam sinh Albert Einstein, đội trưởng là một chàng trai có nước da đen, quả tóc đầu đỉnh truyền thống, đôi mắt tinh anh cùng hàm răng trắng mỗi lần xuất hiện sau nụ cười của anh chàng. Đồng phục thi đấu của bọn họ là màu xanh dương. Nhìn qua hai người đứng đầu đội hình chắc chắn sẽ chẳng ai biết người nào có thực lực tốt hơn, bởi bọn họ đều ở hàng ngũ ngôi sao bóng rổ luôn rồi, khí chất toả quanh người cũng rất áo bực.

"Ôi trời, cái anh da đen đội kia ngầu thế."

"Gi cơ?"

Không chỉ Tiểu Yết mà mấy cô nàng đang thết gào tên hai đội bóng đứng quanh Phụng Kim Nguru cũng đều đưa mắt lườm nàng một cái.

Ngồi ở địa phận cổ động viên của trường Daniel mà dám mở miệng khen đối thủ hả? Phụng Kim Nguru muốn ăn đập vài cái thì nói nhá!!!

Đưa tay gãi gãi đầu, Phụng Kim Nguru cười cười cho qua mọi chuyện. Nhiều lúc cứ nhoi nhoi thì người ta lại ghét cho, tốt nhất trong lúc này bản thân nàng bị biến thành vô hình có phải hay không!!!!

Phía dưới sân bóng rổ, Nhân Mã vui vẻ nhìn quanh khán đài bên trên, áo đồng phục màu đỏ có in số tám trước ngực, tay còn thắt một giải ruy băng màu xanh lá, trông cậu ấy lúc nào cũng thật nổi bật.

"Nhân Mã cố lên."

"Nhân Mã NO.1."

"D.E Fighting, Daniel Fighting."

"Nhân Mã vô địch."

Tiếng hét của rất nhiều người bắt đầu vang vọng cả nhà tập đa năng với sức chứa 4000 ghế ngồi. Âm nhạc cổ vũ vang lên, sôi động, náo nhiệt hơn lúc nào.

Cái cậu con trai mặc đồng phục màu đỏ, khỏe miệng giương cao như vui mừng. Tâm trạng cực phần khích, cậu ta nhìn xung quanh hàng ghế khán giả đã lâu, lúc này dừng mắt về phía hàng thứ bốn, vị trí ghế ngồi gần trung tâm như đã nhận ra thứ mình đang tìm này giờ ở đây, Nhân Mã đưa tay che miệng, ho nhẹ một cái rồi dùng sức hét lớn: "Cún à ... tớ yêu cậu, cảm ơn cậu đã đến cổ vũ cho tớ hôm nay!!! Nhất định Nhân Mã này sẽ thắng."

"Cậu ta nói gì cái vậy?"

Phụng Kim Nguru chỉ thấy Nhân Mã vẫy tay cất lực nhìn về phía mình, giọng nói của cậu ta thì chịu nhưng chắc chắn bá khí toát trên người lại rất tự tin nhá, chỉ tổ làm đám fan hâm mộ xung quanh nháo nhào là hét, uầy thật muốn đau tai mà.

Đội của trường Daniel đứng thành một hàng, cẩn thận bắt tay đối thủ là trường nam sinh Albert Einstein, hoàn thành nghi thức chào hỏi rồi ông trọng tài - thầy thể dục của D.E đi lên, nhắc nhở luật chơi một chút rồi thổi còi, bắt đầu trận đấu.

Những màn giật bóng, ghi bàn, đưa bóng qua người đối phương ... nói chung là đủ các pha chuyên nghiệp mà chỉ người chơi bóng rổ hiểu, tuy rằng mỗi đội thường có tân binh yếu hơn một chút nhưng cũng không phải chương ngại lớn gì cả, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng thì xem ra trận bóng hôm nay có khá nhiều pha đẹp.

Tổ trọng tài, người đứng thổi còi, người bấm giờ, người hoàn thành thủ tục ghi kết quả thi đấu cũng làm việc khá ănn ý, bọn họ thi thoảng còn thảo luận với nhau về cách chơi của hai đội. Người chuyên tâm theo dõi chắc chắn là huấn luyện viên của hai trường, bọn họ quan sát cách đối phương tung mành hóa mù để cướp bóng đối thủ, cũng ngẫm đánh giá thực lực của hai đội trường và cả cân nhắc lập ra mấy nhóm tấn binh xuất sắc sau này sẽ thay thế vị trí của mấy cậu tiền bối năm ba năm tư sắp ra trường để đào tạo nhiều hơn. Kết luận rằng trận đấu giữa hai trường hạng A này trong hôm nay quả nhiên gay cấn và thú vị.

Đội cổ vũ dưới sự dẫn dắt của Lana Taylor, mỗi bước nhảy đều uyển chuyển linh hoạt. Mỗi lần có một thành viên đưa bóng vào rổ rồi tiếng bịch bịch trên sân thi đấu vang lên là y rằng đám người trên ghế khán giả hò hét muốn khản giọng. Nhiệt huyết của tuổi trẻ ... chính là nằm ở đây.

"Nhân Mã Fighting, Nhân Mã .... Mã ... zzzz khô zzz." =. = #

Trong khi người đứng ở tổ trọng tài lật giấy kết quả 27:25 thì có cô gái nào ấy đã gục lên vai con bạn thân ngủ ngon lành. Thề là chưa có vụ nào đi xem bóng rổ mà Phụng Kim Ngư giữ tỉnh táo được tới phút cuối. Giống như mấy pha ghi bàn là liều thuốc ngủ không bằng, gay go tới đâu cũng dễ dàng làm nàng lăn ra ngủ một cách ngon lành.

Trận đấu kết thúc, Tiểu Yết theo tiếng gọi thân thương, chạy tới đưa nước cho bạn Chan Chan mặc áo số chín. Mọi người sôi động bàn tán về kết quả trận đấu rồi cũng dần tản ra về nhà. Vài đám fan hâm mộ thì chạy theo thần tượng của mình, cùng xin chụp hình selfie, cùng xin chữ ký.

Nằm lẫn trên ghế ngồi màu xanh dương, cô gái tên Phụng Kim Ngư đang ngủ ngon lành kia thi thoảng còn chẹp chẹp miệng vài cái.

"Nhân Mã, xong chưa, chúng ta về thôi."

Lana Taylor hào hứng kéo sự chú ý của Nhân Mã, trên tay cô ta là quả cầu bóng đang được tung lên tung xuống vài cái thật nhẹ, đứng cạnh cô ấy là vài người trong đội cổ vũ, bọn họ cũng dùng gương mặt vui vẻ chờ đợi hai người kia đi chung cùng mình.

"Lana, về với mọi người trước đi. Tôi còn có chút việc."

"Nhưng nhóm mình còn có liên hoan mà?"

"Ồ ... vậy chốc nữa tôi đến. Tổ chức ở đâu thế?"- Nhân Mã hồ hững trả lời, chân còn vội bước về phía cái cô nương đang nằm ngủ một mình ở hàng ghế thứ tư.

"Nhà hàng của bác Francos Jackson nhé?"

"Ồ."

Nhìn xuống bên cạnh chỗ Nhân Mã đứng, Phụng Kim Ngư cái con nhỏ đáng ghét dạo gần đây tự nhiên thường xuyên xuất hiện bên cạnh cậu ấy. Lana Taylor khẽ cau mày, bực bội vứt quả cầu bóng màu cam vào tay cô bạn trong đội cổ vũ đang đứng cạnh mình, cô ngúng nguẩy rời khỏi sân bóng, bộ đồng phục cổ vũ thiết kế với chân váy xếp ly màu xanh sẫm bỗng bệnh di động từng nhịp theo bước chân vội vã của cô ấy.

"Con bé ấy là cái quái gì, sao mọi quan tâm của anh lại luôn dừng bên nó. Đáng ghét."

Trả lại sự yên tĩnh trầm mặc vốn có của sân bóng khi không còn ai đứng dưới sân di chuyển bóng vào rổ, không còn tiếng ồn từ đội cổ vũ và người hâm mộ bộ môn này phía dưới khán đài. Sau ánh hào quang náo nhiệt kia, bình yên như vậy cũng thật tốt.

"Phụng Kim Ngư. Cậu còn định ngủ tới bao giờ hả?"

Nhân Mã cao ngạo nhìn xuống người con gái đang nằm trên ghế kia. Tay bỏ túi quần bèn lập tức nhấc ra, vươn về phía hai cái má hồng hồng như bánh bao của người kia, nhéo một cái cho đỡ ngứa mắt.

"Cún, Cún ơi ... dậy mau Cún."

Mỗi một câu "Cún" phát ra từ miệng Nhân Mã là cái tay đang véo má Phụng Kim Ngư của cậu ra thêm lực một chút. Đám đến sân bóng xem cậu thi đấu, không chịu bỏ sức ra cổ vũ lại còn lười biếng ngủ, lần này phải chinh nàng một trận mới được.

"Cúnnn oiiiiiii."

"Này Nhân Mã, tao không phải là chó nhá!!"- Tay nàng vươn lên cao, gạt một phát đã tách hai tay Nhân Mã ra khỏi má mình, tuy nhiên ... nàng chỉ buột miệng trong lúc đang ngủ mơ?

"Cậu thừa nhận rồi nhé, bạn thanh mai trúc mã."

"Này đồ con lợn."- Nói con heo cho dễ thương một tí, đáng yêu một tẹo ... Nhân Mã ngượng mồm nhá! Đưa tay véo mạnh má nàng một lần nữa, cuối cùng không ngờ lại có công dụng, người kia mắt tuy nhắm nhưng chân mày thì khó chịu co chặt lại.

Phụng Kim Ngư trong trạng thái mơ màng ngồi dậy, dụi mắt hai cái rồi ngơ ngác nhìn người đối diện. Sao cái má lại có cảm giác vừa bị đũa nào xấu tính đâm? @@

"Cậu ở đây làm gì? Trận bóng kết thúc rồi à?"

"Ồ."

"Vậy tôi về đây."

Kim Nguru vươn vai, đứng dậy làm vài động tác đơn giản rồi đưa tay vỗ nhẹ vai Nhân Mã, ra hiệu về nhà.

Chân mày Nhân Mã hơi cau chặt, bước theo Phụng Kim Nguru, mồ hôi trên áo đồng phục vẫn còn ướt đầm dính lên người cậu thoát nhìn vừa cá tính lại có chút gì ấy sexy ahiih. =))

"Cún, khi này không phải cậu đã nhận ra tớ rồi à?"

"Tôi nhận ra cái gì? Cún với chẳng không Cún gì ở đây?"

Phụng Kim Nguru buồn bực, bước chân dường như nhanh hơn vận tốc bình thường một chút, Nhân Mã đi sau nàng, chẳng hiểu sao hai đứa nó lại thành ra đi vòng quanh sân bóng một lượt rồi mới ra ngoài.

"Nhân Mã, cậu vẫn chưa quên cái tên ấy của tớ. Mà tớ từ ngày ấy cũng chưa từng đổi tên. Rốt cuộc cậu còn vương mắc cái gì mà làm khó mối quan hệ này của chúng ta."

Thờ dãi một cái, Phụng Kim Nguru chẳng báo trước mà đột ngột quay đầu lại khiến cho Nhân Mã hơi giật mình. Nàng tiến về phía cậu hai bước, giậm mạnh gót giày xuống mặt đường một nhát.

"Đây chỉ là cảnh cáo mà thôi. Tránh xa Nhân Mã Sagitta ra, nếu không lần sau sẽ là ..."

Sẽ là cái gì? Phụng Kim Nguru vẫn còn nhớ ngày hôm ấy, chỉ là bọn người Lana Taylor kia chưa kịp nghe nàng giải thích đã làm hỏng sợi ruy băng Boss Bảo Bình tặng nàng. Lana Taylor kia ... theo nàng biết thì cô ấy rất được cậu Chan Chan đề tâm. Chan Chan là người Tiểu Yết thích, hờ ... chẳng lẽ Lana biết nàng chơi thân với Tiểu Yết nên thứ cô ấy ám chỉ đó là việc sau này sẽ chia rẽ cậu con trai kia và Tiểu Yết, làm cho bạn thân của nàng đau khổ ư?

Cứ cho là suy luận của Phụng Kim Nguru sai đi, nhưng Tiểu Yết là bạn thân của nàng, ít nhất thì từ lúc gặp cô ấy ... nàng chưa từng muốn mở lòng ra thân thiết với ai ở đất Mỹ này cả. Bất giác cả người Phụng Kim Nguru hơi run lên. Nàng từng viết trong cuốn nhật ký năm nào, ngày mà Nhân Mã vội vã tặng Chocopie cho nàng, trong lúc nàng đang cắn dở miếng bánh đã lên thơm má nàng, sau đó còn lên xe đi Mỹ cùng bố mẹ cậu ta ... viết rằng sau này gặp lại Nhân Mã, nhất định không làm bạn của cậu ta nữa.

Bởi cậu ta phạm vào luật cấm mà Phụng Kim Nguru liệt kê trong sổ đen: *"Người tự ý rời bỏ mày, tuyệt đối sau này gặp lại ... cấm mày cho cậu ta cơ hội xuất hiện trong thế giới kia của mày một lần nữa. Tình cảm, là thứ không được phung phí ..."*. Đúng vậy, cứ cho là Phụng Kim Nguru tính tình trẻ con đi, cứng đầu giữ chứng kiến của mình đi. Nhưng mà ngay cả bố mẹ của nàng và đám bạn thân hồi trước, những người tự ý xông vào cuộc sống của nàng rồi lại vô tình hay cố ý bước ra ... nàng tuyệt nhiên vẫn chưa tha thứ.

Lý do nàng không muốn mở lòng ra thân thiết với ai là như vậy, sợ làm bản thân bị tổn thương ... hóa ra Phụng Kim Nguru cứ tưởng mình giờ đã trưởng thành, hiểu lẽ đời rồi ... cũng chỉ là ngụy tạo chứng cứ. Nàng cố chấp thì đúng hơn.

Giống như đã chuẩn bị kỹ lời thoái từ trước, cái miệng nhỏ bắt đầu tuôn ra những lời tàn nhẫn.

"Vì tôi ghét cậu được chưa hả? Cậu là bạn của tôi à, từ nhỏ tôi đã rất khinh thường cậu, không muốn chơi cùng thằng hàng xóm nhà cậu rồi. Bây giờ cậu cũng không nhận ra là tôi chán bản mặt của cậu mỗi lần xuất hiện trước mắt tôi hả? Không có cậu cũng đủ phiền rồi, đừng có mà lộn xộn nữa. Hôm nay hai mặt một lời, chúng ta tiện thể thả chó, tiền vong luôn đi. Vô tình sau này có gặp mặt cũng như không gặp, Ok?"

"..."

"Cái gì nữa?"

"Coi như tớ chưa nghe thấy gì. Hôm nay Daniel Einstein thắng, đi thôi. Chúng ta mở tiệc liên hoan."

"Cậu điếc à?"

"Ừh, BỊ ĐIẾC RỒI."

Phụng Kim Nguru rõ ràng nhìn thấy sự đau thương thất vọng trong ánh mắt của Nhân Mã. Vậy mà cậu ấy vẫn cố gạt mọi thứ đi mà kéo nàng đi về hướng phòng tập của đội bóng. Vậy là sao chứ? Nàng mặc kệ, cứ ở cạnh cậu ta thì con bé tóc vàng tên Lana Taylor sẽ làm khó nàng. Bị cô ta tát ba cái vào mặt lại còn làm hỏng cả cái dây ruy băng Boss Bảo Bình tặng nàng đã là quá đủ rồi. Nàng không muốn câu chuyện nàng cố lơ đi ngày hôm ấy một lần nữa tiếp tục được lặp lại. Yên bình sống hết những tháng ngày du học sinh ở đất nước này ... đúng vậy, đây là điều mà Phụng Kim Nguru mong muốn đó.

"Nhân Mã, virus vui vẻ ... Xin lỗi cậu. Nếu không làm như thế, nhất định sau này cậu còn tổn thương hơn. Ở cạnh tớ, luôn chẳng tốt đẹp gì ... vì thế mà từ lúc biết cậu là thằng nhóc hồi trước tặng bánh chocopie cho tớ, bạn thanh mai trúc mã lúc nhỏ, tớ đã luôn phủ nhận."

Lạnh lùng, không phải là không có tình cảm, không có trái tim hay tình yêu ... mà là không biết đối mặt với sự thật như thế nào.

Gạt tay Nhân Mã ra, Phượng Kim Ngưu bình thần đứng lại, miệng lạnh nhạt nói với cậu. Trong đáy mắt nàng, là sự thờ ơ xa cách, lại có chút chán ghét. Đôi lúc, cần chấm dứt ảo tưởng để người bên cạnh không còn hy vọng, như vậy sẽ tốt hơn.

"Xin lỗi cậu. Tôi ... hôm nay có hẹn rồi."

"Sau này Phượng Kim Ngưu cũng có hẹn, chỉ cần trước mắt tránh xa Nhân Mã ra, chặt đứt hy vọng của cậu ta là được. Trốn tránh tuy không phải việc tốt gì cả, nhưng mà nó khiến tâm tình người kia tốt hơn."

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Chương 37.

***

Phù thủy đánh rơi mặt nạ rồi ... lớp phấn trang điểm nguy trang bấy lâu nay của Phượng Kim Ngưu bị gió lạnh thổi bay hết rồi ư, liệu có ai thấy đằng sau lớp mặt nạ ấy là một cô gái mang dáng hình và tính cách như nào không?

"Làm tốt lắm, không ai được quyết định cuộc đời của mày ngoài bản thân mày."

Phượng Kim Ngưu ngồi nép thật sâu trong góc phòng. Từ lúc trở về biệt thự Aqua Einstein thì vẫn chưa mở miệng nói gì cả. Người nàng khẽ run lên, người ngoài nhìn vào còn nghĩ tại nàng dễ điều hòa nhiệt độ thấp quá nhưng thực chất lại không phải vậy.

Tâm trí nàng đang hỗn loạn, giống như bản thân đã phát giác ra khác thường của chính mình. Nàng đeo quá nhiều mặt nạ, vậy nên quên mất đi gương mặt thật sự của mình ... một đứa trẻ trong cơn hoảng loạn bị người thân phản bội, cố tỏ ra mạnh mẽ, cuối cùng vẫn có bộ dạng như nàng lúc này.

Sợ bị người bên cạnh mình nhận ra dáng hình vốn chẳng kiên cường, vốn chẳng xa cách của nàng.

Hóa ra thời gian cũng chẳng khiến sự tổn thương vơi bớt đi là mấy ...

"Kim Ngưu, buông mẹ ra."

"Tại sao? Tại sao lại đối xử với con như thế?"

"Vì mẹ hết thương con rồi."

Năm Phượng Kim Ngưu mười bốn tuổi, trong lúc nắm vạt tay áo của mẹ mình, đã nhận ra trước giờ nàng vốn chưa từng có vị trí quan trọng trong lòng bố mẹ gì cả. Giống quân cờ bị phế, lặng lẽ đứng trên con phố nhỏ, nhìn bóng hình mẹ mình bước lên chiếc xe sang trọng rồi biến mất giữa đường phố rộng lớn.

Nàng trước đây không như thế này, vốn có trái tim như bao người bình thường cơ mà, cũng đập những nhịp rất nhẹ, cũng quan tâm yêu thương mọi người xung quanh, dù có bị kỳ thị xa cách thì vẫn kiên cường dùng nụ cười để vực dậy tinh thần của chính mình.

Bởi khi ấy bố mẹ nàng vẫn còn bên cạnh nàng, lời nói của người xa lạ xung quanh không thể làm xấu xí tâm hồn của đứa trẻ vốn được yêu thương đùm bọc.

Sống cùng mẹ nuôi, những năm tháng cấp III không có lấy một đứa bạn thân, đã nhanh chóng bào mòn đi gương mặt thật của nàng. Nàng vô thức đeo lên tấm mặt nạ vô hình ấy, bởi nàng nghĩ dù không có bạn nhưng có mẹ nuôi là được rồi. Bọn họ cũng đâu biết nàng lại chọn cách đeo mặt nạ để xa cách bọn họ cơ chứ? Đeo quen rồi, thế nên việc muốn nàng tháo mặt nạ ra để thân thiết với một người xa lạ hình như hơi khó khăn.

Bề ngoài hơi khó gần một chút nhưng thân rồi thì sẽ thấy nàng rất dễ mến, rất hay quan tâm người khác, đây là cảm nhận của những người đã tiếp xúc

qua nòng.

Một tảng đá không có linh hồn, làm ra nhiều chuyện như vậy, nhưng hình như vẫn vội vàng mỗi khi có người muốn nhìn thấu nòng thì phải. Nội tâm không phải một đứa trẻ xấu, thoát nhìn hay nguy hiểm bản thân che giấu tính cách rất tốt, nhưng lại luôn dễ dàng để người khác nhận ra bộ dáng thật của nòng, là cô gái trốn sau lớp bọc mạnh mẽ. Một cô gái thiếu tình thương, một cô gái hay nóng giận khi bị người khác nhìn thấu tâm tư, muốn gỡ mặt nạ của nòng ra, nòng cố tìm cách trốn chạy để khỏi trực diện thừa nhận đối thủ ... thì ra cách nòng tự vệ rất đơn giản, cứ nghĩ ở mãi trong mình ốc thì sẽ không bị ai kéo ra ngoài.

Thụ động, hướng nội, suy nghĩ và hành động tuy có ngược nhau nhưng bản chất xuất phát lại không phải một cô phù thủy như mình vẫn nghĩ.

Sống giữa bầy sói chưa chắc đã là sói.

Bảo Bình Einstein ngồi trước màn hình máy tính quan sát căn phòng có gắn thiết bị quay lên mà rất lâu trước đây anh từng lắp đặt, anh trầm lặng đi một lúc lâu khi thấy cô gái nhỏ tên Phụng Kim Ngu kia đang khóc. Liệu có nên an ủi cô ấy không?

***

Phòng cô hiệu trưởng Jessica Einstein.

"Cô đã tìm ra phòng ký túc xá cho em chưa?"

Phụng Kim Ngu ngồi trên ghế sofa, ánh mắt vẫn còn chưa thông suốt một vấn đề gì đó, nòng chậm rãi nhìn người phụ nữ phía đối diện đang bình tĩnh dùng ánh mắt quan sát nòng.

"Có vấn đề gì ở biệt thự sao? Con trai cô hay mấy thằng nhóc kia đối xử với em không tốt hả?"

"Không có, chỉ vì ... em thấy không thoải mái thôi ạ. Lúc đầu chuyển đến, chẳng phải cô nói trong thời gian ngắn nhất sẽ sắp xếp cho em rời khỏi đó hay sao? Đã hơn một tháng rồi ..."

"Và ... em cũng không muốn làm tổn thương những người đối xử tốt với em. Sai lầm trong quá khứ, mỗi lần nghĩ lại thôi em đã thấy đau đớn lắm rồi."

Thấy Phụng Kim Ngu hốc mắt bắt đầu hơi đỏ lên, cô Jessica bối rối. Chân mày khẽ nhăn lại, không biết qua bao lâu mới chịu mở miệng.

"Được, cô sẽ cố sắp xếp cho em vào ký túc xá của trường trong tháng này. À, có việc này ..."

Cô Jessica rút ra một tờ giấy nằm trong chồng tài liệu cũ đã phô tô sẵn của mình, đẩy nhẹ về trước mặt Phụng Kim Ngu, cười nhạt.

"Đây là bản kế hoạch trong tháng sáu này."

"Tập san học đường tháng sáu?"

"Ừ. Em có năng khiếu môn Văn học, công việc đơn giản này chắc em sẽ làm được chứ? 'Lá Phong ngày không nắng' ..."

"Cái đó, hội học sinh đáng ra phải đảm nhiệm chứ ạ?"

"Ừ, nhưng nếu cô giao cho em kèm theo khoản nhuận bút kha khá thì sao nhỉ? 1000 USD nhé?"

"What? 1000 USD á? Số tiền mình nợ anh Bảo Bình là 1906 USD ..."

Phụng Kim Ngu hơi bặm môi một chút, nòng chậm rãi xem qua nội dung bản kế hoạch mà cô hiệu trưởng đưa. Nick name "Lá Phong" của nòng rất ít người biết. Để tiện cho việc viết lách bởi vậy mới đăng ký một cái tên nick. Không ngờ cũng nhờ cái duyên nhỏ này mà quen biết được khá nhiều tác giả văn học lẫn biên tập viên ngành báo chí, cũng may mắn quen biết cô "hiệu trưởng một truyện" rồi được tuyển vào D.E School.

~~~~~

Thư viện.

Đưa tay gạt nhẹ dòng máu đỏ tươi đang chảy ra từ hai bên mũi, Phụng Kim Ngu tiếp tục việc tìm kiếm mấy tư liệu liên quan đến chủ đề của tháng sáu này, dường như nòng không để tâm mấy về việc mỗi tháng bị chảy máu cam một hai lần thì phải.

Tập san học đường, đáng ra phải để mấy người trong hội học sinh làm mới đúng, nhưng mà đây là công việc có "tiền nhuận bút" mà cô hiệu trưởng ưu ái dành cho nòng. Ấy, không thể để tiền bay mất được, ít nhất số tiền ấy còn nhiều hơn tiền công 10 USD/ ngày mà tên Hội trưởng hội sinh viên Song Ngu Erik keo kiệt cho nòng. Không phải vất vả ra ngoài làm thêm rồi bị tổng cổ về nước bằng vé máy bay một chiều mà còn có thể làm điều mình thích, cô hiệu trưởng xem ra cũng là người tốt ahiihi. ~~~~~

Rời khỏi thư viện trường, có cô gái nào đó vừa đi đường vừa chăm chú nhìn đồng ảnh trong tay cùng vài cái ảnh mới được thành viên của CLB nhiếp ảnh tặng. Nòng khẽ giật mình khi nhận thấy sống mũi có gì đó ướt ướt lại thoảng mùi máu tanh.

"Sao dạo này chảy máy cam nhiều thế nhỉ?"

Lấy khăn giấy ướt đã chuẩn bị sẵn trong túi áo ra, nàng quệt quệt vài cái như không mấy bận tâm đó là máu của mình hay của ai, Phụng Kim Ngu tiếp tục tập chung xếp lại mấy bức ảnh làm mẫu báo cáo trong quyển "Tập san học đường tháng sáu" tới. Đúng là kỳ công mà, cũng may mấy cậu sinh viên Mỹ tốt tính ... nếu không nàng đã chẳng xin được tấm ảnh nào đẹp để của bọn họ rồi.

"Vi Mỹ là nước hợp chủng quốc, có rất nhiều người dân của các nước khác tới định cư, cũng bởi điều này mà Mỹ có nhiều loại người và da màu khác nhau chứ không phải là liên minh các tiểu bang như em seach mạng."

"United States ... tự nhiên nhớ tới anh Bảo Bình nhỉ?"

Phụng Kim Ngu cười cười, hai má khê ửng hồng. Nàng biết rõ phản ứng của mình là bắt nguồn từ nguyên do gì, kinh nghiệm viết truyện teen trên mạng lâu năm cùng thói quen tích lũy của việc quan sát mấy cặp yêu nhau ... cảm iasc này, có thể là thích? =))

"Này ... tại sao lại không thích tớ thế? Cậu nói gì đi, sao lại không thích tớ?"

"Tiểu Yết?"

Kim Ngu bước chậm về phía cô bạn thân của mình, đứng một khoảng hơi xa, nàng chậm rãi quan sát không khí tĩnh lặng trước mặt. Tiểu Yết quyết định tỏ tình với Chan Chan của cậu ấy ư? Nhưng cái cậu Chan Chan kia sao lạnh lùng vậy nhỉ? Cậu ta chỉ đứng một chỗ, yên lặng bỏ tay vào túi quần giống như lời tỏ tình của Tiểu Yết chỉ là trò đùa ... còn cậu ta thì là nhân vật ngồi dưới khán đài, vừa lơ đãng lại như hồ hững không để tâm tới màn kịch bên trên?

"Nói đi, tại sao không thích tớ? Vì cậu thích con nhỏ Lana Taylor ư?"

"Cô.... im đi. Cô thì biết cái gì hả?"

"Nhất định tớ sẽ làm cậu thích tớ."

"Cô không thể." - Chan Taurus nhếch miệng cười trào phúng.

"Tớ có thể, có thể, có thể!!!!!!!!!!!!!!!"

"Tôi ghét cô, tôi nói cô không thể, nghe chưa hả?"

"Tớ có thể ... a~~~~"

Tiểu Yết ngã nhào xuống dưới đất ngày khi bị Chan Taurus đẩy ngã. Phụng Kim Ngu chứng kiến tất cả, nàng bặm môi toan xông ra nạt cho cậu bạn kia một trận. Không được đối xử với con gái như vậy, huống hồ Tiểu Yết còn là người thích cậu ta nữa. Đối xử tệ hại với người mình thích như thế thì thật độc ác, tại sao không đặt mình vào hoàn cảnh của Tiểu Yết chứ? ~~~

"Dám đẩy ngã Tiểu Yết của bà!"

Chân vừa bước được một bước, lại bị một người vô duyên nào ấy đứng chắn tầm nhìn. Cái người kia còn ngạo kiều hai tay để túi quần hồ hững dửng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Phụng Kim Ngu.

"Cô định làm gì? Tới đó đánh cậu kia thay Tiểu Yết ư?"

"Trịnh Song Tử, liên quan gì tới cậu."

"Nên nhớ, cô cũng từng làm tổn thương một người ... bằng cái cách giống hệt như thế. Có quyền gì mà đi đòi công bằng thay Tiểu Yết?"

"Tôi ..."

Hai tay Kim Ngu run nhẹ, nàng miết tay lên mấy tấm ảnh đang ôm trong lòng, bất giác tránh ánh mắt giống như kẻ bề trên chiếu xuống nàng của Trịnh Song Tử. Đúng vậy mà, nàng cũng từng làm tổn thương Nhân Mã bằng cái cách còn ác độc hơn cậu bạn kia. Nàng có quyền gì mà chen vào cơ chứ? Nàng chỉ là người ngoài cuộc, đánh giá mọi thứ bằng cảm tính. Nàng căn bản có tư cách gì mà nhảy vào dạy dỗ cái cậu kia ... khi mà ngay cả nàng cũng từng giống cậu ta, tàn nhẫn vui đập đi tình cảm của Virus vui vẻ?

"Đi theo tôi. Tôi có chuyện quan trọng muốn đối chất với cậu."

Song Tử không nhận được sự đồng ý của Kim Ngu, tự ý kéo nàng đi khiến một tay nàng phải vội vàng giữ chặt sấp ảnh hồi chiều mới thu thập.

"Buông tôi ra. Tôi không có tư cách xen vào chuyện kia nhưng tôi là bạn của Tiểu Yết, tôi phải qua an ủi cậu ấy."

"Vậy được ... trả lời cho tôi biết, cái người dùng địa chỉ email TaurusTiti0505@gmail.com có phải cô không Phụng Kim Ngu?"

"Cậu sao lại biết cái email của tôi?"

Buông tay Phụng Kim Ngu ra, ánh mắt Trịnh Song Từ quét một tia lạnh lùng đến đáng sợ. Tại sao cậu biết ư? Vô tình tìm hiểu trên thanh mục thông tin của trường rồi nhìn thấy cái avatar hồ sơ của nàng cách đây một ngày, vô tình thôi mà ... sau cả quãng thời gian dài tìm kiếm nàng, chẳng phải đây là mục đích cuối cùng ư?

"Tốt. Ngày 04 tháng 06 năm 2008, vụ tai nạn giao thông ở Vịnh Hạ Long có năm người, ba người chết một người sống thực vật một người bị thương nặng ... chắc cô cũng nhớ rõ? Đôi mắt của cô đang dùng là của em gái tôi - TRỊNH SONG NHẢ. Cô có biết không hả?"

"Cái gì ... sao lại ..."

Cả người Phụng Kim Ngu run run, mấy bức ảnh trên tay nàng vô lực rơi thụt xuống mặt đường lát đá hoa, dùng đôi mắt kính hải của mình nhìn thẳng về phía Trịnh Song Từ lại nhận được sự khước từ của cậu.

Song Từ tránh ánh nhìn của nàng, cậu sợ đôi mắt kia, đôi mắt có màu đen của ngọc trai, mỗi lần buồn rồi sẽ ập nước ... nó còn có ma lực phát sáng trong đêm tối khiến người ta cứ vô thức rồi lại vô thức đắm mình trong ấy.

"Chết tiệt."

Trịnh Song Từ ... cậu đang nhớ tới em gái của mình!

P/s: Sao không comment đề Giun ấy động lực viết? Thật tình ... hờ hững với tui như vậy nản lắm ahuhu. = ____ =

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chương 38.

"Tôi nhận ra rằng để biết mình yêu hay ghét một người, không có cách nào khác là đi với người đó." - Mark Twain.

***

"Buông tôi ra."

Trịnh Song Từ lạnh nhạt phun ra mấy từ khi thấy Phụng Kim Ngu nắm lấy tay cậu, giữ người cậu lại để cậu khỏi bước đi.

"Tôi ... cậu không được đi."

Nàng cầm chặt tay Song Từ, chẳng rõ mục đích chính là gì hoặc có lẽ đây là hành động tự phát chẳng, nàng không muốn cậu ta bỏ đi trước mặt của nàng, thế giới này cay nghiệt với nàng suốt bao năm qua còn chưa đủ tàn nhẫn hay sao?

"Kinh tởm."

"..."

Ánh nắng nhạt hắt xuống sân trường. Bảo bình Einstein tựa người vào thành bàn học, qua ô cửa kính cách âm trong suốt của tầng hai còn nhìn thấy bóng hình Phụng Kim Ngu bị Trịnh Song Từ xô ngã. Cậu khẽ nhăn chân mày, như muốn xông xuống dưới kia đỡ cô gái nhỏ mà cậu thầm quan tâm đứng dậy, muốn dùng nắm đấm dạy cho tên chết tiệt người Hàn Quốc kia một bài học, nhưng rồi bàn tay chợt co thành nắm đấm mà giấu nơi túi quần jean xám.

Thiên Bình Cabot đứng cách Kim Ngu một đoạn, cậu ta rất nhanh chạy tới đỡ Phụng Kim Ngu đứng dậy, còn tùy tiện phui đám bụi dính trên người nàng, từ khi nào Thiên Bình có vẻ thân thiết với Kim Ngu như thế? Rõ ràng bọn họ gặp nhau cũng không nhiều, Thiên Bình còn là bạn thân của cậu, sao lại quan tâm thái quá tới nàng như vậy? Lần trước thì đụng độ ở hành lang dành cho sinh viên năm nhất, lần này lại xuất hiện kịp lúc Kim Ngu bị Trịnh Song Từ xô ngã, không phải đều là tình cờ chứ?

Ở một khía cạnh khác, Phụng Kim Ngu cảm chiếc đồng hồ bị vỡ mặt kính trên tay, lướt nhìn xuống dưới thấy Thiên Bình Cabot đã nhanh nhẹn nhặt hộ nàng tập ảnh bị rơi tung tóe trên đất, nàng thờ dãi, đôi mắt nhìn theo Trịnh Song Từ đang bước trên sân trường. Cậu ấy nói nàng "kinh tởm" ư? Trong

mắt của cậu ấy nàng lại biến thành thứ gì đó khiến cậu thấy kinh tởm, thấy bẩn thỉu ư?

"Để tôi đưa em về nhé?"

"Không cần đâu ..."- Kim Ngu nhích người, vô tình lại tránh được cánh tay của Thiên Bình đang hướng về vai nàng an ủi, nàng vội vã bổ sung: "Đừng chạm vào em, người em ... có lẽ bẩn."

Phượng Kim Ngu cúi đầu, nhanh chóng nhận lấy xấp ảnh trên tay Thiên Bình, nàng thờ dài, vội vã rời khỏi trường Daniel Einstein.

"Cậu Einstein, cậu về sao?"

"À, vâng. Tôi phải về sớm mua chút đồ."

"Vậy chào cậu."

Bảo Bình gật đầu, nhanh chóng khoác ba lô lên vai, động tác dứt khoát rời khỏi phòng thí nghiệm.

Chiếc F4 CC lao trên đường quốc lộ, tựa như một cơn gió khiến người đi đường thỉnh thoảng phải ngoái đầu nhìn theo.

(Yunki: tên gọi đầy đủ của chiếc mô tô phân khối này là MV Agusta F4 CC, *giá khoảng 135000 USD *)

Bóng Phượng Kim Ngu đổ dài trên đường, những tia nắng yếu ớt chạm lên người nàng, tựa như những tinh linh nhỏ bé đang cố làm cô gái của chúng ngưng khóc. Đưa tay lên cao gạt đi những hạt nước mắt vô dụng, nàng nhủ thầm, nước mắt thật mặn chát, không hề ngọt dịu chút nào, mặn chát như cái cách Trịnh Song Từ thay thế giới đối xử tệ với nàng.

"Không được khóc."

Ngước mặt lên nhìn những tòa nhà cao tầng thi nhau vươn lên như muốn chạm tới tầng mây xanh ngắt, đường phố và con người xung quanh náo nhiệt làm sao, Kim Ngu thờ dài. Thành phố xinh đẹp này xa lạ quá, con người ở đây cũng thật lạnh nhạt, bất giác nàng nhớ tới Việt Nam. Tuy rằng đã từng rất ghét bỏ nhưng ở đất nước ấy vẫn có những người đối xử tốt với nàng như thầy hiệu trưởng, mẹ nuôi ...

"Trịnh Song Từ, tôi trả nợ cho em gái cậu là được. Sao phải tàn nhẫn như vậy ... làm thế nỗi đau sẽ giảm đi ư?"

Kim Ngu ngồi thụp xuống vỉa hè, khóc nức lên như một đứa trẻ, nàng bắt đầu ghét thế giới này. Năm ấy đã lấy đi ánh sáng của nàng, để nàng cô độc trong bóng tối vậy tự nhiên lại tặng nàng đôi mắt này làm gì nữa? Để nàng tận mắt chứng kiến từng người nàng yêu thương rồi bỏ mình, để nàng nhìn rõ lòng người dối trá ra sao, cái cách từng người một rồi bỏ nàng còn tùy ý khứa sâu nhất dao vào linh hồn nàng, để nàng thấy xã hội này đáng sợ như nào.

"Vội nhất. Khóc cái gì mà ghê vậy?"

Bảo Bình Einstein cao lớn đứng trước mặt Phượng Kim Ngu, cậu như một vị Thần ảm áp, che khuất đi những tia sáng làm chói mắt nàng, không làm nàng cảm thấy khó chịu, chỉ có cảm giác an tâm và bình yên, khiến đôi vai đang run bần bật trong tiếng nấc nghẹn của nàng cảm thấy an yên.

"Đứng dậy nào. Tôi đưa em về nhà."

"Nhà ở Việt Nam?"

"Hả?"- Ngây người ra một lúc, Bảo Bình nín cười. Cô nương này lại quên mạng não ra dùng rồi đấy, muốn về Việt Nam thế à? Mỗi lần khóc là muốn chạy trốn về quê hương tới thế cơ? Ghét Mỹ thế này mà sao còn tới du học.

"Chắc, ở Manhattan thì đâu là nhà em? Chúng ta cùng về biệt thự Aqua Einstein."

"Ừ, không về."- Kim Ngu lắc đầu, kiên quyết ngồi trên vỉa hè.

"Là vì cậu người Hàn kia à? Đây là nhà tôi, nếu em không thích cậu ta thì tôi sẽ đuổi cậu ta ra khỏi biệt thự."

"Không cần đuổi đâu ạ, lỗi tại em."

"Ồ, vậy em khóc cái gì, ầm ức? Bỏ đi ... theo tôi nào."

Còn chưa kịp kháng cự, cái người cao lớn kia đã kéo Phượng Kim Ngu đứng dậy, thân nhiên gạt mấy lọn tóc mái của nàng sang một bên, đã vậy đồng chí Boss cũng rất nhanh nhẹn lôi cái khăn tay trong túi áo ra lau đi mấy vệt nước mắt trên gò má nàng.

"Em xem, cái bộ dạng thâm thâm này."

"Em ..."

"Được rồi, tôi hiểu mà. Có thể khóc trước mặt tôi, lần sau ai bắt nạt thì cũng không được ở trước mặt kẻ ấy mà trưng bộ dạng nhếch nhếch này ra. Em có thể ... ừm, có thể yếu đuối trước mặt tôi, tôi tình nguyện để em đem bộ dạng xấu xí này ra dọa."

Ngày hôm ấy rất đẹp, dường như mọi tia nắng ấm áp trong khoảnh khắc chiều tàn ấy cũng chẳng so sánh được với nụ cười nhạt đầy yêu thương của Bảo Bình Einstein dành cho nàng. Lúc ấy, Phượng Kim Ngu chỉ biết ngây ngốc nhìn theo cái người cao lớn kia, nàng phát hiện con gái thật ra lại rất đơn giản. Chỉ cần người ấy làm vài điều nhỏ nhặt trong một vài giây thôi cũng khiến con tim nhỏ bé dễ dàng rung động, sau đó bất giác mỉm cười, ghi lại khoảnh khắc người ấy bước vào thế giới của mình như một chứng nhân lịch sử.

"Em thích anh rồi, Boss, cũng thích em chứ?"

"Này."

Kim Ngu ngờ ngác để Bảo Bình cài hộ mũ bảo hiểm, sau đó mặc cậu kéo ra chỗ chiếc mô tô đang dựng trên đường.

"Ồ, sao em chưa từng thấy cái xe này nhỉ?"

"Tôi hay để nó ở trường mà."

"Nhưng ... em bị say xe."

"Tôi biết. Nhưng mà ... theo phân tích toán học thì xác suất say xe của em không rơi vào xe đạp, xe máy hay mô tô đâu. Yên tâm."

"Có cả phân tích kiểu ấy hả?"

Bảo Bình không trả lời, bình tĩnh ngồi vào vị trí cầm lái. Có thể một giây nào đó cậu bốt ngầu đi được không boss? Đội mũ bảo hiểm rồi mà vẫn thấy đôi mắt cậu nheo nheo như đang cười, giết nàng điiii, người gì mà cười mœ vậy????

Chiếc xe lao trên đường, theo phản xạ của một đứa con gái bị ám ảnh tốc độ từ cái năm 2008 xa xôi nào ấy, Kim Ngu nhắm chặt mắt, vòng tay lên trước ôm chặt người kia. Bảo Bình Einstein tay cầm lái hơi bất động một giây, sau đó người ta không hay biết đoạn đường về nhà bỗng dài ra, bởi tốc độ của chiếc mô tô đang từ 60km/h giảm xuống 20km/h ... gian thương thật ý.

***

Vò lại đám tóc còn ướt nước, khoé miệng Bảo Bình nâng cao, theo thói quen bật máy tính, tùy tiện click vài nhát, màn hình hiện ra hình ảnh cô nương nào đó đang chăm chú làm bài tập.

Điện thoại trên bàn đồ chuông, nhìn dãy số quen thuộc cùng cái tên "Jessica Mom" yêu quý cũng đủ làm Bảo Bình Einstein nhăn mặt.

"Hi, Mom."

"Hôm nay trốn học về sớm hả cậu Einstein?"- Chất giọng của bà Jessica Einstein nâng cao, càng nghe lại càng nhận thấy ý cười trong ấy.

Sở thích quái thai của bà Jessica Einstein chính là chọc ghẹo cậu con trai lập dị của mình, làm cậu ta điên ngầm lên, sau đó vui vẻ trở thành bà mẹ tốt của năm. Nhưng cậu con trai của bà cũng đâu phải dạng vừa, mọi mặt đều tốt hết, làm gì cũng suy nghĩ trước sau cẩn thận một cách hoàn hảo, nhưng từ khi Phượng Kim Ngu xuất hiện thì lại khác. Điểm yếu duy nhất của Bảo Bình Einstein chính là bắt nguồn từ ba chữ: Phượng Kim Ngu.

"Mẹ biết rồi sao lại hỏi?"

Phía đầu dây kia lại phát ra tiếng cười khanh khách, một lúc sau quý bà Jessica mới thôi cười.

"Con mất nhiều công sức thu xếp cho cô nhóc ấy như vậy, tiếc là người ta lại không hiểu chuyện, hôm nay còn tới gặp mẹ đòi rời khỏi biệt thự của con. Ấy da, vào ký túc xá của trường mình thì tới khi nào mới ra được. Còn có sau này nếu hai đứa mà hẹn hò thì tới giờ giới nghiêm, mấy giờ nhỉ? Chín giờ đây, hẹn hò mà có vài tiếng ... thật là bất tiện ghê."

"Mẹ. Sao cô ấy lại đòi chuyển đi. Tưởng hết hy vọng vào ký túc xá rồi chứ."

"Chắc tại mấy đứa con ăn ở tốt quá."

"Mẹ nói vậy là ý gì hả?"

"Ồ hô, ông này hay nhỉ. Bình thường IQ cao lắm cơ mà, đừng tới vấn đề liên quan tới con gái là ngờ ngợ như nai vàng thê. Hỏi google nhé, mẹ chịu. Ngủ đây con trai."

"Mẹ ngủ ngon."

"Thông báo như vậy xong ngủ? Có phải mẹ của mình không vậy?"

Bảo Bình nhăn mày vút điện thoại sang một bên, ngồi trên ghế tựa mắt cậu dừng bên màn hình máy tính, Phượng Kim Ngu trong bộ dạng không làm được bài tập môn Vật Lý biểu cảm thật đa dạng. Lúc ấy Bảo Bình phát hiện IQ của cậu bình thường hay dùng vào đâu rồi, đúng là khiến người ta chết cười.

Nếu một ngày Phụng Kim Ngu phát hiện trong phòng mình có camera quay lén, mà người lắp đặt lại là Bảo Bình Einstein thì sao nhỉ? Lúc ấy chắc nàng sẽ tức giận run người sau đó xé xác cái tên cao một mét chín mươi hai này ra thành trăm ngàn mảnh ấy chứ. Không ngờ thông minh quá cũng có bất lợi của thông minh.

By: Linh Yunki's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chương 39.

***

Đạo này Trịnh Song Từ rất quái tính, nếu có Kim Ngu ở nhà thì cậu ta sẽ rúc nguyên cả ngày trong phòng. Lại còn lười tới mức mua đồ ăn vặt xong mang lên căn cứ địa của cậu ta, khiến việc Kim Ngu muốn đối diện cậu ta xin lỗi rồi hai đứa ngồi giải thích lý do tại sao phải tránh mặt nhau cũng khó.

Như thường lệ, Phụng Kim Ngu rời khỏi biệt thự Aqua Einstein rồi mang đồ nghề như tranh ảnh, laptop, bút màu, giấy nháp và máy đồ liên quan tới ý tưởng viết bài về tập san học đường tháng sáu đến thư viện mỗi lúc rảnh rỗi.

Hôm nay thư viện khá thưa người, Kim Ngu tìm một góc bàn khuất sau kệ sách lớn, nơi mà ánh nắng mặt trời hiếm hoi khó hắt vào. Nàng chăm chú ghép từng khung ảnh theo thứ tự bài viết của mình trong đó có lịch sử thành lập trường, những thành tựu đã đạt và sẽ đạt được, một vài hoạt động ngoại khoá thường thu hút sinh viên nhất và một góc riêng là chuyên mục dành cho gương mặt người nổi tiếng, chắc chắn góc nhỏ này sẽ thu hút khá nhiều bạn học là trạch nữ lẫn trạch nam.

"Bạch Dương Erik?"

Phụng Kim Ngu hơi chặc miệng, nói về cậu học sinh này thì nàng hơi quan ngại. Chính là không tiếp xúc nhiều, không nói chuyện nhiều, nàng và cậu ta như kiểu người qua đường ấy nhỉ, chẳng thể tùy tiện viết những thông tin sai lệch về cậu ta vào tập san tháng này được. Rồi đám fan cuồng của cậu ta lại tha cho nàng nếu nàng viết sai về cậu ta í.

"Nhân Mã Sagitta ... ày, thằng ngốc này lại càng không nên viết ấy chứ."

Gạt bài viết có Nhân Mã sang một bên, Kim Ngu tuy có áy náy về chuyện hại đời cậu ta, ơ nhưng mà nàng cũng đâu phải thiên thần đâu. Chẳng phải đám con gái thích cậu Nhân Mã, mấy cô nàng đánh đá trong đội cổ vũ như Lana Taylor ấy, trời ạ. Còn liên quan tới cả Tiểu Yết của nàng nữa. Nói chung là chuyện về CLB bóng rổ của trường cùng đội cổ vũ nên vứt sang một xó, không hay ho gì đâu nếu nàng khơi nó ra trong tập san tháng sáu. Vì nó quá nguy hiểm tới tính mạng của nàng ở cái đất Manhattan nàyyy. =]]

Nhưng mà người nổi tiếng ở trường Daniel Einstein này thì loanh quanh cũng chỉ có thế, một vài nhân vật hút fan. Gõ ngón tay lên bàn học, Kim Ngu mím môi, mắt mơ màng nhìn cốc cà phê sữa trên bàn, tiếng nhạc phát ra qua headphone khiến nàng trông có chút điệu đà lạ lẫm.

Bóng trắng trắng ngà, có cây đa to, có thằng cuội già, ôm một mối mơ ...

Lặng im ta nói cuội nghe, ở cung trăng mãi làm chi ...

"Nhân tố mới thì sao nhỉ?"

Ở lớp Năng Khiếu và Tài Năng ấy, có rất nhiều sinh viên nổi bật. Trong trường, những gương mặt như thiên tài Vật Lý là anh Bảo Bình Einstein cũng rất được lòng người, còn có mấy cô cậu ở CLB mùa, hát, vẽ ...

"Mẹ kiếp, thằng lập dị này. Mày muốn chết à mà văng mực vào áo bố hả?"

"Xin lỗi cậu, xin lỗi."

"Thằng dị nhân, mẹ nó chứ, mày dạo này yên bình quá nhỉ. Không có ai bắt nạt đây mà."

Một góc thư viện hơi ẩm ỉ, có tiếng va đập sau gác sách. Kim Ngu nhắc headphone ra, rồi mắt tìm kiếm tiếng ồn phát ra càng lúc càng lớn.

Phía cuối cửa ra vào thư viện, cô quản lý bắt đầu lớn tiếng can ngăn khi thấy đám người trong thư viện tụ tập lại xem chuyện.

"Mấy cậu định làm mất trật tự ở đây à, ra ngoài rồi muốn làm gì thì làm."

Thanh niên cắt đầu ba phân người da đen, hàm răng trắng muốt, anh ta mặc áo ba lỗ đen, hình như là người này giờ buông lời thô tục, anh ta quay ra chỗ cô quản lý rồi lại nhìn cậu sinh viên có mái tóc vàng rối xù như xơ mướp che khuất cả hai mắt nói lớn: "Đi theo ông."

Mọi người trong thư viện bắt đầu ồn ào, cậu Ma Kết bị thanh niên da đen kia túm cổ áo kéo đi. Phụng Kim Nguo lúc ấy đầu óc lại nhanh nhạy lạ kỳ. Nàng bỏ đồng sách vở lại trên bàn học, chạy lách qua đám đông đang bao quanh bạn học cùng lớp NK&TN kia.

"Này, bỏ cậu ấy ra."

Giọng nàng tuy nhỏ nhưng tiếng vang lại đủ vừa để đám người trong thư viện nghe thấy. Vài người đã bắt đầu nói nàng khờ khạo, chọc nhảm đối tượng, làm anh hùng sai thời điểm. Có ai đầu óc bình thường lại đi cứu cậu sinh viên lập dị tên Ma Kết kia đâu hả trời.

"Mày nói gì cơ?"

Thanh niên da đen buông tay ra khỏi cổ áo Ma Kết, cậu ta kinh ngạc trong vài giây khi nhìn thấy cô bạn người Châu Á có dáng người nhỏ nhắn buộc tóc đuôi gà đang nhìn cậu ta chăm chăm.

"Bạn bè cùng trường, sao lại quá quắt với nhau chỉ bởi vài giọt mực văng lên người. Cậu tóc xù ấy cũng xin lỗi rồi mà, cậu dùng bạo lực lên người cậu ta chính là ấu trĩ."

"Hả? Con nhóc con này ở đâu chui ra."

"Cẩn thận."

Phụng Kim Nguo nhắm mắt theo phản xạ khi thanh niên da đen giương tay lên cao. Nhưng cuối cùng người bị cậu da đen tát một cái lên mặt lại là Ma Kết Richter, bởi lẽ cậu chàng nhảy vào đỡ thay kịp lúc cho Kim Nguo.

"Các cô các cậu ra khỏi đây. Đây là thư viện."

Cô quản lý trừng mắt nhìn từng đứa một. Kim Nguo cắn móng tay, ngơ ngác lẫn cảm động nhìn cậu da đen lần nữa đang định túm cổ áo Ma Kết ra ngoài.

"Đánh cũng đánh rồi, đừng là đồ bạo lực"

Thanh niên da đen nóng mặt, khinh bỉ vứt Ma Kết một cái đằng sau. Ung dung bước ra khỏi thư viện như thể cậu ta là người tri thức không bằng. Đã thế lúc bước đi còn nói giọng mũi mũi câu cảnh cáo: "Hừ, ranh con. Liệu hồn lần tới."

"Giải tán hết cho tôi. Ồn ào chết đi được."- Cô quản lý yếu ớt gào lên với một đám người hóng chuyện. Bực bội chết cô, đang yên đang lành đọc yaoi thì có hai thằng con trai một công một thụ ghẹo nhau ở thư viện. Thử gì xui xẻo ồn ào.

Phụng Kim Nguo gãi đầu, lên lên về bàn của mình, mặt hơi đỏ do xấu hổ. Đáng ra không nên xen vào chuyện bao đồng mới đúng, từ trước đến giờ nàng có phải cái đứa bánh bèo nhân rồi không có việc bèn xông pha đi xen vào chuyện người khác đâu. Nàng trước đây ngoan lắm, cũng lười quan tâm mấy vụ bạo lực học đường, nghĩ thấy mùi ồn ào nguy hiểm là tránh xa trăm mét rồi. Đã vậy khi này không ngăn được gì còn đi chọc ghẹo cậu da đen, để cậu tóc xù húng dùm cái bạt tay nữa. Đúng là phá hoại.

"Cậu ... cảm ơn nhé."

Tóc xù xơ mướp đứng trước bàn học của Kim Nguo, má phải của cậu ta còn đỏ vết bạt tay, nàng vừa trông thấy đã bặm môi áy náy.

"Là tôi nói câu đó mới đúng. Hại cậu bị ăn đập. Mặt cậu không sao chứ?"

"À, không đau lắm."

"Cậu sắp về chưa, đợi tôi một tí, tôi dọn sách rồi bọn mình về chung. Kiếm đá lạnh chườm cho cậu luôn."

"Hả?"

Chỉ là câu nói vu vơ cùng áy náy của nàng, vậy mà trông ngực Ma Kết đã đập rộn ràng. Cậu bất giác mỉm cười, chăm chú nhìn Phụng Kim Nguo dọn đồng sách trên bàn học. Có thể sau này nàng mới biết, thực ra đây là lần đầu tiên Ma Kết đứng chờ một cô gái dọn sách rồi nói đi về chung với cậu, là lần đầu tiên.

Giữa ti người, lại chỉ có một mình Phụng Kim Nguo được quyền vô tư bước vào thế giới quan nhỏ bé của Ma Kết, nhưng cậu sẽ không nói cho nàng biết đâu, sợ nàng thấy cậu lập dị rồi bỏ cậu lại phía sau.

Thật kỳ lạ ... lạ cái cách một người trở thành bí mật của một người.

***

Phượng Kim Ngu nằm dài trên bàn học sau khi kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày. Nàng lười biếng bám vào tay áo bạn học Sur Từ Shelton và bạn cùng bàn Thiên Yết để đứng dậy.

Tiểu Yết của nàng hôm nay không đi học, bù học mỗi khi lớp có tiết NK&TN trong ngày, có lẽ là tránh mặt cậu bạn Taurus Chan kia rồi. Yêu đương vào là vậy đấy, hy vọng Tiểu Yết sẽ sớm vượt qua quãng thời gian này.

Kim Ngu từng nghe qua một câu của Irina Dunn nói như này: "Một người phụ nữ khi không có đàn ông cũng giống như là một chú cá không có chiếc xe đạp. Ý tôi là, vẫn ổn, chẳng sao cả." vậy đấy, lúc trước Tiểu Yết trông hoạt bát, yêu đời lắm cơ mà. Còn nhớ lần đầu tiên nàng gặp cô ấy, lúc đó bộ dạng nàng khá thảm hại, khóc lóc sụt sùi ... ai đó gọi nàng là "Bé con", còn dạy nàng chơi ván trượt. Như vitamin mang năng lượng trong người, Tiểu Yết của nàng là tomboy mạnh mẽ, đặc biệt như vậy đấy.

"Ê, Song Từ, đi chậm thôi đợi bọn tôi."

Là Sur Từ hoạt ngôn nói, nhưng cái cậu con trai đáng người cao cao kia cứ kiêu ngạo bước đi về phía trước.

"Ồ ... này Trịnh Song Từ."

Vẫn là quý ngài Sur Từ Shelton cất giọng. Cuối cùng người trước mặt mới quay đầu lại, nhìn về phía Sur Từ và Thiên Yết mà bỏ qua sinh vật có tên là Phượng Kim Ngu.

"Tôi đi taxi về trước."

Nói đoạn, ánh mắt lạnh lùng của cậu ta như có lực sát thương, khứa qua mặt Kim Ngu một đường dài không bằng. Cậu ta quay người, sai bước tiếp tục đi về phía cầu thang.

Sur Từ khó hiểu, vở vai Thiên Yết nói: "Cậu ta nhà giàu rồi, dạo này như kiểu đến ngày không bằng, tính tình khó chiều."

"Thằng ngốc này, cậu xem tôi là con gái không hả, tự nhiên nói ba cái tào lao."

"Phụt. Haha, Sur Từ, chú nhìn mặt bà Kim Ngu đi."

"Gì chứ, phổ cập giới tính từ hồi con nít mà, ngại gì không biết."

Kim Ngu bậm môi, bắt giác lườm cho quý ngài Shelton một cái. Lại nói đến ngày, nàng vội giật mình, chẳng phải theo lịch là hôm nay sao? Thảo nào cả người như thiếu dưỡng chất, uống nước lạnh ở canteen cũng hơi đau bụng nữa.

"Sao thế?"

Thiên Yết Moscovitz khoác lại ba lô, ngo ngác nhìn biểu hiện khó ở của Kim Ngu.

"À, không có gì, tí nữa cậu đi cùng Sur Từ hay đèo tôi về?"

"Đương nhiên đi cùng tôi rồi. Chẳng lẽ tôi lái xe một mình về à."

"Ồ."

Sur Từ Shelton, thi thoảng cũng phải mang náo ra ngoài chứ, cậu cứ ngây thơ gây họa như vậy à? Có biết Kim Ngu tôi thân cô thế cô bước trên đường phố Manhattan này một mình đã từng bị bắt cóc hay không hả?

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 4: Xúc Cảm Đầu Tiên! [Kim Ngu Ft Song Từ]

Ngoại truyện 4: Xúc cảm đầu tiên! [Kim Ngu ft Song Từ]

***

Truyện được viết bởi Linh Yunki, có xuất hiện trên wattpad và sàn truyện, các web khác là sản phẩm ăn cắp. Thân ái.

***

Lần đầu tiên tôi gặp em ấy là ở sân bay Incheon Hàn Quốc

Lần đầu tiên tôi gặp em ấy là ở sân bay Incheon Hàn Quốc. Với chiếc vali màu đen, em ngốc nghếch đứng giữa sân bay rộng lớn, tìm kiếm người hướng dẫn xuất hiện. Trông bộ dạng em khi ấy thật đáng yêu, khiến tôi rất muốn trêu chọc.

Vốn tiếng Anh của em ấy có chút không được tốt lắm, phải mất vài giây mới có thể định khuôn được câu trả lời hoàn chỉnh vì thế mà tôi rất thích hích bác vào điểm yếu là phản ứng chậm này của em ấy.

Tôi thích nhìn dáng vẻ ngơ ngác của em mỗi lần trông thấy những thứ mới lạ xuất hiện trước tầm mắt, giống như cái cách cô em gái của tôi ngày trước vẫn thường làm khi được đưa đi chơi, em tôi thân quen mà ảm áp như thế.

Tôi thích nhìn em bước đi phía trước. Dáng người Á Đông nhỏ nhắn như một cây nấm, dịch chuyển những bước chậm chạp trông thật đáng yêu. Chiều cao khiêm tốn của em cũng rất đặc biệt, lọt thỏm trong khung ảnh với một đám con gái Châu Âu cao hơn mét bảy, nếu em của tôi có bị lạc giữa dòng người chắc tôi vẫn sẽ dễ dàng tìm thấy em thôi.

Tôi thích những tiết học trên giảng đường, vận mình sang bên trái một cái là có thể trông thấy góc nghiêng của em. Sống mũi cao, nước da trắng, mái tóc màu đen tung nhẹ lên cao mỗi lần con gió ngoài cửa sổ ủa vào, trán em lấm tấm mồ hôi vì cái nóng, cổ áo sơ mi bị bẻ lệch khi em vội đến trường cho kịp giờ học. Em xinh đẹp nhất có lẽ là lúc đi dưới nắng, nhẹ nhàng thanh khiết như hạt sương đêm e ấp dưới ánh mai, làm trái tim tôi thổn thức những nhịp không đều.

Tôi thích ngắm biểu cảm của em, thật dễ dàng quan sát cách em nhũn mảy, bặm môi khi gặp bài khó, khi em chuyên tâm vào một chuyện gì đó. Thi thoảng cậu bạn Moscovitz có chần tằm nhìn của tôi một chút nhưng mà kệ chứ, cậu ta là dự bị mà thôi, nụ hôn đầu của em chẳng phải tôi cướp mất à?

Tôi thích chặn lời em, trêu chọc em theo một cách ấu trĩ, chỉ bởi tôi lo sợ em sẽ bỏ quên mất sự tồn tại của tôi. Giống như bao cậu trai mới lớn, tôi cũng có xúc cảm riêng của mình, thích em bèn trêu chọc em ... như một bản năng trong người. Mặc dù tôi thừa biết chẳng cô gái nào ưa nổi kè hay chọc ghẹo mình.

Tôi thích nhìn vào mắt của em, nó giống như có lực nam châm, khiến tôi bắt đi bắt dịch luôn muốn ngắm nhìn. Thế nhưng tôi không thích đôi mắt ấy nhất là lúc trời tối, nó khiến tôi nhớ tới những thứ tệ hại đã xảy ra với mình. Về việc em gái tôi rời bỏ thế giới ngọt ngào này vào ngày sinh nhật tôi, cả việc bố của tôi vẫn trong tình trạng hôn mê sâu suốt mấy năm dài.

Tôi ghét cái cách mà em thách thức sự kiên nhẫn của tôi vào đêm hôm ấy, cái đêm mà tôi cướp mất nụ hôn đầu của em. Tại sao em lại làm vậy? Tôi không gọi kiểm chế tính cách xấu xa thứ hai của mình, căn bệnh hai tính cách của tôi khiến tôi luôn khó chịu mỗi khi bị nhốt mình trong bóng tối. Với tôi thì thói quen bật đèn khi ngủ đã bắt đầu hình thành từ năm 2008, nếu có đi lạc vào một ngõ khuất tăm tối thì tôi vẫn luôn chuẩn bị một chiếc đèn dạ quang bên mình.

Thích em rồi, tuy biết rằng hiện thực chẳng vui vẻ mấy, tôi cứ cố chạy trốn khỏi em vì sợ em phát hiện ra rằng tôi thích em.

Giả như hôm ấy tôi không nhìn thấy địa chỉ email của em, không thô lỗ đẩy em ngã ở sân trường, không biết quá nhiều chuyện ... thì bây giờ chắc tôi và em sẽ không chiến tranh lạnh, em nhỉ?

Người buộc dây là tôi, lại mong em tháo nút thắt, thật lỗi bịch khi đẩy tất cả gánh nặng lên đôi vai nhỏ bé của em

***

Trịnh Song Từ, cũng rất đẹp trai, theo nét đẹp của mấy anh chàng nghệ sĩ sở hữu gương mặt như hoa của KPOP. Ngoài cái miệng toàn chứa những phát ngôn khó nghe ra thì cậu ta cũng có khá nhiều mặt tốt.

Không thích nhất là cái cách cậu ta chọc ghẹo tôi, dù gì cũng là người phương Đông với nhau vậy mà đi lấy người khác ra làm thú tiêu khiển cho mình, đáng ghét.

Thi thoảng quan sát một chút thì nhận ra cậu ta cũng khá giống anh Bảo Bình. Là kiểu người tình ý, biết quan tâm phụ nữ chân yếu tay mềm, mặc dù miệng thì nói những lời cay độc nhưng lương tâm vẫn còn giữ được, không tới nỗi xấu xa ác độc.

Có lúc thấy cậu ta hiền hiền, bản thân đi chọc ghẹo người khác được mà khi người ta chọc mình thì giữ cái tính cách ác ôn nông thôn ra.

Thù dai, đúng vậy. Trịnh Song Từ chỉ luôn nghĩ cậu ta làm đúng, không phân biệt được đúng sai trái phải. Vụ tai nạn năm 2008 đó, cậu ta luôn nghĩ tiêu cực, không chịu nhìn về mặt tích cực. Không nghe giải thích, không chấp nhận tìm hiểu nguyên nhân, khẳng khái nói rằng tôi sai, tôi chẳng đúng. Biết là cậu đau lòng, nhưng đâm dao vào tâm hồn người khác cậu ta có dễ chịu lên chút nào không? Riêng tôi, có cảm giác bản thân chẳng thoải mái chút nào.

Hôm ấy làm cậu ta giận, tôi cũng khó chịu trong lòng chứ có phải không đâu. Chạy qua siêu thị mua mấy thứ đồ uống cậu ta thích, vậy mà Trịnh Song Từ ấy quá quắt ném túi đồ tôi mua vào thùng rác. Cậu ta đại gia có khác, không biết tiết kiệm tiền, cũng chẳng biết quy tắc tích tiểu thành đại, rồi có ngày nghèo rớt lưc ấy tôi có làm nữ đại gia cũng không thuê osin là cậu ta.

Cơm tối có lòng nấu giúp cậu ta, bởi hôm ấy tới phiên cậu ta nấu ăn ... thường ngày tôi ghét đồ ăn cay, mỗi lần cậu ta nấu ăn sẽ mè nheo bảo cậu ta cắt một phần thức ăn không có ớt cay ra, ấy vậy mà hôm ấy tôi hy sinh nấu một nồi lẩu cay, lên gọi cậu ta còn chẳng thèm mở cửa phòng mà xuống nhà ăn. Làm người phải biết chừng biết mực chứ, cứ làm khó nhau như thế chỉ khiến hai bên khó xử.

Chưa hết, tôi cũng rất mệt mỏi đi theo xin lỗi cậu ta mỗi ngày vài lần, đề nghị hai đứa có một buổi đàm phán công bằng, cải thiện mối quan hệ đang trên bờ thảm họa. Nhưng không, thanh niên mang quốc tịch Hàn Quốc ấy quá lăm rồi, càng theo đuôi cậu ta lại càng "chảnh".

Vào một buổi chiều đẹp trời, tiết NK&TN yên bình như mọi hôm. Cô Bill Adam trốn lên phòng chờ giáo viên uống trà. Tôi mang theo lòng quyết tâm sôi sục, dùng đủ trò aegyo để dụ dỗ thanh niên Sư Tử chuyển chỗ ngồi, đáng tiếc là ...

Ví dụ như Phụng Kim Nguu tôi ôm sách vở sang ngồi ở ghế bạn học Sư Tử, còn dờ dẫm xấu hổ dễ thương ra dụ dỗ trái tim yếu mềm của thiếu niên ngơ ngác ấy.

"Sư Tử đẹp trai, cậu có nhớ ai là người cứu cậu thoát chết khỏi đáy đại dương nguy hiểm muôn trùng không nhỉ?"

"Tự tôi cứu tôi chứ aiiii???"

Chắc chắn, nếu tôi không nhảy xuống biển thì cậu ta cũng quên thân dưới đó rồi bị mấy em cá mập xinh xinh xé xác tan tành thành từng mảnh, còn vênh mặt lên cái lại ân nhân cứu mạng.

"Hừm, tôi bị trúng gió độc rồi Shelton. Cậu cứ để tôi ngồi ở cửa sổ như thế à? Chúng mình là gì của nhau? Bạn thân oiiii."

Chắc tại không nghe nổi cái giọng giả vờ ờng eo chảy mỡ hết sức bánh bèo của tôi, mà quý ngài ấy theo tốc độ bàn thờ đã ôm đồ đạc chạy một mạch sang ngồi cạnh bạn Thiên Yết. Tốt lắm, có phải nghe lời chuy sớm thì tốt không.

"Trịnh Song Tử, xin chào, xin chào. Hihi."

"Cô biến về bàn cô đi. Thật chướng mắt."

Tôi còn nhớ lúc đó cậu ta đẩy tôi ngã nhào ra sau khiến nửa người tôi đập mạnh lên sàn gạch đá hoa, thật may là ngồi bàn cuối dãy, không chẳng hiểu cái hộp sọ của tôi có đập trúng góc bàn học nào đó rồi mất trí nhớ như trong phim. =]]

"Không sao chứ?"

Tôi còn nhớ như in khoảnh khắc cậu ta vội vã đỡ tôi dậy, còn tình bơ hơi tôi có sao không. Đã xuống nước rồi, còn "Chảnh", còn thích đẩy tôi ra xa. Vậy tôi cho cậu toại nguyện.

"Hừm, ấu trĩ. Không muốn nói chuyện với tôi hả, được. Từ giờ Phụng Kim Nguu tôi cũng chẳng làm thân với cậu nữa đâu, cái đồ nhỏ nhen ích kỷ."

Bùng tiết, bùng tiết chỉ bởi xô sát với bạn học Trịnh Song Tử. Phải chỉnh đốn lại bản thân thôi, tôi học tập để mà lấy cái học bổng sang Mỹ đâu phải để bản thân rơi vào mấy mối quan hệ phức tạp này. Làm ơn đi, hãy để tôi tránh khỏi mấy thứ xui xẻo rắc rối trong suốt mấy năm học ở đây đi.

P/s: Hihi, hình như đã lâu rồi không chấp bút viết ngoại truyện nhỉ? Mọi người thấy cặp đôi này có hợp không? "Xúc cảm đầu tiên" còn có tên gọi khác là "Bỏ lỡ". :>

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40

Chương 40.

Có những người chỉ tình cờ gặp gỡ nhưng sau này lại dệt lên cả câu chuyện dài ...

***

"Cô y tá ... em ấy làm bản áo cháu rồi."

Hôm ấy là một ngày nắng nhạt, hành lang khoa cứu thương bệnh viện Bạch Mai có cậu bé đứng bất động nhìn vũng máu vẫn còn khô nhóp trên tay áo sơ mi trắng của mình. Trước giờ cậu vốn mắc bệnh sạch sẽ, ghét mấy thứ tạp vụ hay vi khuẩn bám lên người vì thế mà bệnh viện là nơi cậu dị ứng nhất.

Vậy mà chẳng hiểu duyên số trên người kiểu gì, cậu cùng bố của mình là ngài Daniel Einstein đến vùng đất xa lạ này, và cậu có mặt tại đây.

Nắng nhẹ chạm lên mái tóc màu xanh rêu của cậu, gió trên tầng ba lướt qua da thịt. Giống như đang có mặt trong câu chuyện kinh dị do chính mình làm đạo diễn, cậu bé mười lăm tuổi ấy chợt rùng mình khi nhìn qua phòng hồi sức nọ.

Vài tiếng trước trong phòng hội thảo của mấy tiến sĩ y khoa cậu còn lên trốn bố của mình mà ra ngoài hít thở không khí, cũng bởi lo lắng ngắm nhìn đám phương vĩ đồ rực của Việt Nam mà cán xe cứu thương chạy qua, cô bé nọ tay rướm máu tươi chẳng biết bám chặt được tay áo cậu từ lúc nào không chịu buông. Thế đấy, khi mà cậu cố giật áo của mình ra khỏi bàn tay bé nhỏ kia thì đã đứng trong phòng mổ mấy tiếng trời.

"Chúng tôi sẽ thông báo cho người nhà của cháu, nếu sợ hãi quá thì cháu nhớ nhắm mắt lại nhé. Cô bé này sao lại dùng nhiều sức mà nắm lấy tay người ta vậy ..."

Tiếng dụng cụ y tế va chạm vào nhau, phòng phẫu thuật vang lên những tiếng choang khe khẽ, giọng bác sĩ đứng chính ca mổ trầm khàn hoà cùng tiếng máy móc.

"Bác sĩ, bệnh nhân phòng bên cạnh vừa đồng ý hiến tặng mắt."

"Tốt rồi, mau chuẩn bị phẫu thuật mắt."

Những thanh âm ấy liên tục vang trong không gian tĩnh lặng. Cậu bé kia bắt đầu tò mò, chậm rãi nhìn xuống bàn tay đang bị ai đó nắm thật chặt của mình.

"Em ấy phẫu thuật mắt xong sẽ tốt lên chứ?"

"Ừm, sẽ tốt lên nhanh thôi."

Bác sĩ trưởng khoa nọ mặc bộ đồ màu xanh, mặc dù đang đeo khẩu trang y tế nhưng qua ánh mắt kiên định của ông, cậu bé thở dài một hơi an tâm.

"Bảo Bình ... này, cậu Einstein."

"Hà?"

Có thiếu niên lo lắng, ngẩng cả người ra mắt một lúc.

"Cậu sao thế, về nhà thôi. Tôi gọi cậu nhiều như vậy mà không nghe thấy à ... "

"Ừm. Tôi chuẩn bị về đây."

Bảo Bình Einstein cười nhạt, đợi đến khi sinh viên kia đi ra khỏi cửa rồi cậu mới ngồi phịch xuống ghế mà thở dài. Nhiều năm như vậy qua đi, ký ức khó quên kia lại ùa về trong tâm trí, dường như thời gian chẳng đủ sức để xoá nhoà đi ký ức ấy, những lúc giật mình nhớ lại, mọi thứ hiện ra trước mặt càng rõ nét hơn.

Là năm 2008, Bảo Bình Einstein mở cánh cửa trái tim của mình ra, đặt một bóng hình ở trong ấy rồi khoá chặt cửa lại vĩnh viễn chẳng muốn cho ai bước vào ...

Dưới sân trường, Phương Kim Nguru bước những bước thật chậm, bóng dáng nhỏ nhắn đang khổ sở vác tập tài liệu đầy cộm. Trên hành lang tầng ba, có chàng trai nọ khoác ba lô, lặng lẽ nhìn theo cái bóng nhỏ ấy của nàng ...

Nàng liệu biết chăng? Có người rất nhiều năm tháng qua luôn để tâm đến nàng, đặt chiếu có riêng chỗ nàng ...

Là lần đầu tiên gặp mặt, hai kẻ xa lạ tình cờ bị duyên số trên người đặt chung một chỗ. Khi ấy nàng bị thương nặng, cánh tay rướm máu bám chặt tay áo cậu chẳng chịu buông.

Là khi cậu bất đắc dĩ đứng trong phòng cấp cứu, nhìn nàng từng chút từng chút giành giật sự sống dưới lưỡi hái tử thần. Có lúc huyết áp giảm mạnh, khi thì nhịp tim yếu ớt đến mức bác sĩ đã tưởng nàng chết trong lúc phẫu thuật.

Khi nàng nằm trong phòng hồi sức, hơi thở yếu ớt phả nhẹ, mà cậu thì đứng bên cạnh lặng lẽ ngắm nhìn nàng. Lốp băng trắng muốt cuốn quanh mắt, liệu nàng sau này có nhìn thấy ánh sáng không? Rất muốn nàng biết người ở cạnh nàng suốt mấy tiếng phẫu thuật chính là cậu.

Những ngày cuối cùng ở lại trên mảnh đất hình chữ S xa lạ, cậu vẫn thường mang theo cây dù lớn, khi trời mưa mà nàng còn ngồi trên ghế đá thì cậu sẽ đứng cạnh che mưa giúp nàng. Nhưng ngày nàng tháo băng, cậu lại đang ngồi trên máy bay trở về quê hương của mình. Liệu nàng có còn nhận ra giọng nói của cậu, nhận ra cậu bé nói tiếng Việt lơ lớ khi ấy luôn đi cùng bố mình phát cháo từ thiện mỗi chủ nhật cho nàng.

Cậu vẫn thường tìm kiếm thông tin của nàng nhưng nàng một chút cũng không rõ cậu là ai, có lúc ngồi cạnh nhau thật gần nhưng nàng căn bản nhận không ra cậu ...

"Nếu mắt em nhìn thấy được, em chắc chắn sẽ đi tìm anh ... hứa đấy."

"Tìm kiểu gì, liệu có chắc sẽ nhận ra tôi không?"

"Nghe ... nghe giọng của anh, em sẽ nhận ra. Em nhất định sẽ nhận ra anh trước."

Phượng Kim Nguu ngốc như vậy, tới giờ vẫn chẳng nhận ra cậu trước.

***

"Ê Trịnh Song Từ ..."

Phượng Kim Nguu nắm chặt hai tay, hít một hơi thật sâu rồi chạy thẳng đến trước mặt người con trai tên Song Từ kia. Đúng vậy, nàng hôm nay nhất định phải nói chuyện từ tế với cậu ta.

"Tránh ra."

"Không tránh. Chúng ta phải giải quyết mọi chuyện trong hôm nay."

Cô gái nhỏ kiên định ngẩng đầu, mặt đối mặt với Trịnh Song Từ. Cậu thiếu niên bất đắc dĩ bỏ hai tay vào túi quần, hờ hững nói.

"Phượng Kim Nguu ... ừ, cô định giải quyết kiểu gì? Em gái tôi chết rồi, giờ cô trả lại mắt cho nó được không? Hay là muốn tôi nói với cô mấy lời như những năm nay cô sống tốt không, sau tai nạn ấy có để lại di chứng gì xấu, mắt của Trịnh Song Nhã hiến tặng cô dùng nó được không?"

"Tôi ..."

Đôi mắt ngọc trai đen của nàng sáng lấp lánh, khoé mi đã uрон ướt nhưng vẫn cố chấp nhìn thẳng cậu.

"Cậu ... tưởng tôi muốn như vậy ư? Tưởng năm ấy tôi mong xảy ra tai nạn lắm à. Nếu đổi lại người chết là tôi, mà người được hiến tặng mắt ấy là em gái cậu, mọi chuyện sẽ khác chứ ... cậu ghét tôi nhiều lắm à?"

Phượng Kim Nguu nàng suốt những năm tháng qua liệu sống có vui vẻ chăng? Không vui chút nào, thêm một Trịnh Song Từ ghét nàng cũng chẳng làm được gì. Nàng sống trong thế giới bị ghét bỏ kia có lẽ đã quen rồi. Xuất viện thì bạn bè bỏ rơi, sau đó lại đến bố mẹ ly thân, rồi những tưởng sẽ yên ổn thì mẹ nuôi bị tai nạn đá mà mất. Sang Mỹ đấy, nhưng thay đổi được gì đây, hay lại thêm nhiều người bị dính vào nàng, rồi vì nàng mà liên lụy bị ghét?

Hàng lệ dài chảy dọc trên gò má hồng, Phượng Kim Nguu vẫn cố gắng kiên cường đứng vững trên đôi chân của mình, vẫn kiên định đối diện cậu thiếu niên họ Trịnh kia.

Khác với không khí ngột ngạt căng thẳng này, cách bọn họ vài mét có chiếc xe chờ hàng hoá đang chậm rãi lùi bánh. Tiếng động cơ gầm nhẹ hoà lẫn mùi xăng xe.

"Đồ ngớ ngẩn nhà cô ... vừa khiến tôi ghét bỏ lại khiến tôi bận tâm."

Một cái ôm thật nhẹ, Phượng Kim Nguu nằm gọn trong vòng tay Trịnh Song Từ, chiếc xe chờ hàng đang lùi bánh mới phút trước sắp đụng vào Kim Nguu giờ đã cách xa nàng mấy mét. Cơ thể cô gái nhỏ cứng đờ, nước mắt đã loáng thoáng từng mảng trên ngực áo thiếu niên.

"Cậu bỏ qua cho tôi chưa?"

"Rồi ..."

"Gì cơ?"

"Ngốc muốn chết, cô bị điếc hả. Về nhà thôi."

"Cảm ơn ..."

Phượng Kim Nguu nhẹ cười, mặc kệ nước mắt thì vẫn rơi, nàng thoát khỏi vòng tay Trịnh Song Từ rồi lạng đi song song cạnh cậu.

*

Phượng Kim Nguu như mọi lần đến thư viện trường thu thập tài liệu. Hôm nay mọi chuyện diễn ra khá ổn, chỉ là ... có chút rắc rối xảy ra khi chiều muộn khiến cô thiếu nữ phải ôm đồng sách vở mà chui rúc vào nhà vệ sinh, chết tiệt nhất là cô còn vào nhầm nhà vệ sinh nam của trường.

"Minh tiêu chắc rồi ..."

Kim Nguu mặt mày có chút khó chịu. Nàng đã ngồi ở trong này hơn ba mươi phút rồi. Ra ngoài cũng không được mà cứ như vậy ngồi trong wc thì cũng chẳng hay ho. Bà dì ghé qua quá đột ngột, trong lúc thân chủ chưa có phòng bị gì, bà ấy đến và không đi.

"Bạch Dương đâu? Anh ấy vừa chạy qua lối này mà."

"Tìm xung quanh xem, tao hướng này mày hướng đó nha."

Loạt tiếng ồn từ đám con gái phát ra phía bên ngoài mỗi lúc một nhỏ đi, có lẽ là đã đi xa tìm mục tiêu của mình rồi. Phòng vệ sinh bên cạnh có tiếng thở dài ... là từ Bạch Dương Erik. Hơi thở dồn dập có chút nam tính ấy khiến mặt Phụng Kim Ngu có chút ửng đỏ. Nàng gặp người quen trong hoàn cảnh éo le như vậy, có nên xuất đầu lộ diện nhờ giúp đỡ hay không? Thôi kệ đi, nếu cái người phòng bên cạnh đột ngột đi mất thì đến bao giờ mới tìm được giúp đỡ? Nàng bị bà di chết tiết hạnh hạ đã quá đổi mất mặt rồi, bây giờ thoát khỏi cái nhà vệ sinh nam này đã.

"Xin lỗi ... cậu phòng bên cạnh, Bạch Dương phải không?"

Giọng thiếu nữ mềm mại trong trẻo vang lên giữa không gian rộng lớn. Thiếu niên tên Bạch Dương khẽ giật mình. Cậu chắc chắn vào đúng nhà vệ sinh nam của thư viện rồi mà? Cái giọng nữ trong trẻo có chút quen thuộc kia ở phòng bên cạnh là ai đây?

"Bạch Dương ... là cậu đúng không? Làm ơn giúp tôi một chút."

Phụng Kim Ngu khẽ hạ giọng, mùi hương nước hoa nhạt nhạt của người phòng bên kia rất quen, nó giống như bằng chứng để nàng nhận định thân phận của Bạch Dương chắc chắn hơn.

"Ừm ... ai vậy?"

Kim Ngu thở phào, khóe miệng thoáng một tia vui mừng. Thì ra nàng đoán đúng, là cậu nhóc ngôi sao, em trai của hội trưởng Song Ngu.

"Phụng Kim Ngu, cậu nhớ chứ?"

"Ừm."

"Hiện tại tôi không ra ngoài được ... à, chính là ... là có chút. Phù ... cái đó, kỳ kinh nguyệt đột ngột đến, bản thân không có chuẩn bị trước nên quần áo bị bẩn rồi. Bây giờ không ra ngoài được, vì khi này đi nhầm vào nhà vệ sinh nam ... cậu giúp tôi."

Lời còn chưa dứt, cánh cửa phòng vệ sinh đột ngột mở toang. Thiếu nữ đang ngồi ôm ba lô cặp sách tròn mắt nhìn thiếu nam, hai má khẽ đỏ lựng.

Dây thần kinh còn mãi đình trệ thì đã phát hiện thiếu nam trước mặt kéo nàng ra ngoài nhà vệ sinh nam từ khi nào, quanh hông nàng còn có chiếc áo khoác màu xanh dương buộc hồ.

"Đi thôi ..."

"Đi đâu?"

Kim Ngu có chút ngẩn ngơ. Đây là lần đầu nàng phát hiện chiều cao chênh lệch của bản thân và cậu học sinh cấp ba khác biệt hơi lớn tới vậy.

"Mua thứ ... chị đang cần."

Hai má Bạch Dương khẽ nóng ran. Cô gái trước mặt lớn tuổi hơn cậu, cô ấy là người mà cậu thỉnh thoảng vẫn gặp mỗi khi đến phòng hội trưởng hội sinh viên của trường. Cô ấy khiến anh trai cậu thay đổi thói quen. Trước mặt cô ấy, anh trai sẽ không an tâm ngủ yên, anh trai cũng chăm chỉ giúp đỡ cô ấy ... dù chỉ là chút thôi. Nhưng có lẽ ngoài cậu và đám bạn của anh trai ra ... cô ấy là người đặc biệt nhất, người có thể biến con sâu ngủ nướng lười biếng Song Ngu Erik phải chui mình ra khỏi vỏ kén bọc quanh mình.

Cửa hàng tạp hóa ở gần trường, Kim Ngu đứng bên ngoài cửa, nàng ái ngại dỗi dỗi mắt ngọc trai đen vào bên trong đó. Bạch Dương, cậu nhóc ấy đang chọn lựa giúp nàng băng vệ sinh. Thật điên người, nhưng Kim Ngu có thể chấp nhận được sự kỳ quái này bởi lẽ nó diễn ra trên đất Mỹ. Nếu ở Việt Nam, một cậu học sinh cấp ba mà đi mua thứ kỳ cục kia của con gái, chắc chắn sẽ lăm thay đôn thôi không ra gì.

"Cầm lấy nè ... Laurier của Nhật, người phương Đông dùng nó phải không?"

"Hả? Cảm ơn."

"Không có gì, chị ... lần này nợ tôi nhé, Phụng Kim Ngu."

Kim Ngu không hiểu câu nói kia của nhóc Bạch Dương. Chuyện nàng cần giải quyết bây giờ là chạy đến nhà vệ sinh công cộng gần nhất để giải quyết vấn đề của mình. Tất nhiên, ngay cả câu chào tạm biệt cũng quên nói với Bạch Dương.

Ráng chiều phủ một màu hồng nhạt ảm áp, ôm lấy Manhattan như đang ôm một đứa trẻ. Cậu trai trẻ dùng mắt nhìn theo bóng lưng đang rời đi thật vội của cô gái, tâm trí có chút lay động.

P/s: xin chào, đã lâu không gặp, bạn đọc còn nhớ "Phí Tình Yêu" chứ? Năm mới vui vẻ nha!! ("=

By: Linh Yunk's Story.

Bạn đang đọc truyện *Phí Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

